

မိန့်ကလပ်

အနမ်းခက်ဆစ်

BURMESE
CLASSIC
.com

DESIGN THEIN SHWE KYI

မိနိုးကလေး

အနမ်းခက်ဆစ်

အခန်း (၁)

'မိမိ'

ခတ်ထန်မာကြောသောခေါ်သံ နားထဲ ဒိုင်းခနဲ ဝင်ဆောင့်လျှင်
မီးပူတိုက်နေတဲ့ 'မုန်းမရ' လက်ကလေး တန့်သွား၏။

ကျောပြင်လည်း မတ်ခနဲ ဖြစ်ကာ 'ရှင်' လို့ထူးပေမယ့် အသံက
ထွက်မလာ။ မိမိလို့ ဖိခေါ်တဲ့အသံက လှည့်မကြည့်ဘဲ မမ'ရနံ့သွေး'
ဖြစ်မုန်း' မုန်းမရ' သိလိုက်ပြီ။

'ဟဲ့ မိမိ။ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား'

'ကြား ကြားပါတယ် မမသွေး'

ကြောက်ရွံ့ရိုးကျိုးနေသော 'မုန်းမရ' အသံထစ်ထစ်ငဲ့ငဲ့ ခုန်ထွက်
လာသည်။ ပြောလည်းပြောရင်း လျှပ်စစ်မီးပူကိုထောင်ကာ တစ်ဆက်
တည်း လှည့်ကြည့်ပြီးသား ဖြစ်သည်။

ခေတ်မီအလှပြင်ပစ္စည်းအကူအညီနှင့် ချောညက်နေသလို မာန

လည်းကြီးသော မမသွေး မျက်နှာက နိုင်ထက်စီးနင်းဖြစ်နေပါသည်။

လက်တစ်ဖက်ခါးထောက်ပြီး မုန်းမရဲ ကို မျက်မုန်းကြိုးစွာ ငဲ့

ကြည့်၍

ကြားရင်ဘာလို့မထူးတာလဲ၊ ဘာအချိုးချိုးချင်လို့လဲ ပြောစမ်း
မိမုန်း'

'မုန်းမရဲ' မျက်လွှာချကာ ခေါင်းကိုပါ ငဲ့ချလျက်သားဖြစ်သွား
သည်။ ဘာအချိုးမှမချိုးပါဘူး မမသွေးရယ်။ ခေါ်သံကိုကြားသည်နှင့်
ရင်ထဲက ထူးမိပါတယ်။

ကြောက်ရွံ့စိတ်နဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်အစဉ်ကြီးစိုးနေတဲ့ 'မုန်းမရဲ'
ရင်ထဲမှာ 'မိမုန်း' လို့ မိနပ်ခေါ်သံကြားလိုက်တိုင်း တင်းပုတ်ချည်းနဲ့
အထုခံရသလို ကျဉ်သွားစမြဲဖြစ်သည်။

'ဟဲ့ မေးနေတယ်လေ မိမုန်း'

မမသွေးအသံပိုကျယ်လာသည်။

ကြမ်းခင်းပေါ် မိန်းမထိုင်လေးထိုင်နေတဲ့ မုန်းမရဲ။ မဝံမရဲဖြစ်
ကာ လက်ချောင်းအချင်းချင်းပွတ်နေရင်း တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ ဆွံ့အနေ
သည်။

ထူးပါတယ်၊ မီးပူတိုက်ရင်း အလုပ်ထဲအာရုံနစ်နေလို့ပါ မမ
သွေးရယ်လို့ ပြန်ပြောရင်လည်း အပြစ်ဖြစ်ဦးမည်။

မပြောဘဲ ခေါင်းငုံ့နေတော့လည်း ဘာအချိုးချိုးသလဲတဲ့။

'သမီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ ဒီဟာမနဲ့'

သမီးအသံကြားသည်နှင့် ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် မီးပူတိုက်နေသည့်
အခန်းထဲ ကြော့ကြော့ထန်ထန် ဝင်လာသည်။ 'မုန်းမရဲ' ကို ဒီဟာမလို့

နာမ်စားသုံးကာ မေးထိုးရင်း တစ်ဆက်တည်းမေးသည်က သမီးချင်း
မစာနာစွာပဲဖြစ်သည်။

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မာမီ ၊ မာမီဟာမ သမီးခေါ်နေတာကိုမထူး
ဘူးလေ ၊ ဘာအချိုးချိုးနေတာလဲ မာမီ မေးဦး၊ တောက် သမီး လုပ်လိုက်
ရ လက်လွန်သွားမယ်'

မိခင်ရောက်လာတော့ ရနံ့သွေး တအားတက်သွားသည်။

တောက်တွေဘာတွေခတ်ရင်း ငှက်တုတ်ထိုင်နေရာတဲ့ 'မုန်းမရဲ'
ခေါင်းမှဆံပင်ကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ချက်ဆုပ်ကိုင် ဆောင့်တွန်းသည်။

ဒီလောက်ကတော့ 'မုန်းမရဲ' တို့ တစ်နေ့ဆယ်ကြိမ်မက ခံရသူ
မို့ ရိုးနေပါပြီ။ ဆောင့်တွန်းတဲ့အရှိန်နဲ့ ကိုယ်ယိုင်မသွားအောင် ထိနှိမ်၍
တစ်ခုခုမပြောမိအောင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းလေးစေ့လိုက်မိသည်။

'ဟွန်း ဒီဟာမကို ဘာဖြစ်လို့ အရေးတယူခေါ်နေတာလဲ
သမီး'

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် သမီးကို ဟန်ချီကာ မေးသည်။

ရနံ့သွေး ကိုယ်ကို မတ်မတ်လေးဆန့်ကာ မျက်နှာကိုမဲ့ပြီး
'ခိုင်းစရာရှိလို့ပေါ့ မာမီ'

'အမလေး ခိုင်းစရာရှိတာများ ခိုင်းပစ်လိုက်၊ ဒီဟာမနဲ့ ဖက်
ပြိုင်ပြောနေရလောက်အောင် သမီးနဲ့ ဒီဟာမ အဆင့်ချင်းတူလို့လား'
'ဟင်း'

အဆင့်ချင်းတူလို့လားတဲ့။ မေးရက်လေခြင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဝမ်း
နည်းစွာပဲ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်ကို မုန်းမရဲ ကြည့်ဖြစ်ပါ၏။

တကယ်ဆိုမမ'ရနံ့သွေး'နဲ့ 'မုန်းမရဲ'က ဖအေတူ ညီအစ်မ

အရင်းခေါက်ခေါက်ချည်းပါ။ ဒယ်ဒီ ဦးစိုးမြိုင်နဲ့ မာမီ ဒေါ်သီသီသက်က 'မုန်းမရ' ကို မွေးခဲ့တာပါ။

မမရနဲ့သွေးကို ဒယ်ဒီ ဦးစိုးမြိုင်နဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်က ဖွားခဲ့တာလေ။

အသက်ချင်းက တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကွာပါသည်။

အဖေတူ သွေးအရင်းချည်းဖြစ်တာသိလျက် အဆင့်ချင်းတူလို့လားဟု မေးချရုံတဲ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် ရင်ထဲက အနက်ရောင်အတ္တကို 'မုန်းမရ' တံ့ပြန်နိုင်တဲ့ခွန်အားမရှိတာ အမှန်ပါ။

'ဟဲ့ ၊ဘာမော့ကြည့်တာလဲ မိမုန်း၊ ညည်း၊ ငါ့ကို မကျေနပ်ဘူးလား'

လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးမေးလျှင် 'မုန်းမရ' တံ့တွေးမျိုးကာခေါင်းအသာရမ်းလိုက်သည်။

'အေး ညည်းမကျေနပ်ရင် လဲသေလိုက် မိမုန်း၊ ညည်းတစ်ယောက် သေသွားရင် ဟောဒီ ရတနာမြိုင်စံအိမ် ပိုပြီးကျက်သရေရှိသွားမယ် သိရဲ့လား'

မျက်ခုံးပါးပါး ၊မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ် ၊နာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းလေးမသိမသာပြရုံကလွဲပြီး မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းအသီးသီးလှသလို။ ကာလာကို အဝတ်အစားဒီစိုင်းနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်ခြယ်တတ်တဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်။

မျက်နှာက မဲ့ရွဲရွတ်ချတဲ့အမူအရာနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်အထားအသိုမှန်မှန် ပြုမူလှုပ်ရှားသွားသည်က မလိုမုန်းတီးခြင်းတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

'ညည်း မြန်မြန်သေလေ အေးလေပဲ၊ အဲ မသေခင်တော့

ငါတို့ခိုင်းသမျှ စေသမျှကို လုပ်သွားဦး၊ သမီး ဒီဟာမကို ဘာခိုင်းဖို့လဲ၊ မြန်မြန်ခိုင်း၊ ဒီဟာမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ ကျက်သရေယုတ်လွန်းတယ် ဟွန်း'

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် လက်တစ်ဖက်ကို ခါးပေါ်အရှိန်ဝါနဲ့ထောက်သည်။ မျက်နှာကိုခါမတတ်၊ သမီးဘက်လှည့်ပြီး အမိနဲ့ပေးသလို ပြောသည်။

သမီးကလည်း အမေတူသမီး ပီသပေသည်။

'ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ၊ကမီပြောသလိုပဲ ညည်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရတာ ကျက်သရေယုတ်လွန်းတယ်၊ ဒီည ငါ ပါတီသွားစရာရှိတယ် မိမုန်း၊ ပါတီမှာ ဝတ်မယ့်ဝတ်စုံ နင်သို့တယ် မဟုတ်လား၊ နေ့ခင်းက ဒဂုံစင်တာက ဝယ်လာတာ၊ အဲဒီဝတ်စုံကို ခုချက်ချင်း မီးပူတိုက် ၊အဝတ်ချိတ်မှာ အသင့်ချိတ်ထား၊ ကြားတယ်နော်'

ခိုင်းနေကျ လုပ်နေကျအတိုင်းပါပဲ။

မုန်းမရ ချက်ချင်းခေါင်းညိတ်နာခံရတာ ရိုးနေပါပြီ။

'ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ မမသွေး'

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်နဲ့ မမသွေး ကျေနပ်စေဖို့ မုန်းမရ ဟုတ်ကဲ့ လိုက်ရသည်။

ခေါင်းမညိတ်လို့မှ မရတာလေ။

ခေါင်းညိတ်တာတောင် ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် ဘာဝင်မကျနိုင်သေးပါ။

'ဟွန်း မိမုန်း နော် ညည်း ကြပ်ကြပ်သတ်ထား၊ အချိုးပြောင်းဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ ညည်းအချိုးပြောင်းတာနဲ့ ပံ့ပေးလို့ မြန်းစေချင်အောင် ပါးရိုက်ပြီးဆိုတာမှတ် ဖြန်း'

ပြောလည်း ပြောရင်း 'မုန်းမရ' ဘယ်ဘက်ပါ၊ ပြင်နုနုကို တကယ်ရိုက်ချတဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်။

မုန်းမရ ပါးပြင်လေးတစ်ဖက် ရွဲသွားမတတ်ပါဘဲ။

မိခင်လုပ်သူ နမူနာရိုက်ပြလိုက်တော့ သမီးလုပ်သူ မျက်နှာက ကျေနပ်အားရဖြစ်သွားသည်။

'ကောင်းတယ်၊ ညည်း မာမိလက်ဝါးနဲ့ပဲတန်တယ်၊ ငါ့လက်ဝါးနဲ့ မတန်သေးဘူး။ ငါ့လက်ဝါးယားတဲ့နေ့ ညည်းပါးရုပ်ပျက်ပြီးတာမှတ် ဟင့်'

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် လက်ဖဝါးကြောင့် ပူကြိမ်းသွားတဲ့ပါးပြင်ကို မုန်းမရ လက်ဖဝါးလေးနဲ့အသာပွတ်နေလျှင်၊ ရနံ့သွေး မျက်နှာကိုမဲ့ လက်ဖဝါးထောင်ပြု၍ ပြောပြန်သည်။

'ကဲ သမီး သွား၊ ပြင်ဆင်ချေတော့ ဟဲ့ မိမုန်း ခိုင်းတာကိုမြန် မြန်လုပ်ချေ'

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် သမီးနဲ့ 'မုန်းမရ' ကို တစ်ဆက်တည်းပြော သည်။ ပြောတဲ့လေသံချင်းက မတူ။

မမသွေးကို ပြောတဲ့လေသံက ပျော့ပြောင်းနူးညံ့လှသည်။

မုန်းမရကို ပြောတဲ့လေသံက မမသွေးကို ပြောတဲ့အသံနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်။

ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်လွန်းတဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်အသံကို ကြားရ ဖန်များလာတော့ 'မုန်းမရ' ရင်မှာ ထုံနေပါပြီ။

သားအမိနှစ်ယောက် မျက်နှာထားနဲ့ 'မုန်းမရ' ရှေ့က ကြော့ ကြော့လေးလှည့်ထွက်သွားလျှင် ဘယ်အချိန်ကတည်းက လျှို့ဝှက်စွာ ခိုတွဲနေမုန်းမသိတဲ့ မျက်ရည်တွေ။

တိုးစိန်ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်များကြားမှ ပေါက်ခဲနဲ့ကြွ သက်လျှင် ပါးပြင်နှစ်ဖက်မှာ ဝမ်းနည်းမြစ်နှစ်သွယ်ဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

ရက်စက်လိုက်တာလို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောရမလဲ။

ဒယ်ဒီကိုလား။

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်ကိုလား။

မမရနံ့သွေးကိုလား။

ဒါမှမဟုတ်

ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ 'မုန်းမရ' ဆိုတဲ့ သူမ လူဖြစ်လာတဲ့ ကံကြမ္မာကိုလား။

အခန်း (၂)

'ရတနာမြိုင်စံအိမ်'

နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရတနာတွေမြိုင်ထတဲ့ စံအိမ်ကြီး။ စီးပွား ဥစ္စာ ထိန်းသိမ်းလို့မနိုင်အောင် လျှံနေတယ်လို့ပြောလို့ရတယ်လေ။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်က အစဉ်အဆက်စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း 'စိုးမြိုင်' လက်ထက်ရောက်မှ အရာရာဟာ ဖောက်လွှဲ မောက်ပြန် ဖြစ်ကုန်သည်။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့အရှင်သခင်က ဒေါ်သီရိထက်။

ဒေါ်သီရိထက်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သားက စိုးမြိုင်။

သားလေး 'စိုးမြိုင်' က တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သလို သုံးနှစ် သားအရွယ်ကတည်းက ဖတဆိုးလေးဖြစ်ခဲ့ရရှာသည်။

ထို့ကြောင့် သီရိထက်က သားကို အချစ်စိုသလို အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်။ ဘယ်လောက်သုံးသုံး၊ ဘယ်လောက်ဖြန်းဖြန်း

အနုပညာသစ်

'ဒေါ်သီရိထက်' မျက်နှာမညှိုးခဲ့ပါ။

မအေကတစ်ဆို သားကနှစ်ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဒေါ်သီရိထက် မငြိုငြင်ခြင်းပေ။

သားက မအေကိုဘယ်လောက်ပဲ ကန့်လန့်တိုက်ပစေ မအေ နှလုံးသား ပြူးနေခဲ့သည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုရင် မိခင်တို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း သားကို ချစ်လွန်းလို့ပဲ ဟု ရိုးရိုးချည်းဖြေမည် ဖြစ်သည်။

သားက လုပ်ငန်းစီးပွားကို စိတ်မဝင်စားပေ။ အပျော်အပါးနှင့် အသုံးအဖြုန်းမက်တာသိလျက်၊ တစ်စက်ကလေးမှအပြစ်မဆိုဘဲ ဩဉ် ဆည်းပေးခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း သားနဲ့လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးက သားလိုပဲ အပျော်အပါးမက်၊ အသုံးကြီးတဲ့သူဖြစ်လာမှာ ဒေါ်သီရိထက် အစိုးရိမ် ဆုံးပါ။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေကို မျက်နှာလွှဲရ အောင်အားကိုးရသူ၊ စီးပွားရေးလားဘ်ရှိသူ၊ စီးပွားရေးကိုချုပ်ကိုင် ထိန်း သိမ်းနိုင်တဲ့အရည်အချင်းရှိသူ သူမ၏အတွင်းရေးမှူးမလေး 'သီသီသက်' နဲ့ သားကိုရစေချင်သည်။

ခက်တာက 'သီသီ' ကို သားစိတ်ဝင်တစားမရှိခြင်းပဲ။

အခိုင်းအစေသဘောမျိုးသာ ဆက်ဆံသည်။

သီသီက မိမဲ့ဖမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်သမား။ သူမ လုပ်ငန်းကို စွမ်းစွမ်းတမ်း လုပ်ပေးနေတာ စေတနာရင်းနှီးမှုနဲ့ ဒေါ်သီရိထက် သိသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သားနဲ့ရစေချင်သည်။

သီသီနဲ့သား ရသွားရင် ရတနာမြိုင်စံအိမ်က မြေးမြစ်လက်

ထက်အထိ စီးပွားဥစ္စာရတနာတွေမြိုင်နေမှာ သေချာသည်။

သီသီ အရည်အချင်းကို ဒေါ်သီရိထက် ယုံသည်။

သီသီက ယဉ်ယဉ်လေးနဲ့ချောသလို လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကိုင်တွယ်
ရာမှာ တိကျသေသပ်သည်။ အတိမ်းအစောင်းကလေးမှမရှိအောင်စိစဉ်
အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်းသည်။ သီသီအစွမ်းအစတွေကြောင့် ရတနာမြိုင်စံအိမ်
ရဲ့စီးပွားဥစ္စာ ဒီရေအလားတိုးတက်လာတယ်ဆိုလည်း မမှားနိုင်ပေ။

သူမ မရှိတဲ့နောက်ပိုင်းလည်း ရတနာမြိုင်စံအိမ်ဟာ စီးပွား
တိုးတက်နေတာကိုပဲ ဒေါ်သီရိထက် လိုလားသည်။

ထို့ကြောင့် သားကို ဒေါ်သီရိထက် အတင်းအကျပ် နားချ
သည်။ မျက်ရည်ကျပြသည်။ အသနားခံတောင်းပန်သည်။ နောက်ဆုံး
ဒေါ်သီရိထက် မစားမသောက်ဆန္ဒပြပြီး အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲသွား
မှ ခေါင်းညိတ်သည့်သား။

မိခင်ဆန္ဒအတိုင်း 'သီသီ' ကို ခေါင်းညိတ်လက်ခံခဲ့ပေမယ့် သီသီ
အပေါ် ခါးသီးတာလည်းမဟုတ်။ ချစ်မြတ်နိုးတာလည်း မမည်။ ဇနီး
မယားရယ်လို့ ကြင်နာယုယဖို့လည်း စိတ်မဝင်စား။

မိခင်ဆန္ဒအတိုင်း ပေါင်းနေပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးအပေါ်
ရင်ခုန်ပျော်ဝင်ခြင်းမရှိမှန်း ဒေါ်သီရိထက် သိနေသည်။

သီသီက သားအပေါ် လင်သားအဖြစ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးရှိပါ
သည်။ ကိုစိုး ဆန္ဒအတိုင်းနေချင်သလိုနေ၊ ပေါင်းချင်းသလိုပေါင်း။
ချစ်မိတဲ့စိတ်နဲ့ နားလည်လိုက်လျော့ခဲ့သည်ချည်းဖြစ်သည်။

ယောက္ခမအလိုကျ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရင်း လင်ယောက်ျားလက်ဖြန့်တောင်းသမျှ ကြည်ဖြူ

ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းလျက် ပေါင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်ထောင်သက် သုံးနှစ်ပြည့်သည်အထိ သားသမီးလည်း
မထွန်းကားပေ။ အကယ်၍ သီသီနဲ့သားသမီးရခဲ့မယ်ဆိုရင် သားစိတ်က
အိမ်ထောင်ရေးအပေါ်ပို၍ ခင်တွယ်လာမယ်လို့ ဒေါ်သီရိထက် ထင်သည်။

ဒေါ်သီရိထက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မြေးသား၊ ချွေးမနဲ့ရတဲမြိုင်
စံအိမ်မှာ စည်စည်ကားကားနေချင်သည်။ ယောက္ခမဆန္ဒအတိုင်း သီသီ
ကလည်း သားသမီးကို ရှူးမတက်လိုချင်ရှာသည်။

ဆရာဝန်တွေဘာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရတာမောမတတ်။
နတ်တွေမေး၊ ဗေဒင်တွေတွက်၊ ကလေးဆုပန်တာနဲ့ ပျာယာခတ်နေတဲ့
ချွေးမအဖြစ်ကို သနားလည်းသနားလှသည်။

သားကတော့ အမြင်မကြည်စွာနဲ့ပဲပြောသည်။

'မင်းနဲ့တယ်လောက်ပေါင်းပေါင်း ဘာထူးလာမှာမို့လဲ အလကား
မိန်းမ'လို့

ချွေးမကို အပြစ်မြင်တဲ့စကားလုံးမျိုးနဲ့ရှောင်ကြဉ်ခဲ့သည်။

သီသီခမျာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ မျက်နှာလေးငယ်ကာ တိတ်
တဆိတ်မျက်ရည်ကျသည်ကို ဒေါ်သီရိထက် ဆယ်ကြိမ်မကမြင်ခဲ့ရသည်။

ချွေးမကို သမီးလိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့သားကို ချော့မော့ဖျောင်းဖျာသည်
က အကြိမ်ကြိမ်။

'သားရယ် သားသမီးရတာ မရတာ ကံပဲကွယ် မရတာကို
အပြစ်မြင်နေလို့ရမလား။ တချို့ဆို ဆယ်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကြာမှ ရတတ်
တာမျိုးလည်းရှိတယ်။ အခုမှ သားတို့က သုံးနှစ်လောက်ပဲရှိသေးတာ၊
သီသီလည်း ဆရာဝန်တွေ ဘာတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး သားသမီးရအောင်

ကြိုးစားနေပါတယ်ကွယ်၊ သားလည်း သိသိလိုပဲ ဆရာဝန်နဲ့တိုင်ပင် ဆွေးနွေးပြီး ကြိုးစားကြည့်မှပေါ့ကွယ်'

'တိုင်ပင်ပြီးပြီ သားဘက်က ဘာချွတ်ယွင်းချက်မှမရှိဘူး၊ အမေ့ ချွေးမဘက်က ရလမ်းမမြင်တာ၊ ဒီပိန်းမနဲ့ပေါင်းနေလို့ ဘာထူးမှာလဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကွာပစ်လိုက်မယ် အမေ'

'ဟဲ့ သား'

ဒေါ်သီရိထက် ထိတ်ထိတ်ပြာပြာဖြစ်သွားသည်။ သားပါးစပ် ကိုလည်း ကမန်းကတမ်းပိတ်ပစ်ရင်း ခေါင်းရမ်းကာ တစ်ဆက်တည်း ပြောသည်။

'အိုး မကွာရဘူး၊ အမေ ခွင့်မလွှတ်ဘူးနော်သား၊ သားသမီး မရတိုင်း မယားကို ကွာပစ်မယ်ဆိုတာ လင်ကောင်းမဟုတ်ဘူး သား၊ သိသိဘက်က ချွတ်ယွင်းတာ မှန်ပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်မှာ သားသမီး ရနိုင်တယ်လို့ ဆရာဝန်ပြောထားတယ်လေ'

'အလကား အဲဒီစကားလုံးနဲ့ အမေ့ကို သိသိ များထားတာ'

'အိုး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိသိကို ကွာတဲ့နေ့ သားကို အမေ အမွေဖြစ်စွန့်တဲ့နေ့ပဲ'

ဒေါ်သီရိထက် သားအပေါ် ထိုသို့ ကြွေးကြော်ပြတ်သားပြဲခဲ့ သည်။ သားက အံတင်းတင်းကြိတ်ရုံကလွဲပြီး မိခင်ကို လွန်ဆန်ဖို့ခဲ့ယဉ်း သွားသည်။

အမေက အမွေဖြစ်စွန့်လွှတ်ရင် ဘာမှမလုပ်တတ်မကိုင်တတ် တဲ့သူ။ ဘဝလမ်းပေါ်မှာ မတ်တပ်သေသွားနိုင်တာ စိုးမြိုင် သိသည်။ ထိုအသိကြောင့် ဇနီးကို မကွာရှင်းဘဲ မိခင်အလိုအတိုင်း

ဆက်လက်ပေါင်းသင်းခဲ့သည်က ကျေနပ်လို့တော့မဟုတ်ပါ။

တစ်နေ့

ထို့နေ့ကို ဒေါ်သီရိထက် လုံးဝမမေ့ပါ။

ဆံပင်တိုတို ကာလာခြယ်မျက်နှာနဲ့ ခေတ်ရှေ့ပြေး ဆယ်ကျော် သက်မိန်းကလေးကို စိုးမြိုင် ကိုယ်တိုင် ရတနာမြိုင်ခံအိမ်ထဲ ရဲရဲတင်း တင်းခေါ်သွင်းလာတဲ့အဖြစ်။

မိန်းကလေးရဲ့ မူယာမာယာမျက်နှာထားက မြင်မြင်ချင်း ဒေါ်သီရိထက် မျက်မှန်းကြိုမိသည်။ ထိုမိန်းကလေးကို သားကချစ်သတဲ့ မြတ်နိုးသတဲ့၊ ဒါကြောင့် မအေ မသိအောင် တိတ်တိတ်လက်ထပ်ပေါင်း သင်းခဲ့တာ။ /

ခုဆို ကိုယ်ဝန်နဲ့ ဘာနဲ့တဲ့၊ ငြောင့်ချည်းခေါ်လာတဲ့အဖြစ်။ ဒေါ်သီရိထက် သားကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်ပါ။

'ဘုရားရေ အမေ လက်မခံဘူး သား၊ ဒီကိစ္စကို အမေလုံးဝ သဘောမတူဘူး၊ မအေ မသိအောင်လက်ထပ်ခဲ့ရုံမက ကလေးပဲရရ ၊ ကိုယ်ဝန်ပဲရှိရှိ ၊ သားတာဝန် သားယူ၊ ဒီရတနာမြိုင်ခံအိမ်ပေါ် လုံးဝခြေ မချနဲ့ ဒါ အမေ့အမိန့်'

စိုးမြိုင် မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသလို ၊ မယားငယ်ငယ်ချောချော မျက်နှာလည်း အကျည်တန်သလို မဲ့ခွဲသွားသည်။

'အို အန်တီ လက်မခံရင်ရတယ်လေ၊ အန်တီသားလိုချင်နေတဲ့ 'ဆွေ'ဗိုက်ထဲက ကလေးကို ဖျက်ချရုံပဲ'

ထိုမိန်းကလေး ကတ်ကတ်လန်ပြန်ပက်တော့ စိုးမြိုင် မခံချိမခံ

သာ ဖြစ်သွားသည်။

'ဆွေ ဆွေ ဆွေ ကိုကို ရင်သွေးကို ဖျက်စရာမလိုဘူး နော်'

'မဖျက်စေချင်ရင် ကိုကိုအမေ ကိုကိုပြော၊ ကိုကိုရဲဦးဦးဖျား ဖျားရင်သွေးက ရတနာဖြိုင်စံအိမ်ထဲ ဝင်ခွင့်ရမှလေ'

မျက်နှာကိုမော့ပြီး ပြောတဲ့ ဆွေဆွေမြင့်ကို ဒေါ်သီရိထက် မျက်စောင်းနက်နဲ့ စိုက်ကြည့်ပစ်သည်။

'အဟွန်း'

'အမေ'

'အမေ'

ခေါ်သံနှစ်သံက တစ်ပြိုင်နက်။

သားက မျက်နှာချိုသွေးပြီး ခေါ်ကာ အနားကပ်လာသလို သီသီကလည်း ခေါ်ရင်း အပါးတိုးလာသည်။

ကိုစိုးခြေပုန်းခုတ်နေတဲ့ကိစ္စ သီသီသိတာကြာခဲ့ပါပြီ။ အပျော် အပျက်ကိစ္စတွေကို သီသီစကားထဲထည့်မပြောခဲ့ပေမယ့် ဆွေဆွေမြင့် နဲ့ ငြိတဲ့ကိစ္စစကားဟဖို့ ချိန်တာနဲ့ ကိုစိုးက အပြတ်ကြော်ငြာခဲ့သည်။

'ဒီမှာ သီသီ မင်းဆီက မရနိုင်တဲ့ ရတနာကို တခြားမိန်းမသိ က ကိုယ်ရအောင်ယူမှာပဲ၊ မင်းမကျေနပ်ရင်လဲသေလိုက်၊ ကိုယ်နဲ့ဆွေ ငြိနေတဲ့ကိစ္စ အမေ သိအောင်အတို့အထောင်လုပ်ရင် မင်းကို ကိုယ် ဘယ်တော့မှ ပေါင်းတော့မှာမဟုတ်ဘူး။ အေး မင်းနဲ့ပေါင်းစေချင်ရင် ဆွေနဲ့ငြိတဲ့ကိစ္စ လုံးဝမပြောနဲ့၊ ပါစပ်ပိတ်နေ ရှင်းတယ်နော် မင်းကို ပြောထားရက်နဲ့ အမေသိအောင်ပြောလို့ကတော့'

ဗျူးစာပေ

ကိုစိုးစကားတွေကြောင့် သီသီမျက်လုံးခုံမှိတ်ကာ နှုတ်ပိတ်နေ ခဲ့တာ ခုချိန်ထိပါ။

အမေရှေ့ရောက်အောင် ကိုစိုး ခေါ်လာပြီးဆိုတော့ သီသီဘာ တတ်နိုင်မလဲ။ အမေ သီသီဘက်က မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးမှန်း သိပေမယ့် သီသီ အခွင့်အံ့ရေးမယူချင်ဘူး။

'ငစိုး နင်ကော နင့်မယားငယ်ကော ခုချက်ချင်း ထွက်သွား' ဒေါ်သီရိထက် လက်ညှိုးထိုးကာ ပြတ်ပြတ်သားသားနှင့်ထုတ် တ်။

'အမေ'

သီသီ ဖျတ်ခနဲ အသိဝင်လာတာ ယောက္ခမ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီးဆုပ်ကိုင်ပြီး အသနားခံသလို ခေါ်သည်။ ဒေါ်သီရိထက် မျက်နှာကို မော့ထားတာ ဘယ်တော့မှ ချတော့မယ်မထင်။

'ကိုကို အမေကို ကိုကိုပိုင်တယ်ဆို ဆိုတဲ့ အသံတိတ် ခနဲသော မျက်ဝန်းနှင့်ဆွေဆွေမြင့် ကြည့်လျှင် စိုးမြိုင် မျက်နှာပြာသွားသည်။

အမေ ဒီလောက်ပြတ်သားမယ်လို့ မထင်ပေ။ 'ဆွေ'ဝမ်းထဲ မှာ မြေးဦးလေးရှိတာသိရင် အမေအသည်းနှလုံးကို ဆွဲယူနိုင်မယ်လို့ ထင်ခဲ့သည်။

ခုတော့ အမေအမိန့်ကြောင့် အမေခွဲရင်သွေးကို ဆုံးရှုံးရတော့ မလို့ ဖြစ်လာသည်။ ဆွေဆွေက 'သူ' ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့လက်ကို ပြတ်ပြတ် သားသားဖြုတ်ချသည်။

အမေက မလျော့သောစိတ်နဲ့ အမိန့်ချသည်။

ထိုအခါ စိုးမြိုင် ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ပျာယာခင်ခင်

ဗျူးစာပေ

လျှင် သီသီက 'အမေ'ကို ခေါ်ပြီး တံညှပ်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲပြောသည်။

'အမေရယ် သီသီ ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလို့ ကိုနိုး'က 'ဆွေ'နဲ့ညား တာလေ၊ အမေ သားလိုချင်တဲ့ကလေးကို သီသီမှ မွေးပေးမနိုင်ဘဲ၊ မွေးပေးနိုင်တဲ့ဆွေ'ကို ကိုနိုးယူတာ ကိုနိုး အပြစ်မရှိပါဘူး။ သီသီကအမေ ချွေးမဖြစ်သလို 'ဆွေ'လည်း အမေချွေးမပါပဲ၊ ပြီးတော့ဆွေ'မှာ အမေ မြေးဦးလေးရှိနေပြီလေ၊ ကိုနိုးကလည်း ကလေးလိုချင်နေတယ် 'ဆွေ'ကို အမေ လက်ခံမှ ကိုနိုးလိုချင်တဲ့ရင်သွေးလေးရမှာလေ၊ အမေ ငြင်းလိုက်လို့ 'ဆွေ'က ကိုနိုး ရင်သွေးကို ဖျက်လိုက်ရင်'

အလို့။

ဒေါ်သီရိထက် ချွေးမကြီးကို မယုံနိုင်အောင် တအံ့တဩငေး ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

လင်တစ်ယောက်လုံး မယားငယ်ခေါ်တင်လာတာကို မနာ ကြည့်တဲ့အပြင် မယားငယ်ကို လက်ခံဖို့ လင်ဘက်ကရပ်ပြီး ယောက္ခမကို ဖျောင်းဖျနေတဲ့အဖြစ်။

မအံ့ဩဘဲ နေနိုင်ရိုးလား။

'ဟုတ်သားပဲ အမေ၊ ဒီတစ်ခါ သားကိုနားလည်ပေးပါ နော် အမေ'

သားကလည်း ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာနဲ့ မအေ ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပြီး ချွေးတောင်းဆိုနေသလောက် ချွေးမအငယ်က အပိုင်တွက်ထားတဲ့ မျက်နှာ နဲ့ ခပ်မော့မော့။

ဒီလိုမျက်နှာထားကို ဒေါ်သီရိထက် မကြိုက်တာ။

တကယ်ဆို ဒင်းမျက်နှာက ယောက္ခမနဲ့ သီသီရှေ့ အောက်ချ

ထားရမှာလေ။ အခုတော့ ပြောင်ပြောင်ပဲ မော့ကာ။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်က လက်မခံရင် ရင်သွေးကို ဖျက်ပစ်မယ်လို့ ပြောခဲ့တဲ့သတ္တိက မိန်းမကောင်းလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။

သားက တောင်းပန်းသည်။ ချွေးမကြီးက ဖျောင်းဖျတော့ မြေးဦးဆိုတဲ့စိတ်သွင်းကာ ဒေါသမာနလျော့ချပြီး အမိန့်ကို ဒေါ်သီရိထက် ပြန်ရုပ်သိမ်းခဲ့တဲ့အဖြစ်။

ဒါတောင် ဒင်းက သီသီကို ကျေးဇူးမတင်တဲ့အပြင်။

'ဆွေတို့က မြို့နေတာမဟုတ်ဘူး။ ချွတ်ယွင်းနေတာမဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် ယောက္ခမနဲ့ လင်ကို မျက်နှာလို မျက်နှာရ မလုပ်ဘူး။ ရှက် တတ်ရင် ဒင်းတောင် ရတနာမြိုင်စံအိမ်က ဆင်သွားရမှာလေ၊ ပတ်ကုန် ကောင်လို တွယ်ပြီးနေတာအံ့ပေါ့ အရှက်ကို မဲ့တဲ့ဟာမ'လို့

တည့်တည့်တစ်မျိုး၊ စောင်းပါးရိပ်ခြေတစ်မျိုး မဲ့ခွဲပြောနေတာ ဒေါ်သီရိထက် နားနဲ့မဆုံကြားရသည်။

သီသီက အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သည်းခံသလို မကြား ချင်ဟန်လည်းအောင်ကာ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ပြဿနာမတက်အောင် သူမဆင်ခြေနေနိုင်ပေမယ့် ဒေါ်သီရိထက် မနေနိုင်ပါ။

မိုက်ကြီး တကားကားနဲ့ စက္ကန့်တိုင်း သီသီကို မာန်စောင်နေ တဲ့ ဆွေဆွေမြိုင်ကို ဒေါ်သီရိထက် မျက်စေ့စပါးမွှေး ဆူးသည်။ ပိုဆိုးသည် က သီသီနဲ့သား ဆက်လက်ပေါင်းသင်းမှာကို မလိုလားတဲ့ အတ္တစိတ် ကို ပိုမုန်းသည်။

လောလောဆယ်မှာ သားမက်မောတဲ့ သူမ မြေးဦးလေး ဒင်း မိုက်ထဲက ထွက်မလာသေးလို့ အံတကြိတ်ကြိတ်တင်းခံနေရသည်။

သားက နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်းတဲ့ သီသီအပေါ်အရင်လို မဟုတ်တော့ပါ။ ညာညာတာတာရှိကာ သီသီနဲ့အတူ အလုပ်ကိစ္စတွေကို တွဲလုပ်လာခဲ့သည်။

ထိုအခါ မယားငယ်က တစ်စခန်းထသည်။

ဗိုက်ထဲက ကလေးအကောင်းလိုချင်ရင် သီသီ အပါးမကပ်ပါနဲ့တဲ့လေ။ ဒေါ်သီရိထက် ခါးခါးသီးသီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောချချင်တာပါးစပ်ကို ယားနေသည်။ ရှိစေတော့။

ကလေးအပြင်ရောက်လာမှ သိရော့မယ်။

သားကလည်း မယားငယ် တစ်ခွန်းဆိုတစ်ခွန်း။ သီသီကတော့ ဘာမှမပြောရှာဘူး။ တကယ် သနားကရုဏာဖြစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ ရွေးမ။

ဒါကြောင့် သားကိုပဲ တိုးတိုးတိတ်တိတ်ကြိတ်ကာ ပြောရသည်။

'သား ။ သားကို မိဆွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမေ ဘာမှမပြောချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သီသီကိုတော့ အမေ လက်ထပ်ပေးထားတဲ့အတွက် မယားမှတ်မှတ်ပေါင်းပါ သားရယ်။ သားဆန္ဒကိုအမေလိုက်လျောသလို အမေဆန္ဒကို သားလိုက်လျောပါကွယ်။ သီသီလေးက ဒီကနေ့အထိ သားအပေါ် အမေအပေါ် မေတ္တာမပျက်ခဲ့ဘူးလေ။ ဟုတ်တယ်နော် သား'

စိုးမြိုင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်သည်က သီသီ မေတ္တာထုကို နားလည်နေလို့ပဲဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ကိုယ်၌ကလည်း ဆွေဆွေရဲ့အတ္တတွေကို မနှစ်မျို့ပေမယ့် သူလိုချင်တဲ့ ရင်သွေးအတွက် သည်းခံမျိုသိမ့်ရင်း သီသီအပေါ် လျှို့ဝှက်စွာ ချစ်စိတ်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒီလိုနဲ့ ဆွေဆွေ သမီးလေး မွေးခဲ့သည်။

သားက သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေသမျှ ဒေါ်သီရိထက်က မြေးလိုပဲ အသိအမှတ်ပြုသည်။ မြေးဦးရယ်လို့လည်း ရူးနေအောင် မချစ်ပါ။ သီသီကတော့ သမီးလေးသဖွယ် တယုတယ ချစ်ရှာပါသည်။

မြေဦးလေး 'ရနံ့သွေး' ဆယ်တစ်လပြည့်တဲ့နေ့။

ထိုနေ့က ဒေါ်သီရိထက် နှလုံးသားမှ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲကြည့်နူးဝမ်းမြောက်ရတဲ့နေ့။

သီသီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီတဲ့။

သီသီမျက်ရည်ကျမတတ် ဝမ်းသာအာရ ပြောလျှင် ဒေါ်သီရိထက် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်သွားသည်။ အံ့လည်းဩသည်။ မယုံနိုင်အောင်လည်း ဖြစ်သွားသည်။

သားမျက်နှာမှာလည်း လမင်းကြီးသာလို့။ သီသီကို တကယ် မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်သွားပြီးဆိုတာ သားမျက်ဝန်းထဲမှာ အတိုင်းသားမြင်လိုက်ရသည်။

ဒေါ်သီရိထက် ၊ ဦးစိုးမြိုင်နဲ့သီသီသက်တို့ ဝမ်းသာမြူးတူးနေသလောက် ဆွေဆွေမြင့်က အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဒေါသက ရေပန်းလို ဖွာထွက်နေသည်။

သူမ တားနေဆီးနေရက်နဲ့ ဒင်းက မယားကြီးနဲ့နှစ်ပါးသွားက နေတဲ့အဖြစ်။

ပီပီရီရီဆောင်တော်ကူးနေတဲ့ ဒင်းလက်ချက်က ခုမှ ဗူးပေါ်သလို ပေါ်လာပြီ။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားစမ်း မိဆွေ။

ဒီဟာမက မွေးလာရင် ၊ ဟိုဟာမကြီးက သည်းသည်းလှုပ်လှုပ် ဖြစ်မှာ။ 'ဒင်း'ကလည်း မယားကြီးအပေါ် မေတ္တာမိုးတွေပိုရွာမှာ ...။

မြေးချင်း ၊ ချွေးမချင်းအတူတူ။

တန်းတူမဆက်ဆံတဲ့ အဘွားကြီးကို ဆွေဆွေ အီးရွံ့သလိုရွံ့ သည်။ ရွံ့ရှာနေမှန်လည်း ဒေါ်သီရိထက် သိသည်။

သိပေမယ့် မသိဟန်ဆောင်ကာ ။ သိသိဆီက မြေးကိုပဲ မျှော် လင့်ခဲ့သည်။ သိသိမွေးပေးတဲ့မြေးမလေးက မြေးဦးမလေးနဲ့ဘာမှမဆိုင် ပေ။

အသာအရေနဲ့ ခန္ဓာအစိတ်အပိုင်းအသီးသီးက ချစ်စရာ ကောင်းလှသည်။ ဖူးဖူးလေးဆူကြွနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကိုပဲကြည့် ပန်းနု ရောင်နှင်းဆီးဖူးလေးချထားသလို။

မျက်တောင်ကလေးကအစ 'ရနံ့သွေး' လို့ ရှည်ရှည်ကော့ကော့ မဟုတ်ဘူး။ တိုတိုလေးနဲ့ကော့နေတာက မျက်လုံးလေးကို ပိုလှ စေသည်။

အို ဒါမှ မြေးအစစ်လို့ ဒေါ်သီရိထက် ဟစ်ကြွေးခဲ့သည်။

ဆွေဆွေ မုန်းတီးနေမှန်းသိလျက် မြေးလေးကို 'မုန်းမရ' ဟူ၍ တမင်ပဲ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့သည်။ ဟုတ်တယ်။ ဆွေဆွေ ဘယ်လိုမှ 'မုန်းမရ' အောင် 'မုန်းမရ' လို့ ဒေါ်သီရိထက်ကိုယ်တိုင် အမည်ပေးကာ ၊ အသိုင်း အပိုင်းကြားထဲ ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ ပွဲထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ချစ်စနိုးစိတ် ကြောင့် 'မရလေး' ကို တဖွဖွခေါ်မိတဲ့အထိ အသည်းပိုခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့ မြေးမ'မရလေး' အဖြစ်က ကံဆိုးရှာပါသည်။

'မရလေး' နှစ်နှစ်အရွယ်လောက်မှာပေါ့။ စက်ရုံမှာ ပေါက်ကွဲ

မှုဖြစ်ပြီး သိသိ အပြင်းထန် ဒဏ်ရာရသည်။ ထိုဒဏ်ရာနဲ့ပဲ ရက်မခြား ဆုံးပါးသွားသည်လေ။

သိသိဆုံးပါးသွားသည်က လက်မောင်းတင်မက အသည်းနှလုံး ပါ ပြုတ်ကျသလို ဒေါ်သီရိထက် ခံစားရသည်။ 'ဆွေဆွေက ကြိတ်ပြီး လက်ခမောင်းခက်ကာ တစ်မယားသေတော့ အေးတာပေါ့လို့ လင်ကိုရွံ့ သည်။

အခု သိသိမရှိတော့ ဆွေဆွေသည်သာ တစ်မယားတည်း မင်းမူခွင့်ရသွားသည်။ စီးပွားလုပ်ငန်းထဲ သားကိုယ်တိုင်ဝင်ရတော့ ပိုဆိုး သည်။

သူမကိုယ်တိုင်က 'မရလေး' ကို ဆွေဆွေလက်ထဲမထားရက် တာရယ်။ ကျန်းမာရေးကြောင့်ရယ် ပေါင်းပြီး လုပ်ငန်းတွေထဲ ဝင်မထိန်း နိုင်တော့ အဆိုးဆုံးဖြစ်သည်။

သားက လုပ်ငန်းမကျွမ်းကျင်သလို မယားက အသုံးအဖြုန်း ကြီးသည်။ ဆွေမျိုးတွေကို ကယ်မရင်း သူဌေးမကြီးလို့ မင်းမူနေတဲ့ ဆွေဆွေရဲ့စရိုက်က ကြာလေ ပိုဆိုးလေဖြစ်ခဲ့သည်။

မယားကိုဆုံးမ မနိုင်တဲ့သားက အပြင်မှာ အပျော်ရှာ ၊ သောက် ရင်းစားရင်းနှင့် အချိန်ဖြုန်းနေတော့ မယားက လုပ်ငန်းတွေကိုပါ ဝင် ရောက်ခြယ်လှယ်လာသည်။

စီးပွားရေးကျသလို သားကိုလည်း အဖတ်ဆယ်မရတော့ပေ။ ဒီလိုနဲ့ 'မရလေး' ဆယ့်သုံးနှစ် တင်းတင်းပြည့်တဲ့နေ့မှာ အသည်း ကင်ဆာနဲ့ သူမ'သားလေး' ဆုံးပါးရှာသည်။

'မရလေး' ကို ဘွားအောက်ပဲ မအေလိုဖအေလို ဖွားအေလိုနဲ့

ပြီး တယုတယ မွေးခဲ့ရသည်။ ဒါကိုပဲ ဆွေဆွေနှဲ့မြေးမကြီး ရနံ့သွေးက အမုန်းတွေပွားကြသည်။

ဖအေသေတာ ဒင်းကိုမွေးမိလို့ဟု အကြီးမက စွပ်စွဲသည်။

မရလေးကို ညီမလေးဆိုပြီး ချစ်ဖို့နေနေသာသာ ဘွားအေ ကွယ်ရာမှာ အနိုင်ကျင့်ကာ ရိုက်ပုတ် ဆက်ဆံတတ်သည်။

'မရလေး' က မအေတူသမီးပီပီ သည်းခံကာ ၊ ဘွားအေမျက်စိ အောက်မှာပဲ တတ်နိုင်သမျှနေရင်း မိဆွေနှဲ့ရနံ့သွေးကို ရှောင်ရှာပါသည်။

ဘယ်လောက်ရှောင်နိုင်မှာလဲကွယ်။

ဘွားအေ မရှိရင် ဒီမြေးမလေးတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဆိုတာ ဖေဒင် ဖမ်းစရာမလိုပေ။ ဒါကိုပဲ တွေးမြင်မိရင်း ဒေါ်သီရိထက် နှလုံးသားပူလောင်ရသည်။

ဒါကြောင့် 'မိဆွေ' နဲ့ 'ရနံ့သွေး' ကို ရတနာမြိုင်စံအိမ်ထဲက နှင် ထုတ်ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့ငွေကြေးစည်းစိမ်ပေးသော်လည်း ဒင်းက လက်မခံ။

မယားကြီးလည်းသေ ၊ လင်လည်းဆုံး ၊ မကြာခင် ယောက္ခမ လည်း တမလွန်ရောက်သွားရင် 'ရတနာမြိုင်စံအိမ်' နဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ အားလုံး မိမိလက်ခုပ်ထဲရောက်မှာကို ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် သိသည်။

အဘွားကြီးသေရင် 'မုန်းမရ' ဆိုတဲ့ကလေးမကို လက်ညှိုးနဲ့ လက်မကြားထည့်ပြီး ပွတ်ထားလို့ရသည်။ အဘွားကြီး သေရင်ပြီးပြီး လေး။

ထိုအတွေးနဲ့ ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ မျက်နှာပြောင်စွာအမြစ် တွယ်နေခဲ့တဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်။ ဒေါ်သီရိထက် ရိပ်မိသော်လည်း ပြတ် ပြတ်သားသား နှင်ချလို့မရခဲ့ပါ။

ဒီလိုနဲ့ပဲစိတ်သောကကြားထဲမှာ 'မရလေး' ကိုမွေးမြူလာခဲ့သည်။

စီးပွားရေးကကျ လုပ်ငန်းတွေ မလည်ပတ်နိုင် ၊ ကိုယ်တိုင် လည်းဦးမစီးနိုင်တဲ့အခြေအနေဆိုးမှာ မိဆွေ ကလယ်ဖန်ထိုးသမျှ မလှုပ် သာ မလှူးသာ ခံနေရသည်။ ဒီကြားထဲ ကျန်းမာရေးလည်း ချွတ်ယွင်း လာသည်။

လူကြီးရောဂါလား ဘာလားမသိ။

မစားနိုင်မသောက်နိုင်ဖြစ်ကာ အိပ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲတဲ့ ဘွားအေ။ ထိုအခါ ရတနာမြိုင်စံအိမ်၏ အစစအရာရာသည် ဒေါ်ဆွေ ဆွေမြင့် လက်ခုပ်ထဲက ရေဖြစ်ကုန်သည်။

အိပ်ယာထဲ လဲရာတဲ့ ဘွားဘွားကို ဆေးကောင်းဝါးကောင်းနဲ့ ကုသော်လည်း ထိုးတက်မလာတဲ့အပြင် ကိုယ်တစ်ခြမ်းလေထိသွားတော့ ပိုဆိုးတော့သည်။

စကားတောင် ဟဟမပြောနိုင်ရာတဲ့ ဘွားဘွားကို ဒေါ်ဆွေ ဆွေမြင့် ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။ ဆေးကုဖို့ဝေးစွ။

မုန်းမရ မှာသာ မိဆွေခိုင်းသမျှလုပ်ရင်း ၊ ကျောင်းသွားရင်း ဒယ်ဒီ တိတ်တဆိတ်ပေးသွားတဲ့ အတွင်းပစ္စည်းတွေထုခွဲရောင်းချပြီး ဆေးကောင်းတွေ ခိုးကျွေးရင်း ဘွားဘွားသက်သာအောင် 'မုန်းမရ' ကြိုးစား ကုသော်လည်း အရာမထင်။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းမထွက်ခင် တစ်ရက်အလိုမှာ 'မုန်းမရ' ကို ထားသွားသည်။ ထိုအခါ မုန်းမရ ဘဝက အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်ကာ ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ 'ကျွန်' သာသာအဆင့်သို့ ထိုးကျသွားသည်။

'ဘွားဘွားဆုံးပါးသွားလို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရသလို ဆယ်တန်း

အောင်စာရင်းတွင် ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာနဲ့အောင်သော်လည်း ဝမ်းသာလှုံ့မစို့ခဲ့ရပေ။

‘ညည်း၊ ဆယ်တန်းကို ဂုဏ်ထူးဘယ်နှစ်ခုနဲ့ အောင်အောင်၊ ကျောင်းတက်စရာမလိုဘူး။ အို အဝေးသင်တောင်မတက်ရဘူးမှတ် ညည်းနဲ့ထိုက်တန်တာ ငါခိုင်းတာလုပ်ဖို့ပဲ ဒီနေ့ကစပြီး ညည်းဟာ ရတနာ မြိုင်စံအိမ်ရဲ့ ကျွန်တစ်ယောက်လို့သာ မှတ်လိုက်တော့’

မာမိဆွေချမှတ်တဲ့ အမိန့်အတိုင်း ကျောင်းတက်ခွင့်မရသလို စံအိမ်တစ်ခုလုံးက အလုပ်မှန်သမျှ ဇယ်ဆက်သလို လုပ်ရတဲ့ဘဝက တကယ့်အိမ်ဖော်အတိုင်းပါပဲ။

မမရနဲ့သွေး ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ဒိုင်ခံလုပ်ရသလို ၊ ချက်ရေး၊ ပြုတ်ရေး ၊ လျှော်ဖွတ်နှင့်သန့်ရှင်းရေးအဆုံး မုန်းမရဲ တစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံလုပ်နေရသည်။ ယားရင်တောင် ကုတ်မဲ့အချိန်မရှိဘူး။ တကယ်ပါ။ မမနဲ့ မာမိဆွေက အိမ်ကြီးရှင်ပီပီကြော့ကြော့မော့မော့ ဖိုးစံကာ ၊ လုပ်ငန်းတွေ ရော အတွင်းပစ္စည်းတွေကိုပါ အပိုင်သိမ်း မင်းမူနေတဲ့အဖြစ်။

အားကိုးရာမရှိ ၊ ဆွေမျိုးမရှိ ၊ သူငယ်ချင်းအပေါင်းအသင်းမရှိ နဲ့ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ထဲမှာ ကျွန်ဘဝနစ်နေတဲ့ ‘မုန်းမရဲ’ လူဖြစ်ရတဲ့ကံ ကြမ္မာကိုက ရက်စက်လွန်းတယ် ထင်ပါတယ်။

‘မိဆွေ’လို့ နှိမ့်နှိမ့်ချချ ဘွားဘွားခေါ်တာကို တစ်သက်လုံး နာကြည်းခဲ့တဲ့ မာမိဆွေ။

ဘွားဘွားဆုံးသည်နှင့် ‘မုန်းမရဲ’ကို အရင်လို ‘မရလေး’လို့ မခေါ်တော့ဘဲ ‘မိမုန်း’ဟု လက်စားရေးသလို ဖိခေါ်သည်။

ထိုခေါ်သံကြားတိုင်း ‘မုန်းမရဲ’အသွေးအသားထဲက ကျင်ခနဲ

ခံစားခဲ့ရတာ ဘွားဘွား ဆုံးပြီးကတည်းကပါ။

တစ်ခုခုလုပ်ခိုင်းလို့ မသေချာတာ ဘာညှာဖြစ်လာရင်၊ ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းနဲ့ ‘မုန်းမရဲ’ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ပြုကြတာတွေ လည်းအကြိမ်ရေများခဲ့ပြီ။

ဗိုက်ခေါက်နဲ့တင်ပါးကို ဆွဲလိမ်တတ်တဲ့မာမိဆွေ လက်ဆက် အညှီအမဲစွဲသည်အထိ၊ ပါးရိုက်တာက အညင်သာဆုံးလို့ပြောလို့ရတယ်။ တကယ်ပါ။

ထွက်ပေါက်မဲ့အောင် စံအိမ်သော့ခတ်ပြီး စေခိုင်းခံနေရတဲ့ ‘မုန်းမရဲ’ဘဝက ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့ ရာသက်ပန်ကျွန်စာရင်းနှင့်မခြား တော့ပေ။

ကူကယ်ရာမဲ့တဲ့ဘဝနှင့် ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ ကျွန်အဖြစ်နေရတာ ရိုးနေပါပြီ။

ခုဆို ဘွားဘွားဆုံးတာ နှစ်နှစ်ခွဲတင်းတင်းပြည့်လို့ နှစ်ရက်ပင် စွန်းပြီးလေ။ ‘မုန်းမရဲ’ကိုချစ်တဲ့ မာမိရယ် ၊ ဒယ်ဒီရယ် ၊ ဘွားဘွားရယ်။ အားလုံးက ‘မုန်းမရဲ’ဆီ ပြန်မလာနိုင်တဲ့ လမ်းပေါ်မှာ။

အတ္တနဲ့ အငြိုးကြီးသော မာမိဆွေနဲ့ မမတို့ အမုန်းတွေ၊ ငဲ့ညှာစာနာခြင်းမရှိတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ လက်ညှိုးတွေ နောက်မှာ ‘မုန်းမရဲ’အဖြစ်က ချောင်ထိုးခံနေရတဲ့ဘဝ။

သေချာတာက ရတနာမြိုင်စံအိမ်ဟာ ‘မုန်းမရဲ’ရဲ့ ကြော့ကို မျက်ရည်မြှုပ်နှံရာလား။

ပြောပါ ဘွားဘွားရယ်။

အခန်း (၇)

'ဟင်'

မျက်ရည်ကြည်တို့ ပြည့်ဝိုင်းအိုင်ထွန်းလာတဲ့အခါ 'မုန်းမရ' မျက်ဝန်းပြာခနဲဖြစ်သွားသည်။ လှုံ့ကျလှလှဖြစ်နေတဲ့ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက် အဝတ်တွေတစ်ထည်ပြီး တစ်ထည်မီးပူတိုက်လိုက်နဲ့။

ထိုစဉ်

အဝတ်သစ်မီးကျွမ်း ညှော်နဲ့သင်းခနဲ ထောင်ထလာလျှင်

မျက်ရည်တို့ကြောင့် ပြာသွားတဲ့ မုန်းမရ မျက်လုံးပြူးခနဲ ဝိုင်းသွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မျက်ရည် ကမန်းကတန်းသုတ်ပြီး တိုက်လက်စမီးပူဖယ်ကြည့်တော့

'မမ' ပါတီသွားရင် ဝတ်မယ်ဆိုတဲ့ အင်္ကျီ ရင်ဘတ်အောက်နားမှာ မီးကျွမ်းကွက်ကြီး။ နှုတ်မှလည်း ဟင်းခနဲ အာမေဍိတ်သံထွက်ကာ။

'မုန်းမရ' မျက်ဝန်းပြူးတောက်လျက်သားနဲ့ ဘာမှမမြင်အောင်

ဗျူးစာပေ

အပန်းခက်သစ်

အမှောင်ကျသွားသည်။

သွားပြီ။ ပြဿနာ အကြီးကြီးတက်မှာ သေချာလေပြီ။

ဖက်စိမ်းဖျော့ရောင် အင်္ကျီမှာ ငွေမင်ရောင်အလွှားပါးလေးတစ်ထပ်အလှဆင်ထားတဲ့ တန်ဖိုးကြီးအင်္ကျီ။

မီးပူတစ်ပြားကျွမ်းကွက်ကြီးက မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းပေ။ တခြားအင်္ကျီတစ်ထည်တလေဆို တော်သေးရဲ့။

ခုတော့

အင်္ကျီလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်း 'မုန်းမရ' ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဖြစ်သွားသည်။ အင်္ကျီကိုဖြန့်ကြည့်လိုက် ထောင်ထားတဲ့မီးပူကို ကြည့်လိုက်နဲ့။

'မုန်းမရ' သေချာကရစိုက် တိုက်ရဲ့သားနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ မီးကျွမ်းရတာလဲ။ 'မုန်းမရ' လူဖြစ်ခွင့်ရတဲ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ခံစားမိလို့လား။

ဘွားဘွားရယ် 'မရလေး' ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ ဟင်။ အားကိုးရာ ကူကယ်ရာရှာချင်တဲ့စိတ်နှင့်အတူ မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။

ပြိုကျတော့မတတ် လှုံ့နေတဲ့မျက်ရည်တွေက မီးကျွမ်းကွက်ကို ပြန်ကြည့်လျှင် မျက်ရည်တို့ ဝေါခနဲ ပြိုကျလာသည်။

'မိမုန်း'

'အမေ'

အခန်းတံခါးဖွင့်ဝင်လာပြီး ခေါ်သံဘွားခနဲ ကြားရ၏။ ထိုအခါ မုန်းမရ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်လေး ဖြစ်သွားသည်။

ကိုင်းထားတဲ့အင်္ကျီကို ကိုယ်နောက်ဘက်သို့ ကမန်းကတန်းဂှက်မိ၏။

ဗျူးစာပေ

ဘုရား ဘုရား။

ရနံ့သွေး မျက်မှောင်ကြဲတိကြည့်၏။ ခေါ်လိုက်တာနဲ့ လန့်လန့် ဖြန့်ဖြန့်မော့ကြည့်ပြီး အင်္ကျီကို နောက်ဘက်ဝှက်လိုက်တာ ဘာသဘောလဲ။

ဒီဟာမ 'သွေး' အင်္ကျီကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်။
'ဟိတ် ပြစ်မိ။ ငါ့အင်္ကျီကို နင်ဘာလုပ်လိုက်ပြီလဲ မိမုန်း'
မုန်းမရ အားကိုးတကြီးမော့ကြည့်ရင်း ကတုန်ကယင် ခေါင်း

ရမ်းပြီး

'ဟို ဘာ ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး ဟီး'

အစ်အစ်အောက်အောက်ပြောရင်း ကြောက်စိတ်တွေဝင်ကာ
'မုန်းမရ' ဟီးခနဲ့ ငိုချလိုက်သည်။ ထိုအခါ တစ်ခုခုဆိုတာ 'သွေး' နားလည်
သွားသည်။ လက်တစ်ဖက်ဆန့်ထွက်လာကာ 'မရ' ကို မမသွေး လက်ညှိုး
ထိုးလေပြီ။

'ဟင်း မိမုန်း နင် နင် ငါ့အင်္ကျီကို လုပ်လိုက်ပြီ မဟုတ်လား

ပြစ်မိ ပြစ်မိ'

'ဟီး မရ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသူ မီးကျွမ်း

သွားတာ

'ဘာ'

ရနံ့သွေး ဒေါသ ဆောင့်တက်လာသည်။

'မီးကျွမ်းသွားတာ ဟုတ်လား မိမုန်း'

မီးဟုန်းဟုန်းတောက်တဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ မမသွေးပြောရင်း 'မရ'
လက်ထဲကအင်္ကျီကိုဆွဲယူသည်။ မုန်းမရ လွှတ်မပေးသော်လည်း အင်္ကျီ

က မမ လက်ထဲပါသွားသည်။

မုန်းမရ ခြေဖျားလက်ဖျားလေးတွေ တုန်ယင်သည်အထိ၊
ကြောက်စိတ်တို့ဖြစ်ကာ မျက်ရည်တသောသော ခြေနေမိသည်။

မီးပူတိုက်တဲ့စားပွဲဝိုင်းပေါ်ထောင်ထားတဲ့ လျှပ်စစ်မီးပူကတော့
'မုန်းမရ' တမင်လုပ်တာမဟုတ်မုန်း သိနေမှာသေချာသည်။

'ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း ငါ့အင်္ကျီကို နင် နင် ဘာအပြိုးနဲ့
လုပ်လိုက်တာနဲ့လဲ မိမုန်း၊ နင် တမင် သက်သက်လုပ်ချလိုက်တာ
မဟုတ်လား ဟင်၊ ဒီအင်္ကျီ ဘယ်လောက်တန်တယ်ထင်လို့လဲ ကျွန်
စုတ်မရဲ့ မာမီ မာနိုဟာမ ဘာလုပ်လိုက်လဲ လာကြည့်ဦး။ ဒီမှာ 'သွေး'
အင်္ကျီပျက်စီးသွားပြီ'

မုန်းမရကိုလည်း လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း မာမီဆွေကို
လည်း အားကိုးတကြီးခွဲခွဲကျိကျိ အော်တိုင်တဲ့ မမ အသံ၊ စူးစူးဝါးဝါး
တစ်ဆက်တည်းထွက်လာသည်။

မမအသံနောက်မှ ခြေလှမ်းကြဲနဲ့ လှမ်းဝင်လာတဲ့ မာမီ။ ထာဘီ
ခတ်သံနှင့်အတူ အခန်းထဲ မာမီ ဘွားခနဲ့ ဝင်လာသည်။

'ဘယ်လို သမီးအင်္ကျီကို ဖျက်ဆီးလိုက်တယ် ဟုတ်လား
သမီး'

'ဟုတ်တယ် ဒီမှာကြည့်'

ရင်ဘတ်ကို ဖိရင်း ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် အံ့အားသင့်သွားသည်။
ငွေမင်ရောင်လွှာပါးလေးအလှဆင်ထားတဲ့ အပေါ်အင်္ကျီက မီး
ကျွမ်းကာ အကျည်းတန်နေတဲ့အဖြစ်။

ဒီဟာမ တမင်လုပ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်မယ် ဟုတ်လား။

'တောက်'ခတ်ရင်း မုန်းမရရှေ့တိုးလာတဲ့ မာမိ။

လက်တစ်ဖက်ပါ အသင့်မြောက်ဝင်လာတာ အားနဲ့အင်နဲ့ ရိုက်ချပြီး ဆုံးမရမယ်ဆိုတဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်းစိတ်နဲ့ ဖြစ်သည်။

'နေဦး မာမိ၊ မာမိဟာမ သမီးကို သက်သက်ကြောချင်တာ၊ သမီးရှိုးနဲ့အပြင်ထွက်တာကို ကြိတ်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေတာလေ၊ ပါးရိုက်ဆုံးမရုံနဲ့ မတန်ဘူး မာမိ'

ရနံ့သွေး မာမိလက်ကို ချက်ချင်းတားလိုက်သည်။

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် သမီးအလိုကျ ခေါင်းညိတ်နောက်ဆုတ်ကာ လက်ကို ပြန်ချ၍ ကိုယ်ကွို မတ်၏။

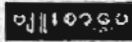
'ဟုတ်တယ် မာမိတို့အရိပ်မှာနေပြီး မာမိတို့ ခိုင်းတာလုပ်နေတဲ့ဟာမ ဒီလိုကြောတာ မာမိ မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီမိန်းမလုပ်ရပ်နဲ့တန်အောင် ဆုံးမစမ်း သွေး'

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်လက်တစ်ဖက်ခါးထောက်လျက် လက်ညှိုးထိုးအမိန့်ချသည်။ ရနံ့သွေး မျက်နှာမော့ကာ 'မုန်းမရ'ပခုံးတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူသည်။

'မမ'

မုန်းမရ အားကိုတကြီး ခေါ်သည်။

'မရ တမင်လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး မမရယ်၊ အဝတ်ထူတွေကို မီးပြင်းပြင်းနဲ့တိုက်နေခဲ့တာလေ၊ မမ ဒီအင်္ကျီလေးတိုက်ခိုင်းတာနဲ့ တယုတယတိုက်ပေးတာပါ၊ အင်္ကျီက ပါးနေတော့ မီးပူထိတာနဲ့ ရုတ်တရက်ကပ်ပြီး အသားကျွမ်းသွားတာပါ မမရယ် မရ တောင်းပန်ပါတယ်။ နော်၊ နောက်ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ ညီမလေးကို သနားပါနော် မမ

ဟင့် ဟင့် ဟင့်'

'ဟွန်း ညီမလေးတဲ့ အန်ချင်စရာကောင်းလိုက်တာ ဟား ဟား ဟား သနားရမယ် ဟုတ်လား'

မျက်ဝန်းရဲရဲကြီးနှင့် စူးစူးကြည့်ကာမေးလျှင် မုန်းမရ ခေါင်းမညိတ်ရဲအောင် ကြောက်ဖူးတုန်သွားသည်။

မုန်းမရ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိတိုင်း 'ရနံ့သွေး'မကျေမနပ်ဖြစ်ခဲ့ရတာ ကိုယ်တိုင်သိသည်။

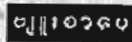
ဘာအကူအညီအခြယ်အသတွေမှ လုပ်စရာမလိုပေ။ မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုချင်းကအစ လှနေသည်က မကျေနပ်နိုင်ဆုံးပဲ။

မျက်ခုံးတန်းလေးက ညှိစိမ်းကာ တန်းတန်းလေးဖြစ်ပြီးမှ အဖျားလေးညွတ်သွားသည်က ခဲဆွဲစရာမလိုဘဲ ပုံပေါ်နေသည်။ ဝိုးသားမျှင်လို လက်ဖြာနေတဲ့ မျက်တောင်တိုတိုလေးကအစ လင်းလက်နေသည်။

သွေး မျက်တောင်ရှည်ကြီးများကော့ ညွတ်နေပေမယ့် ယှဉ်ကြည့်ရင် မိမုန်း မျက်တောင်က ဆွဲအားပါလျက်။

ဖြောင့်စင်းပေါ်လွင် လှတဲ့နာတံကိုပဲကြည့်မလား။ ဘာဆေးရောင်မှ မတင်ရတဲ့နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးက ပန်းနုဖျော့ဖျော့ရောင်နှင့်ဆီငုံအသွေးလို စိုအိဖူးကြွနေပြန်သည်။

ပါးပြင်နုနုလေးက သွေးကြောစိမ်းကလေးများ ယှက်ဖြာကာ ဘာအဖူးအဖိနဲ့အစက်အပြောက်မှ မရှိဘဲ မွတ်မွတ်ညက်ညက်ချောလျက်။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပါးနှစ်ဖက်က ဖြူနုစိမ်းလဲ့ကြည့်မြဲနေသည်။

'ယူ ညီမတော်က အော်ရဂျင်နယ်အတိုင်းလှတာနော်၊ အထူး သဖြင့် ပါးနစ်ဖက်လေး ပါးမို့မို့က စိမ်းမြဲပြီး အိနေတာပဲ ၊ယူလို အဖု အဖိန့်တွေနဲ့ အကျည်းတန်မနေဘူး'

ဟု ဝက်ခြံမပျောက်တမ်းထွက်နေတတ်တဲ့ 'သွေး' ပါးပြင်ကို ရှုတ် ချပြီး အားမနာတမ်းပြောချတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။

သူငယ်ချင်းတွေပြောတိုင်း 'သွေး' ရင်မှာ မျက်ရဲခဲ့သည်။

ဒီဟာမပါးပြင်က 'သွေး' လို အဖိုးတန်ခရင်မိတွေ ဘာတွေ မလိမ်းဘဲ ဘာကြောင့်မြင်တာနဲ့ စိတ်ညွတ်အောင် ဆွဲဆောင်နိုင်ရတာလဲ။ တကယ်ဆို ဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး။

'သွေး' ပါးပြင်က ပိုလှ ၊ ပိုနု ၊ ပိုအိကာ ပိုရွှံ့ဆွဲအားပါရမယ်လေ။

အိမ်ဖော်ထက် နိမ့်နိမ့်ကျကျနေရ ၊ စားရတဲ့ 'မိမုန်း' ပါးပြင်က

'သွေး' ပါးပြင်ထက် အဆတစ်ရာသာနေတဲ့အဖြစ်။

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောတိုင်း 'သွေး' ခံရမောင်းများခဲ့ပြီ။

ဒီပါးပြင်ကို မြင်လေ 'သွေး' ဒေါသက ဆောင့်တက်လာလေ။

အခုလည်း သနားပါလို့ ပြောနေတဲ့စကားလုံးနောက်မှာ ပါးမို့ နှစ်ဖက်က သွေးရောင်စုံကာ စို၊ အိနေပြန်သည်။

ဟင့်အင်း ဒီပါးပြင်ကို 'သွေး' မုန်းမယ်။ အဲဒီပါးအကျည်း တန်းနေမှ 'သွေး' ကျေနပ်နိုင်မယ်။

ပြီးတော့ 'သွေး' ရဲ့ အဖိုးတန်အင်္ကျီဖျက်ဆီးသလို အဲဒီပါးပြင် နုနုလှလှကိုလည်း တန်ပြန်ဖျက်ဆီးရမယ်။

ဟုတ်တယ်။

'သွေး' နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ကာ စားပွဲခုံမှာထောင်ထားတဲ့ မီးပူ

ဆီ မျက်လုံးရောက်သည်။ မီးပူကိုင်းကို ဆက်ခနဲ့ ကောက်ကိုင်၏။

'မမ'

မမ မျက်ဝန်းထဲက အရောင်တောက်ပနေတဲ့အငြိုးတွေကို မုန်းမရ ဖတ်တတ်နေပါသည်။ မုန်းမရ အထိတ်တလန့် ခေါ်ရင်းခြေတစ် လှမ်းနောက်ဆုတ်၏။

"တောက် မိမုန်း၊ ငါ့အင်္ကျီဖျက်ဆီးတဲ့အတွက် နင့်မျက်နှာလည်း ပျက်စီးစေရမယ်"

'အို'

မုန်းမရ ယောင်ယောင်ရမ်းရမ်းနှင့် ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ ဖိအုပ်လိုက်မိသည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင်က သမီးဘာလုပ်လုပ် လုပ်ပစေဆိုတဲ့ မျက်နှာနဲ့ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ကြည့်၏။

'မအိုနဲ့ လာစမ်း'

'မမရယ် မရ တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်ဒီလို မဖြစ်စေရ

ပါဘူး'

'ဘာ နောက်မဖြစ်စေရဘူး ဟုတ်လား၊ ခုဖြစ်သွားပြီးလေ၊ ဒီအင်္ကျီတယ်လောက်တန်တယ်ထင်လို့လဲ။ ညည်းကို ငါလက်နဲ့လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ် လာစမ်း ဟဲ့ မိမုန်း'

မီးပူချည်းတကိုင်ကိုင်နဲ့ မုန်းမရရှေ့ပြောရင်း တိုးလာနေတဲ့ မမသွေး။

မီးပလပ်ကြီးတပ်လျှက်တန်းလန်းနဲ့ ကိုင်ထားတဲ့ မီးပူအင်္ကျီက ခိုညှိုးတဲ့အပူလား။ ဒီအပူနဲ့ ဒင်းပါးကိုကပ်ရမှ။

စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲထလာတဲ့ တန်ပြန်ချင်စိတ်အတိုင်း ရှေ့တိုး

ရင်း မုန်းမရလက်ကို ဆွဲဖယ်သည်။ မုန်းမရ လက်တခါခါနဲ့ ငြင်းကာ အသနားခံနေသည်က 'သွေး'ရင်မှာ ပို၍ အမြင်ကပ်လာသည်။

မုန်းမရ ကြောက်လန့်လန့်ရှောင်ပတ်ကာ မာမိဆွေကို အားကိုး တကြီး ဝင်ဖက် အကူအညီတောင်းတော့မှ ပိုဆိုးသွားသည်။

မာမိဆွေ မုန်းတီးစွာ တွန်းထုတ်လျှင် မုန်းမရ ကိုယ်က 'မမသွေ' ရှေ့တည့်တည့်ရောက်၏။

မုန်းမရ လက်နှစ်ဖက်လုံးကို ပူးတွဲဆုပ်ကိုင်လျက်

'ညည်း' 'ငါ့' အကြောင်းသိစေရမယ် မိမုန်း။ တစ်သက်လုံး ငါ့

လက်ချက်ကို 'နင်' မမေ့ရအောင် တံဆိပ်ကပ်ပေးမယ် ဟောဒီမှာကြည့်'

မီးပူချည်းကို ကိုင်မြှောက်လျက်သားနဲ့ ခြိမ်းခြောက်တာလည်း

မဟုတ်သလို ၊ မုန်းမရ အသားဆိုင်တွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ

'မမ မမ မရ တောင်းပန်'

မရ စကားမဆုံးခင် ဖျက်ခနဲ လုပ်လိုက်တဲ့ 'သွေး' ရဲ့အပြုအမူ

မျက်စိတမိုတ်ထက်မြန်ဆန်သွား၏။

'အား'

ခနဲဆိုတဲ့ လန့်ဖြန်တဲ့အော်သံပြတ်နေောက်မှာ မုန်းမရ ဘယ်တက်

ပါးပြင်နုနု ပူလောင်ကျွမ်းရှသွားကာ။

ရွပ်ခနဲ အပူဝါတ်အလိုက်ခံလိုက်ရတဲ့နေောက် 'မုန်းမရ' ဆိုတဲ့

ကြမ္မာဆိုးမလေး။

ကမ္ဘာလောကကြီးထဲက ရုတ်ချည်းလွင့်ထွက်သွားသည့်အလား။

အခန်း (၄)

'အား ကျွတ် ကျွတ်'

ပူရှုပြုချက်နာကျင်လွန်းသောကြောင့် တကျွတ်ကျွတ်နဲ့ စုပ်သက်

ရင်း 'မုန်းမရ' အသိဝင်လာပါသည်။ ကြိမ်းစပ်မို့မောက်နေတဲ့ မျက်လွှာဖွင့်

ကြည့်မိလျှင် မုန်းမရ ကိုယ်လုံးနဲ့လျှလျလေးက ခေါက်လျက်ပုံထားတဲ့

မီးပူတိုကိုပြီးသာ အဝတ်ပုံတွေကြားမှာ လဲကျနေရှာသည်။

မီးပူဖြင့် ဖျတ်ခနဲ အကပ်ခံရလျှင် ဓာတ်လိုက်ခံရသလိုဖြစ်ကာ

ပါးပြင်မှတစ်ဆင့် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အသွေးအသားတွေဆီ လျှပ်တစ်ပြတ်

ကူးဆက်သွားသည်။

ထိုအခါ 'မုန်းမရ' ကောင်းစွာ အသိဝင်လာသည်။

ထိုအခါ 'မုန်းမရ' ကိုယ် 'မုန်းမရ' ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့တွေ ဘာတွေ

မသိတော့ပါ။ ဝုန်းခနဲပြုကျသွားသည်က ကြီးဖြတ်ချခံရတဲ့အရုပ်ကလေး

နုယံ။ ဓွေခေါက်ပုံကျသွားသည်က အချိန်တွေ ဘယ်လောက်ကြာသွား

သည်မသိပါ။

မုန်းမရ အသိဝင်လာချိန်မှာ စံအိမ်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်နေပြီ။ ညဦးမီးပူတိုက်စဉ်က မုန်းမရ ကိုယ်တိုင်တပ်ဖွင့်ထားတဲ့ မီးဝါဝါလေးသော သစ္စာရှိရှိ လင်းလျက်ရှိသည်။

လက်တစ်ဖက်က ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို စမ်းတဝါးဝါးတို့ထိ ကိုင်ကြည့်မိလျှင် နာကျင်မျက်ရည်ကြည်တို့ ဝေါခနဲ ပြိုကျလာသည်။

တကယ်ဆို 'မုန်းမရ'ကို မီးပူနဲ့ကပ်ရတဲ့အထိ တုန့်ပြန်ဖို့ထိုက်တန်သလား မမရယ်။ မမအင်္ကျီက ဘယ်နှစ်သိန်းတန်တာဖို့လဲကွယ်။

ဘယ်နှစ်သိန်းပဲ တန်တန်၊ အဖေတူညီမအရင်း ခေါက်ခေါက်ဆိုတဲ့ သွေးသားတောင်စပ်မှုရှိတာကို ထောက်ထားဖို့ကောင်းပါသည်။

ခုတော့ နီရဲရောင်ကိုင်းနေတဲ့ပါးပြင်မှာ အပူရေအိတ်တွေ ထကြွကာ ပါးတစ်ပြင်လုံး မြင်မရအောင် အကျည်းတန်နေတဲ့အဖြစ်။

ဒီဝဋ်ကြွေးကို 'မုန်းမရ' သက်ထက်ဆုံးခံရမလား။

သူတို့သားမိခိုင်းတာလုပ်၊ ကျွေးတာစား၊ ရိုက်သလိုခံနေတဲ့ 'မုန်းမရ' အပေါ် ဘာဖြစ်လို့များ တစ်စထက်တစ်စ ရက်စက်ရတာလဲဟင်။

ဒါတင်မက ခြေသံတရုပ်ရုပ်နဲ့ 'မုန်းမရ' ရှေ့ခြေစုံလာရပ်ကာ ခါးထောက် အမိန့်ပေးတဲ့ 'မာမိဆွေ'။

'ဒီမှာ ငါ့သမီး အဖိုးတန်အင်္ကျီကို ဖျက်ဆီးသလို တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့သမီးဘဝကိုလည်း ညည်းဖျက်ဆီးမှာသေချာတယ်၊ ဒါကြောင့် ညည်းကို ဒီစံအိမ်မှာ နေခွင့်မပေးတော့ဘူး'

'မာမိဆွေ'

မုန်းမရ နာနာကျင်ကျင်ဟောကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် မျက်နှာမီးရောင်အောက် ပို၍မာန်ရှိန်တောက်သွား၏။

ဒီလောက် ဖိနှိပ်နေရက်ကြားထဲက သမီးအင်္ကျီကို တမင်မီးပူနဲ့ ကပ်လိုက်တဲ့ မိမုန်း။ ဒင်းက တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့သမီးဘဝကို ထိပါးလာနိုင်သည်။ ပြီးတော့ ဟောဒီရတနာမြိုင်စံအိမ်ကို လှယူနိုင်သည်။ ဒင်း လှလို့မရအောင် ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် ကာကွယ်ဖို့ မောင်းတင်ထားတဲ့အတိုင်း ပြောချ၏။

'ဟွန်း ညည်းက 'ရတနာမြိုင်စံအိမ်နဲ့တန်တဲ့ မိန်းမဟုတ်ဘူး ခုချက်ချင်းထွက်သွား'

'ဘုရားရေ'

မုန်းမရ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်များအရှိန်နဲ့ ပြိုကျကုန်သည်။

'မရ မရက ဒီစံအိမ်ကထွက်သွားရမယ် ဟုတ်လား မာမိဆွေ မရက 'ရတနာမြိုင်စံအိမ်'ရဲ့ မြေးတစ်ယောက်ပါ မာမိရယ်'

'မုန်းမရ' ကြောက်ရွံ့သံအက်အက်လေးနှင့် ခပ်တိုးတိုးပဲ နာနာကျင်ကျင် ပြောချမိသွားသည်။

'ဘာပြောတယ် မိမုန်း၊ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့မြေး ဟုတ်လား၊ ဟား ဟား ဟား နဲ့ အော်ရယ်လိုက်ချင်တယ်၊ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့မြေးဦးက ငါပဲ၊ ဒီစံအိမ်ကို ငါပိုင်တယ်၊ ရော့ ဒီမှာ ညည်းအထုပ်'

မာမိနောက်က ဝင်လာတဲ့ မမသွေး အပြီးမပြယ်စွာ ပြောသည်။

ပြီးတော့ မုန်းမရ အဝတ်တချို့ထည့်ထားဟန်တူတဲ့ လက်ဆွဲအိတ် အဟောင်းတစ်လုံး မုန်းမရရှေ့ ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချပေးသည်။ မမသွေး ပြောတာက ဒီအဝတ်ထုတ်ယူပြီး ရတနာမြိုင်စံအိမ်ထဲက ထွက်သွားဆိုတဲ့သဘော။ သွေးချင်းတူလျက် ထိုမျှထိ ရက်စက်တတ်နေပြီလား မမရယ်။

ထို့နောက် 'ရော့' ဝုန်းဆိုပြီး ပစ်ချတဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ချွင်ခနဲ ကျသံနောက်မှာ မုန်းမရ အငမ်းမရ ကောက်ယူမိသွားသည်။

ပြုံးရွှင်သော ဒယ်ဒီနဲ့မာမီရဲ့ပေါင်နှစ်ဖက်ပေါ်ခွဲထိုင်၍ မိဘနှစ်ပါးနောက်မှာ ပြုံးပြုံးချည်းရပ်နေတဲ့ ဘွားဘွားကို အချစ်ကြီးစွာ မော့ကြည့်နေသည့် 'မုန်းမရ' ခါတ်ပုံ။

မှတ်မှတ်ရရပြောရရင် မုန်းမရ တစ်နှစ်ကျော်အရွယ် မာမီ မဆုံးခင်လေးမှာ မိသားစုစုံစုံညီညီရှိက်ထားသော ခါတ်ပုံ။

ထိုခါတ်ပုံကို ဘွားဘွားက ဧည့်ခန်းထဲ ချိတ်ထားခဲ့သည်။ ထိုခါတ်ပုံမြင်တိုင်း ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်က အံ့ကြိတ်ကြိတ်ရှိခဲ့သည်။ ဘွားဘွား ဆုံးသည်နှင့် ထိုခါတ်ပုံ နန်းကျသွားသည်။

မာမီဆွေ ဖြုတ်ချပြီး ဘယ်ကျောင်မှာသွားထိုးထားသည်မသိ။ မုန်းမရ ထိုခါတ်ပုံကို တိတ်တိတ်ကြိတ်ရှာခဲ့ပေမယ့်မတွေ့။ ခုတော့ မမသွေး ဘယ်က ထုတ်လာပြီး ပစ်ချပေးသည်မသိ။

ကျသွားတဲ့အရှိန်နဲ့ အပေါ်မှန်ချပ်အက်ကြောင်းလိုက်ကုန်သည်။ မုန်းမရကို ချစ်ကြသူများရဲ့ ပုံရိပ်တွေ။

ထိုပုံလေး ပြန်တွေ့ရသော မုန်းမရ ပါးပေါ်မှ ဝေဒနာကိုပင်မေ့သွားမတက် ခံစားရရှာသည်။ ခါတ်ပုံကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့ တယုတယပွေ့ယူကာ ရင်မှာအပ်မိသည်။

'သွားတော့ မိမုန်း၊ ညည်း ဒီစံအိမ်မှာ လုံးဝမနေနဲ့တော့၊ ဒီစံအိမ်ဟာ ငါ့နဲ့ငါ့သမီးပဲပိုင်ခွင့်ရှိတယ်၊ ပိုင်ထိုက်တယ်၊ ရှင်းတယ်နော်၊ ညည်းအဖြစ်နဲ့ ညည်းနှင်ထုတ်ခံရတာ ထွက်သွားတော့'

မိထွေး ဝီသပါသည်လို့ 'မုန်းမရ' မစွပ်စွဲချင်ပါဘူး။ ဆယ်တန်း

အောင်လို့ ကျောင်းတက်ခွင့်မရတဲ့ဘဝ။ အဖြစ်နဲ့မထိုက်တာနဲ့စွာ ဒဏ်ခတ်ခံရတဲ့ဘဝ။

ဒီဘဝထဲက ထွက်သွားလို့ 'မုန်းမရ' ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးခဲ့ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒီစံအိမ်မှာ မုန်းမရကို ချစ်ခဲ့တဲ့သူတွေရဲ့အငွေအသက်တွေ ကျန်ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့အသိ။

ထိုအသိနဲ့ထိုအငွေအသက်တွေ ရှုရှုက်ပြီး နှစ်သိမ့်နေနိုင်ခဲ့လို့ ပါကွယ်။

'မိမုန်းမ' မြန်မြန်သွားလေ ဘာလဲ၊ နောက်ပါးတစ်ဖက်မှာ တံဆိပ်ထင်သွားချင်လို့လား'

မမသွေးရှေ့ထိုးလာပြီးမုန်းမရ ပရုံးကို တွန်းပစ်ရင်းထပ်ပြော၏။ ညီမတော်လျှက် တိရစ္ဆာန်လောက်တောင် တန်ဖိုးမထားတဲ့ 'မုန်းမရ' ကို မမသွေးတောင် ဒီလိုဆက်ဆံရင် မာမီဆွေက ဒီထက်ပိုနေမှာလေ။

နှင်ထုတ်လာတော့လည်း ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းခါငြင်းဆန်မရဲခဲ့တဲ့ 'မုန်းမရ' မျက်ရည်ကျရင်း ခေါင်းညိတ်ရသည့်အဖြစ်။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်က 'မုန်းမရ' နဲ့ မထိုက်တာနဲ့တူတဲ့လား မာမီဆွေ၊ ကူကယ်အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတဲ့ 'မုန်းမရ' ဆိုတဲ့ ကလေးမဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။

'ထွက်သွား' ဆိုတဲ့ မာမီဆွေ အမိန့်အတိုင်းပါလေ။ အဝတ်အိတ်လေးထဲ ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ခါတ်ပုံကို တယုတယထည့်လျက် ကျောခိုင်းခဲ့ရသည်က 'ရတနာမြိုင်စံအိမ်' ကို မတွယ်တာလို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။

အခန်း (၅)

ညက ဆိတ်ဆိတ်လေး ငြိမ်နေဆဲ။

မှောင်နုနေသည့် ညလယ်ကာလက ရလာသည့် ဝေဒနာကို နှစ်သိမ့်ပေးသယောင်ပေ့ဖက်နေဟန်ရှိသည်။ ကြယ်ပန်း ခပ်ကြဲကြဲ ပန်ဆင်ထားတဲ့ ကောင်းကင်မျက်နှာပြင်က တစ်မျိုးတစ်ဖုံ မော့ကြည့်၍ ကောင်းနေသလို။

နွေဦးရဲ့ လေချိုနုနုက ပျံ့ပျံ့သန့်စင်စွာသိသိမိမိမေ့မေ့ဆော့ မြူနေတော့၏။ ထိုအခါ မုန်းမရ ခြေလှမ်းတွေကို ဖွတ်လှေသယ်ဆောင် သွားနေသလို ထင်ရသည်။

ဝိုးတဝါး ညအမှောင်ထဲမှာ မုန်းမရ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်ရာမဲ့ နေပါသည်။ သို့သော်လည်း မရပ်မနား ရွေ့နေဆဲဖြစ်သည်။

ညလယ်လွန်သောအချိန် အဝတ်အိတ်လေးတစ်လုံးနှင့် မိန်း ကလေးတစ်ယောက်တည်း။

၀၂၂:၀၁၀၀

အမှတ်အသား

အန္တရာယ်တွေ ဘာတွေကိုလည်း မမူနိုင်တော့ပါ။

လမ်းမြိုင်သမျှ လျှောက်သွားနေမိသည်။ တချို့လမ်းတွေ မီး လင်းနေသလို တချို့လမ်းတွေက မှောင်ပျံ့ပျံ့ရှိပြီး တချို့လမ်းတွေက ပိန်းပိတ်အောင် နက်နေသည်။

မှောင်ပဲမှောင်မှောင် လင်းပဲလင်းလင်း မုန်းမရ ခြေလှမ်းတွေ မရပ်နားသေး။ ခြေလှမ်းတွေနဲ့အတူ မုန်းမရ မျက်ရံညှပ်တွေပါ ရောပြွမ်း နေသည်။

ကားတွေ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း သွားနေကြသည်။ ထိုကား တွေက 'မုန်းမရ' လိုပဲ ဝေဒနာတွေ သယ်ဆောင်သွားနေတာလား။ ဝေဒနာနဲ့ သွားနေတာဆိုရင် 'မုန်းမရ' လိုပဲ ဘဝတူပေါ့နော်။ လောကကြီးမှာ ဝေဒနာခံစားရတာက 'မုန်းမရ' တစ်ဦးတည်း မဟုတ်တူပေါ့။

အဲသလိုပဲ ဖော့တွေ့လိုက်ချင်သည်။

ဟုတ်တယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ 'မုန်းမရ' ခြေလှမ်းတွေဟာ လမ်းပေါင်းမြောက်များစွာပေါ် တရှုပ်ရှုပ်သွားနေရင်း မကြာခင် ရောင်နီပျိုးလေးလင်းလာမယ့် အာရုံဦး ကို လည်တဆန့်ဆန့်ငေးပျော်နေရတဲ့ဘဝ။

အာရုံဦးကို ကြိုဆိုခွင့်ရပါ့မလား။

ထိုသို့တွေ့မိရုံရှိသေး။

လမ်းကြားတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်လိုက်လျှင် အမှောင်မှာ မုန်းမရတို့ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ခလုတ်တိုက်ပြီး မုန်းမရ ပစ်လဲကျသွားသည်။

'အား' လို့ နာကျင်စွာအော်လိုက်သံ ရင်ထဲမှာပဲ မြည်ဟည်းသွား

၀၂၂:၀၁၀၀

သွားသည်။

ကံဆိုးမ သွားရာခိုးလိုက်လို့ရွာ ဆိုတဲ့စကားပုံက မုန်းမရအတွက် ရည်ရွယ်ခဲ့တာလား။ မိုးမရွာပေမယ့် ခလုတ်တိုက်လဲကျတဲ့အဖြစ်။

လက်ထဲကအထုပ်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်ရုန်းထလျှင် စူးစူးရဲရဲ လင်းဖြာလာတဲ့ကားပီးရောင်ကြောင့် မုန်းမရ မျက်လုံး ရုတ်တရက် ဘာကိုမှ မမြင်ရတော့ပေ။

ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ 'မုန်းမရ' ရုန်းထပြီး ကမူရှူးထိုး ထပြေး လျှင် ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ အရိပ်ရအောင် စိုက်ထားသည့်အပင်နှင့် ဝင်ဆောင့်မိကာ မုန်းမရ အာရုံတစ်ခုလုံး ကြယ်တွေလတွေပေါ်ကုန်သည်။

မုန်းမရ ကိုယ်ကိုလည်း မထိန်းနိုင်တော့ပါ။

ပြိုကျသွားတဲ့ ကိုယ်က ပလပ်ဖောင်းပေါ် ဆောင့်ချခံရသလိုဖြစ် ကာ နာကြင် မူးမိုက်သွားတာပဲ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရသည်။

'မုန်းမရ' ကံတရားက ဘယ်လောက်ထိ ဆိုးဦးမှာလဲ။

'အမေ'

မွေ့ရာနုနုပေါ် နောက်ကြောတစ်ပြင်လုံးအိအိလေးထိလာ၏။ ထိုအခါ 'မုန်းမရ' အသိဝင်လာသလို မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း ဘွားခနဲ မြင်လိုက်တဲ့ ယောက်ျားမျက်နှာတစ်ခု။ 'အမေ' လို့ မုန်းမရ လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့်အော်မိသွားသည်။

မုန်းမရ အော်သံနောက်မှာ ထိုမျက်နှာပေါ်မှ ထူထဲတဲ့ မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကြွတ်သွားသည်။ မုန်းမရကို စူးစိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်ဝန်းနက်က စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ မုန်းမရ ကြောက်ရွံ့ကာ အသက်ဖွဲ့သလို ငြိမ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မကြောက်ဘဲနေနိုင်ရိုးလား။

ကြည့်ပါဦး။

တသသမွှေးထားတာမဟုတ်တဲ့ အမွှေးနက်တို့က နှုတ်ခမ်းပေါ် နသယ်အောက်မှ မေးဖျားအထိ ပြာကျကာ လက်မဝက်နီးပါး ရှည်လျ ဖြစ်နေသည်။

မေးဖျားအောက်က လည်စလုတ်ချွန်ချွန်။

ဖွံ့ဖြိုးတောင့်တင်းသော ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်ပင်ဗွီပုံလော်လာ မပါ ကပ်ချပ်နေတဲ့အနီရင့်ရောင် တီရှပ်နီရင်းဘောင်ဘီအနက်ဝတ်ထား သည်။ ဇီးချောင်းအလင်းရောင်အောက်မှာ ထိုလူက ပြည့်တင်းထောင်မတ် ကာ ကျားကျားလျားလျားရှိနေပါသည်။ *

အသက်ကလည်း မုန်းမရထက် ဆယ်နှစ်မကကြီးတဲ့ လူကြီး။

မွေးရာပေါ်ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေတဲ့ မုန်းမရတစ်ကိုယ်လုံး ကို ခြေစွန်းခေါင်းဖျား စူးစူးရဲရဲကြည့်နေတဲ့ နောက်မှာ မုန်းမရ ကြောက် ရွံ့ကာ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

မုန်းမရ ငိုချသံနောက်မှာ 'လူကြီး' မျက်မှောင်ကို ကြုတ်ကြည့်

ပြီး

'ညဉ့်ကို ငါဘာမှမလုပ်ရသေးဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ငိုတာလဲကွ'

ငိုရိုန်ကြောင့် တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတဲ့ မုန်းမရ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံကို တည့်တည့်ကြည့်၍ မာတာလည်းမဟုတ် ၊ ဟောက်တာလည်းမဟုတ်တဲ့ အသံတည်နဲ့စမေးသည်။ မုန်းမရ နှုတ်ခမ်းလေးပို၍ လှုပ်ကြွတုန်ခါ သွားပြီး။

'ကြောက် ကြောက်ပါတယ်၊ 'မရ'ကို သနားပါနော် သနားပါ
ဟင့် ဟင့် မရ ကြောက်လို့ပါ'

'ကြောက်ချင်ရင် နောက်မှကြောက်၊ အခု အဲဒီအတိုင်း
ပက်လက်ကလေးနေ ကြားတယ်နော်'

'ဟီး ဟင့် ဟင့် ဟင့်'

မုန်းမရ မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ကူကယ်ရာမဲ့ ငိုချင်းချမိတော့၏။

ယောက်ျားရင့်မာကြီးရှေ့မှာ မလှုပ်ရဲအောင် တစ်ကိုယ်လုံး
ကြောက်တုန်နေရာရာတဲ့ မုန်းမရ။ ရှေ့ဆက် ဘယ်လို အဆိုးတရားတွေ
ခံစားရမှာလဲ။

မွေ့ရာအိအိပေါ် ပက်လက်ကလေးဖြစ်နေတဲ့ မုန်းမရ ကိုယ်က
'သူ့'အကြည့်အောက်မှာ အသက်မဲ့သလို ငြိမ်နေရသည်က 'သူ့'စကားလုံး
တွေအတိုင်း။

သူ့အသံ ၊ သူ့စကားတွေက မုန်းမရကို ဘယ်လိုလုပ်ပစ်မယ်ဆို
တဲ့စိတ်ရိုင်းနဲ့ မဟုတ်မုန်းသိသာပေမယ့် ဘယ်အခြေအနေကိုမှ မုန်းမရ
မယုံရဲပါ။

မုန်းမရ ကြောက်လန့်စိတ်နဲ့ အဆက်မပြတ် ငိုနေလျှင်

'ကျစ် ညည်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါကွာ'

စိတ်မရှည်သလို ပြောတဲ့ သူ့အသံ။

'မုန်းမရ'နားထဲ တိုးဝင်လာပြန်သည်။ ပြီးတော့ အိတ်တစ်လုံးရဲ့
စစ်ဆွဲဖွင့်သံ ကြားရသည်။

မုန်းမရ ငိုနေရက်နဲ့ မျက်လွှာ ကမန်းကတန်းဖွင့်ကြည့်၏။

မုန်းမရ ခြေရင်းမှ အနက်ရောင်အိတ်ကို ဆွဲဖွင့်တဲ့သူ ။ အိတ်အတွင်းမှ

ညှစ်ဆေးတောက်တစ်တောက်ယူလာသည်။

မုန်းမရ ပက်လက်ဖြစ်နေရာတဲ့ မွေ့ရာအလယ်မှာ ထိုလူကြီး
ခပ်ရဲရဲထိုင်ချာသည်။

ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ခေါင်းအုံးပေါ်က မုန်းမရမျက်နှာကို
မေးဖျားဆွဲယူတဲ့လူကြီးလက်ကို ပုတ်ချရင်း ကိုယ်ကိုလည်း မွေ့ရာပေါ်မှ
ရုန်းထ မိသွားသည်။

'ဟေ့ ညည်းဘာဖြစ်တာလဲ'

'မရကို ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့နော် မရ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှိခိုး
ပါတယ် ဟင့် ဟင့်'

မုန်းမရ လက်အုပ်လေးချီကာ ငိုသံသည်းသည်းနဲ့ မျက်လွှာ
ချတောင်းပန်ရာသည်။ မုန်းမရ ဒီထက်ဆိုးဝါးတဲ့ ကံကြမ္မာကို ရင်မဆိုင်
ရဲတော့ပါ။

သူ မျက်လွှာမေးချကာ ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းရင်း 'မုန်းမရ'
ကို စိုက်ကြည့်သည်။ ရင်အုံရှေ့ချီပင့်ထားတဲ့ လက်အုပ်လေးကိုဖယ်ချပြီး

'ဒီမှာ ညည်းလို အရွယ်လေးမလောက်မလားမိန်းမကို ငါဘာ
လုပ်ရမှာလဲ၊ ဝါသနာ မပါဘူးကွ'

'ဟို ဟင့်'

'ဘာမှ ဟိုတွေ ဟင့်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ မွေ့ရာပေါ်ပြန်လို့၊
ညည်းပါးပေါ်မှာ အပူလောင်ကွက်ကြီးမဟုတ်လား။ ဆေးထည့်ပေးဖို့'

လိုရင်းတိုရင်းပြောသလို သူ့လက်ကလည်း မုန်းမရ ပခုံးတစ်
ဖက်ကို ဖွဖက်ငုံတွန်း၍ ကိုယ်ကို မွေ့ရာပေါ် လဲလျောင်သွားအောင်ပြု
သည်။

မုန်းမရ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ပါ။

ငိုရုံပဲပေါ့။

မုန်းမရ မျက်နှာကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲယူသည်။ ပူလောင်နာကြာ တာတွေ မပျောက်သေးတဲ့ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ထက်မှ ပူလောင်ကွက်က ကြည့်ပြီး

'ဒီ ဒဏ်ရာက ဘာဖြစ်တာလဲ'

'ပါးပေါ်တက်ပြီး ပူလောင်တာ အံ့ပါ့ကွာ' တဲ့။

တစ်ကိုယ်တည်း ပြောလည်းပြောရင်း ညစ်ဆေးထောင့်မှ ဆေး တွေညစ်ထုတ်သည်။ အလျားလိုက်ထွက်လာတဲ့ အဖြူရောင်ဆေးသားက ရေပူအိတ်တွေပေါ်တင်ပြီး လက်ညှိုးလေးနဲ့ တစ်ပြင်လုံးဆီ ဖွဖွလိမ်းပေး ခဲ့၏။

ဆေးအထိမှာ အပူလောင်နေရာက အေးခနဲ အေးခနဲ ဖြစ် သွားသည်။

အပူကွက်ကို ဆေးလိမ်းပေးပြီးတော့ ထိုလူကြီး ခုတင်ပေါ်မှာ ထွက်သွားသည်။ အခန်းပြင်ထွက်သွားပြီး ချက်ချင်းပြန်ဝင်လာသည်။

အငွေထောင်းထောင်းထနေတဲ့ ရေခွေးလေးတစ်လုံးနဲ့ ပုံတူ ဖြူတစ်ထည်ကိုင်လာသည်။

မွေရာခြေရင်းမှာ ထိုင်ချပြီး ခလုတ်တိုက်လဲလို့ရတဲ့ ဒဏ်ရာ ကို ရေခွေးဝတ်နဲ့ သန့်စင်ဆေးကြောပေးသည်။

အရက်ပျံနဲ့ဒုတိယအကြိမ်သန့်၍ ဆေးထည့်ကာ ခြေမကွဲရ မှာ ပတ်တီးစည်းပေးပြန်သည်။

ကျားကျားလျားလျားနဲ့ ကြမ်းတမ်းသလိုရှိတဲ့ လူကြီးရဲ့ အဖြူ

အမူအထိအတွေက နူးညံ့ညင်သာပေသည်။

ထိုအခါ မုန်းမရ ငိုတာတွေ အလိုလိုရပ်သွားကာ အံ့ဩစိတ် တို့နဲ့ ငေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ လူကြီးကို ကြည့်နေရင်း မုန်းမရ အသားတွေ နွေးလာသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေရဲလာသည်။ ဒဏ်ရာတွေက ခုမှ နာကျင်ကိုက် ခဲစပြုလာသည်။

သစ်ပင်နဲ့ဆောင်မိတဲ့ နဖူးက ယောင်ထလာသည်။ နဖူးက ဒဏ်ရာကို ရေခွေးဝတ်ခပ်ပူပူလေးနဲ့ ဖိတို့ပေးလျှင် အရောင်လျော့စ ပြုလာသည်။

ဆေးအိတ်ထဲက ဆေးရည်ပုလင်း သေးသေးနှစ်ပုလင်းထုတ် သည်။ ပုလင်းထဲက ဆေးရည်ကြည်ကို ဆေးထိုးပြန်ထဲဆုပ်ယူသည်။ ထို့နောက် ပြွန်ထိပ်မှာ ဆေးအပ်တပ်ပြီး

'တင်ပါးမှာ ထိုးမယ် ဘေးစောင်းလိုက်'

လူကြီးနှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ရုံပြောသည်။ မုန်းမရ နာခံစွာပဲ ညာဘက်ဘေးစောင်းလျှင် မုန်းမရ ကိုယ်လုံး သွယ်သွယ်လေးက ဖွေရာ ပေါ်အလျားလိုက်ဆန့်တန်းသွားသည်။

ခါးမှာ ဝတ်ထားတဲ့ ချည်ထဘီလေးက တင်မှာကပ်ချပ်နေပါ သည်။

တင်ပါးဖုံးသည်အထိ ရှည်သောအညံ့စားရှုပ်အင်္ကျီ အဟောင်း က ထဘီပေါ်မှာ တင်ပါးထိန်းနေသည်။ လူကြီးလက်က အင်္ကျီစကိုဆွဲလှန် လိုက်ပြီး ထဘီပေါ်ရောက်လျှင် လက်တစ်ချက်တွန့်လျက် တန့်သွားသည်။ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အကြည့်ချင်းလည်း ဆုံသည်။

နစ်ယောက်သား အကြည့်တွေထဲ မျောသလိုဖြစ်ကာ။

မိနစ်ဝက်နီးပါးဆိုသွားတဲ့အကြည့်ကို 'မုန်းမရ' မျက်လွှာချပြီး ဦးစွာလွှဲပစ်သည်။ ခါးမှထောက်ကို ချွတ်ဖို့ တွန့်ဆိုင်းသွားတဲ့ လူကြီးလက်ထက် အရင် မုန်းမရ ကိုယ်တိုင်ဘဲ အောက်အတွင်းခံဘောင်းဘီပါအောင် ထာဘီ ဖွဖလေးလျော့ချ၏။

ဖန်မီးချောင်းအလင်းရောင်အောက်မှာ စိမ်းမြရောင်လင်းနေတဲ့ တင်ပါးဖွေးဖွေးလေး ပေါ်သွားသည်။

ထိုနေ့က ဆေးထိုးအပ်အသင့်ကိုင်ထားတဲ့ လူကြီးလက်ချောင်း တွေ တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ပါ။

အရက်ပုံဆွတ်ထားတဲ့ ငွမ်းဖတ်နဲ့ တင်းပါးကို တစ်ချက်ဆွဲပွတ်၏။ မုန်းမရ တင်ပါး အေးခနဲဖြစ်ကာ သွေးကြောစိမ်းလေး ပေါ်ကြွလာသည် နှင့်။

'ထိုးမယ်နော် နည်းနည်းစူးပြီးအောင်မယ်၊ မရန်းမိအောင် သတိထား'

'ဟုတ်'

မုန်းမရ ခေါင်းညိတ်လှိပ်ပင် မပြီးသေး စူးခနဲ သွေးကြောထဲ ပြေးဝင်သွားတဲ့အပ်။ ဆေးဝင်သွားတဲ့အရှိန်ကိုလည်း သိနေသည်။ 'မုန်းမရ' ငြိမ်သက်သက်ပ် ခံလိုက်သည်က ဒီလောက်လေး နာကျင်စူးရှ တာက မူစရာမှ မဟုတ်ဘူးလေ။

ဖွဲခွဲရိုက်နှက်တာက ဒီထက်အဆအထောင်အသောင်း နာကျင် စူးရှခဲ့တယ်။ ဆေးထိုးအပ်လောက်ကတော့ မုန်းမရ ဣန္ဒြေမပျက်ခံနိုင် ပါသည်။

သို့သော်

တင်ပါးထဲက ဆေးထိုးအပ်ထုတ်ပြီးသည်နှင့် လူကြီးလက်ဖဝါး က တင်ပါးပေါ် အုပ်ကျလာသည်။ ဆေးဝင်သွားလို့အောင်တက်လာတဲ့ တင်ပါးကို ခပ်ဖိဖိလေး လေးငါးချက် ပွတ်ချေပေးလျှင် မုန်းမရ ရင်မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကုန်၏။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နွေးဖိုကာ အလိုလို ရှက်ရိပ်ပြေးတက်လာ လျှင် မျက်နှာနှင့်နှုတ်ခမ်းက ပန်းနုရောင်စိုလှလေပြီ။

လူကြီးမျက်နှာက အရောင်ပြောင်းမသွား။

တင်ပါးကို ပွတ်ချေပေးပြီးသည်နှင့် လူကြီးလက်ဖဝါးပြန်ရပ် သည်။ ထာဘီစကို ခါးပေါ်ဆွဲတင်ပေး၍ အင်္ကျီစကိုလည်း တင်ပါးဖုံးအောင် တစ်ဆက်တည်းဆွဲချပေးသည်က မြန်ဆန်သေသပ်နေပါသည်။

'ဆေးသောက်ရမယ်ကွ၊ ကိတ်မုန့်စား၊ စားပြီး အိုဗာတင်းနဲ့ သောက်ဦး'

မုန်းမရ မငြင်းတော့ပါ။

တစ်ညလုံး ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေတဲ့အဖြစ်က ဗိုက်ဆာ ကာ အူလိမ်မတက်ဖြစ်နေမုန်းအခုမှ သတိထားမိသည်။

စားသောက်စရာမြင်တော့ ပိုဆာလာသည်။

ဟန်တွေပန်တွေမဆောင်နိုင်တော့ပါ။ ထိုလူကြီး ထိုင်ကြည့် နေတာ သိလျက် ခုတင်မှာ မှီထိုင်ရင်း ကိတ်မုန့်စားကာ၊ ဆေးကို အိုဗာတင်းနဲ့ မျောသောက်လိုက်သည်။

ပြောသမျှ လုပ်သမျှ နာခံတဲ့ မုန်းမရ အပြုအမူကို လူကြီးကျေ နပ်သွားဟန်တူသည်။ လူကြီးမျက်ဝန်း ရိပ်ခနဲ ကြည်လင်လာသည်။

'ကဲ အိပ်တော့'

'ဟုတ်'

မုန်းမရ သိုးငယ်လေးလို ခေါင်းညှိတ်ကာ မွေရာပေါ် ကိုယ်လုံး
လေးကို အဖြောင့်အတိုင်း လှဲချသည်။ ခြေရင်းက ခြုံစောင်ကို လှူကြီး
ကိုယ်တိုင်ဆွဲယူပေးပြီး ရင်ဘက်အထိ ခြုံပေးပြန်သည်။

'ဒီမှာ ပြောဦးမယ် နားထောင်၊ ဒီတိုက်ထဲမှာ မင်းနဲ့ငါ နှစ်
ယောက်တည်း'

'ရှင်'

'ညည်းအခန်း ဂျက်ချအိပ်နဲ့'

'ရှင်'

တရှင်ရှင်နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ မုန်းမရ မျက်ဝန်းတောက်တောက်
လေးကို လှူကြီးမတ်မတ်ရပ်နေရာမှ ငုံ့ကြည့်၍ ပြောစရာရှိတာကို ပြော
ချ၏။

'ဂျက်ချအိပ်ရင်လည်း ဒီအခန်းသော့ ငါ့လက်ထဲမှာရှိတယ်'

အဲဒီနောက် သောက်ဆေးလေးလုံး ဘာတာကိတ်အသေးစာစ်
လုံးနဲ့ အိုဗာတင်းပူပူတစ်ခွက်ယူလာပေးသည်။

မုန်းမရ ခေါင်းက ခေါင်းအုံးပေါ် ကြွမတတ်ဖြစ်သွားသည်။

ဒီလှူကြီး စကားလုံးတွေက နားလည်ရခက်လှသည်။

တစ်တိုက်လုံးမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိတယ်လည်း ပြောတယ်။

အခန်းလည်း ဂျက်မချနဲ့။ အခန်းသော့ လှူကြီးလက်ထဲရှိတယ်တဲ့။

ဘာဆိုလိုတာလဲ။

'ညည်း ဘာမဆိုဖြစ်နေရင် ငါသိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့်ပြော

တာ၊ ဂျက်ချအိပ်လည်း အပိုပဲ၊ နားလည်လား'

'မုန်းမရ' သက်မချကာ ခေါင်းဆတ်လိုက်သည်။

'ကဲ အခန်းမီး ပိတ်မယ် အိပ်တော့'

ပြောလည်း ပြောရင်း မီးခလုတ်ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်း
ပိတ်ချ၏။ အခန်း မြှန်းခနဲ မှောင်သွားလျှင် လှူကြီးခြေစလှမ်းသံကြား
ရသည်။

ထိုခြေသံက မုန်းမရ ခုတင်နဲ့ လျှပ်တိုက်ဝေးကာ ။ အခန်းတံခါး
စေ့ပိတ်သွားတဲ့နောက် လုံးဝပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

လှူကြီးရယ်။

ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ။

အခန်း (၆)

‘ချပ် ချပ် ချပ်’

သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော နာရီခေါက်သံ မတိုးမကျယ် နားထဲစီးဝင်လာလျှင် ‘မုန်းမရ’ နိုးလာသည်။

စေ့ပိတ်ထားတဲ့ မျက်လွှာမဖွင့်သေး။ နားထဲဝင်လာတဲ့ နာရီ ခေါက်သံ ကြားတဲ့အတိုင်း ရင်ထဲမှာ တစ် နှစ် ရေတွက်မှတ်သားမိခင် တစ်ဆယ်။

ဆယ့်တစ်။

ဆယ့်တစ်ချက်တိတိမြဲသံကြားရပြီးနောက် တိတ်ကျသွား သည်။ ဒါဆိုဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီးပေါ့။ ဆယ့်တစ်နာရီဆိုတဲ့ အသံနဲ့ မုန်းမရ ကုန်းရုန်းထလျှင် နာကျင်မှုက ဟိုမှ ဒီမှခံစားလိုက်ရသည်။

ပါးပြင်မှာ ရေပူအိတ်တွေဖိကပ်နေပေမယ့် ပူကြိမ်းနေသေး သည်။ ခြေမနဲ့ နဖူးက ဒဏ်ရာလည်း ဆစ်ခနဲ ဆစ်ခနဲ နာနေသေးသည်။ ဆေးရှိန်ကုန်ပြီး ထင်တယ်။

အနုပညာ

နာကြင်ပူကြိမ်းတာကို ကျိတ်မှိတ်ခံရင်း မွေ့ရာထက်မှ လူးလဲထ လျှင် ဦးစွာမြင်ရသည်က အေဖိုးစာရွက်ရှည်တစ်ရွက်။ အဖြူရောင် စာရွက်ပေါ် မင်ပြာနဲ့ရေးထားတဲ့ စာလုံးပိုင်းလေးတွေ။

ဘာများပါလိမ့်။

သိချင်စိတ်နဲ့ ကမန်းကတန်း ဖတ်သည်။

ညည်းနိုးပြီပေါ့ အေး နိုးမှပဲ ဒီစာမြင်မယ်။ ညည်းနိုးရင် ဘာဘာညာညာ စိတ်မကူးနဲ့ ဟိုဒီထွက်သွားဖို့လည်း မတွေးနဲ့ လောလော ဆယ် ငါပြောမယ် ခြေရင်းဘက်အခန်းက ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာ နီးတာနဲ့ ခြေလက်သန့်စင် ဒဏ်ရာတွေ ရေမထိစေနဲ့ ကြားလား။

ပြီးရင် ခေါင်းရင်းက စားပွဲပေါ်မှာ စားစရာတင်ထားတယ်။

ခိုက်ဝအောင်စား ၊ စားပြီးရင် စားပွဲပေါ်မှာ ပလပ်စတစ်အကြည်လေးထဲ ထည့်ထုပ်ထားတဲ့ ဆေးခြောက်လုံးရှိတယ်။ အဲဒီဆေးသောက် ၊ သောက် ပြီးရင် အိပ်ရာပေါ်ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ။ ငါပြောတဲ့အတိုင်းနေ။ ငါစိတ်အနှောင့် မယှက်ဖြစ်အောင် မလုပ်နဲ့ ကြားတယ်နော်။

အေး။ ဒါပဲ။

စာဖတ်ပြီး ‘မုန်းမရ’ နှုတ်ခမ်းလေး တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ။

‘ဟွန်း။ လူကြီးကလို့လည်း ရင်ထဲမှာ နှစ်လိုသလို ၊ ရွတ်မိသွား သည်။

လူကြီးက ဘယ်သူလည်း ၊ ဘာမှမပြောသလို ၊ မုန်းမရကိုလည်း

ဘာမှမမေးဘူး။ ပြောချင်တာပြောတဲ့ လူကြီး။

စာရေးပြီးပြောတာက ဘေးနားမှာ တကယ်ပြောနေသလိုပဲ။

မာမာပြတ်ပြတ်ချည်း မဟုတ်သလို တာဝန်ကျေပြောတာနဲ့

လည်းမတူ။ ပါးလုပ်တဲ့နှုတ်ခမ်းကို တွန့်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသော်လည်း ရှင်းသည်။ တိကျသည်။ ခိုင်မာနေသည်။

ပြောပုံဆိုပုံက 'မုန်းမရ' စိတ်ထဲ တစ်ခါတစ်ခါ မရှင်းတာတွေ နားမလည်တာတွေနဲ့ဖြစ်သည်။

ညကပဲကြည့် ပြောတဲ့စကားလုံးတွေက တစ်မျိုးချည်း။
စာထဲကစကားလုံးတွေက စကားပြောနေတဲ့အတိုင်းပဲ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

လောလောဆယ် 'လူကြီး'က 'မုန်းမရ'အတွက် ကြံမှာမဆိုး စေသေးပါ။ အလုံခြုံဆုံး အရိပ်ဆိုရင် ပိုမုန်းမယ်ထင်တယ်။ လူကြီးအရိပ် မှာ 'မုန်းမရ'ရှိနေမှ မုန်းမရ ဒဏ်ရာလည်းပျောက်မယ်။ စားဖို့သောက် ဖို့လည်း ရမယ်လေ။

'မုန်းမရ'ဆီမှာ ပိုက်ဆံတစ်ကျပ်မှ မရှိဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိ ဘာမရှိ ဟိုဒီလျှောက်သွားနေတာထက် 'လူကြီး' အရိပ်မှာခိုလှုံတာ အကောင်းဆုံး ပဲ။

'ဟုတ်တယ်'လို့ မုန်းမရ အဆိုကို 'မုန်းမရ'ထောက်ခံလိုက် သည်။

ကျေနပ်နော် လူကြီး။

စာထဲကအတိုင်း 'မုန်းမရ'တစ်သွေးမသိမ်း လိုက်နာကာ။

ခုတင်ပေါ်က ဆင်းပြီး ခြေရင်းခန်းက ရေချိုးခန်းနဲ့အိမ်သာ ဝင်သည်။ အရင်ဆုံး ကိုယ်လက်သန့်စင်လိုက်သည်။

ပြီးရင် ခေါက်ဆွဲခြောက်ထုပ်၊ မုန့်ပုံး၊ ကိတ်မုန့်၊ ကော်ဖီနှင့် ရေခဲအပြည့်ရှိတဲ့ ဓါတ်ဘူးရှိရာ ခေါင်းရင်းစားပွဲရှေ့သွားသည်။ စိတ်

ကြိုက် စားသောက်လို့ရအောင် လူကြီး အဆင့်သင့်ထားပေးတဲ့အတိုင်း မုန်းမရ တစ်ဝတစ်ပြဲ စားသောက်ပစ်သည်။

မုန်းမရ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဘာမှအားနာစရာမလို။
ဟိ။

လူကြီးတော့ ပြောမှာပဲ အစားပုတ်တယ်လို့။

ပြောပစေ။

လူကြီး စားခိုင်းတဲ့အတိုင်းစားတယ်။ သောက်တယ်လို့ ပြန်ပြော လိုက်မှာပေါ့။

နောက်ဆုံးမှ ဆေးထုပ်လေးကို ယူသည်။ ဆေးခြောက်လုံးက အရောင်မတူသလို အရွယ်အစားလည်းမတူ။ သောက်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ကော်ဖီနဲ့မျှောသောက်လိုက်သည်။

ဆေးသောက်ပြီးရင် အိပ်ရာပေါ်ငြိမ်နေတဲ့။

အဲဒါကိုတော့ ဆန့်ကျင်ချင်သည်။

အိပ်ရေးဝပြီးဆိုတော့ အိပ်ရာပေါ် မနေချင်တာအမှန်။

ဒဏ်ရာတွေက ဂူးတဲ့နေရာစူး။ နာနာကျင်ကျင်ဖြစ်နေတဲ့နေရာ က နာကျင်ကျင်ပေမယ့် 'မုန်းမရ' ခံနိုင်ပါသည်။

ဆေးလည်း သောက်ပြီးဆိုတော့ မကြာခင် သက်သာလာမှာ သေချာသည်။ လောလောဆယ် ဖုန်နဲ့တွေ့ရနေတဲ့ ဟောဒီအခန်းလေးကို အရင်ရှင်းလိုက်သည်။

ဒီအခန်းလေးက တစ်ယောက်တည်းနေဖို့ ကျယ်လွန်းသည်။ ခုတင်နဲ့မွေရာက မိသားစုတစ်စု အိပ်လို့ရတဲ့အထိ ကြီးလှသည်။

အခန်းနံရံမှာ ခေတ်မှီဗီဒီယိုတွေက လေးငါးလုံး၊ အဲယားကွန်း၊

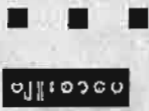
လည်း တပ်ထားသေးသည်။ လူမနေတာကြာပြီ ထင်တယ်။ အောက်နံ့နဲ့ ဖုန်နံ့တွေ သင်းနေသည်။

အခန်းလယ်ရှိ စားပွဲတိုင်းပေါ်မှာ ပန်းအိုးတွေ ဘာတွေရှိပေမယ့် ပန်းတွေကြွေကျကာ ခြောက်သွေ့နေပြီး အခန်းထောင့်နံရံမှာလည်း မိုင်းအိမ်တချို့ ဖုန်ခါတဲ့ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းကလည်း ဗီရိုရှေ့မှာ ကန်လန်ကျလျက်။

ပါးကေးကြမ်းခင်းက ဖုန်ရောင်နဲ့ငိုနီနေသည်။
လောလောဆယ် ဒီအခန်းကို မုန်းမရ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပစ်လိုက်
သည်။

လူကြီး သိလို့ဆူချင်ဆူပစေ။
အခန်းသန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပြီးမှ လူကြီးပြောတဲ့အတိုင်းအိပ်
ရာပေါ် လဲလှောင်းအနားယူကာ နေလိုက်၏။
စာတစ်စောင်နဲ့ 'မုန်းမရ'ကို ထားခဲ့ပြီး လူကြီးက ဘယ်သွား
နေတာလဲ။

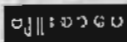
လူကြီးအကြောင်းတွေးရင်း 'မုန်းမရ' မျက်လွှာစင်းကျသွားကာ
မေးခနဲ အိပ်ပျော်သည်က ဆေးရှိန်ကြောင့်လား။
ဒါမှမဟုတ်
ပင်ပန်းသွားတဲ့ အရှိန်ကြောင့်လား။
ဘာကြောင့်မုန်း 'မုန်းမရ' ခွဲခဲ့ခြားခြား မသိတော့ပါ။
ပြန်လည် အိပ်ပျော်သွားသည်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ဖြစ်တော့
သည်။

အခန်း (၇)

နီဝါရောင်ရှိုင်းအိလျက် တိမ်ဆိုင်တွေအလွှာလိုက် တောက်ရွန်း
နေသည့်တစ်ခုသော ဆည်းဆာဖျို ညနေခင်း။ ထိုညနေခင်းလေးက
ရင်ဖိုလွယ်သော ဆယ်ကျော်သက်ကောင်မလေးတို့၏ နှလုံးသားကို
သရိုးသရီဖြစ်စေဖို့ ရွရွလေးမှုန်းခြယ်လျက်ရှိသည်။

'မုန်းမရ' အလိုလိုနိုးလာချိန်က နေလုံးဝင်လှနေပြီ။
တိမ်သားတွေနီမောင်းပါကောင်က တောက်ပသောအလင်းရောင်
များဖြန့်ကျက်နမ်းရှိက်ထားတဲ့ ညနေခင်းက ရှုမဝအောင်လှနေပါသည်။
မုန်းမရ အိပ်ရာပေါ်ကဆင်းကာ အဖြူနုရောင် လိုက်ကာအိအိ
ကြီးကို လက်ချောင်းလေးနဲ့ တယုတယဖယ်ကြည့်သည်။
မြင်ကွင်းက လှပါတီ။
ခြံဝင်းကျယ်ကြီးက ညနေဆည်းဆာရောင်အောက်မှာ ငြိမ်သက်
လျက်ရှိသည်။ မုန်းမရ ရှိနေတဲ့အခန်းက တိုက်ကြီးရဲ့ဒုတိယထပ် ဖြစ်ဟန်

တူသည်။

အပေါ်မော့ကြည့်သလို အောက်လည်းငုံကြည့်တော့ အပေါ် တစ်ထပ်နဲ့ မြေညီထပ်ရှိနေသည်။

တိုက်ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ရောင်စုံရွက်လှပန်းခင်းနဲ့ ကားဝင်လမ်း ကြောင်း ဖော်ထားတဲ့ ရောင်စုံနင်းဆီတစ်ခင်း။

ရွက်လှပန်းခင်းဘေးမှာ အလှစိုက်ထားတဲ့ မြက်ခင်းစိမ်း။ ထိုဘေးကျကျမှာ ရှည်လျားပေမယ့် အသည်းပုံဖော်ထားသော ရေကူးကန် ရှိသည်။

ကန်ထဲက ရေတွေက စိမ်းမြကြည်လဲ့ကာ ဘောင်ဘင်ခတ်လှုပ် ရှားနေသည်။ ကန်ထဲကရေက ငြိမ်မနေဘဲ ဘာကြောင့်လှုပ်နေပါလိမ့်။ စူးစမ်းချင်စိတ်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်စဉ် ရေကန်အလယ်မှ သွားခနဲ ပုံလာတဲ့ပုံရိပ်။

ရေမှုန်ရေပန်းဖွားတွေကြားမှ 'လူကြီး' မုန်းသိသွားလျှင် 'မုန်းမ ရ' နှုတ်ခမ်းလွှားလေး ဟာသွားသည်။

လူကြီးက စိတ်ကြိုက်ရေကူးရင်း ရေငုံနေတာဖြစ်မယ်။

ဒါကြောင့် ကန်ရေလှုပ်နေတာကိုး။

တိမ်ရောင်တောက်ပနေတဲ့ အလင်းအောက်မှာ ရေကန်ထဲက 'လူကြီး' ပုံစံက ထင်းနေသည်။

ရေကူးဘောင်းဘီအနီရဲ့ရဲလေးကလွဲပြီး လူကြီးတစ်ကိုယ်လုံးက ရေထဲမှာပေမယ့် ဖွေးခနဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးဆန့်ပြီး ပက်လက် ကူးနေတဲ့လူကြီး။

ဟွန်း။

မုန်းမရ နှုတ်သစ်လေးတွန့်မဲ့သွားသည်။

ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ် ပန်းဖြောင့်ဖြောင့် အရပ်ကြီးကလည်းရှည် ကိုယ်လုံးကလည်း တောင့်တင်းကျစ်လစ်နေသလို။

ရင်ဘတ်မှာလည်း အမွှေးရိုင်းတွေနဲ့

တော်တော်အမွှေးသန်တဲ့လူကြီး.....။

ရေကူးကန်ထဲက မြောင့်မတ်မတ်ချည်းတက်လာတဲ့အခါ ရေ တွေ တစ်တောက်တောက်ကျနေသလို တစ်ကိုယ်လုံးက အတိုင်းသား။ ခြေသလုံးမွှေးတွေပါ ရေစိုကပ်ကာ အသားပေါ်မှာစင်းကျနေ သည်။

လူကြီးပုံစံက မုန်းမရ ချောင်းကြည့်နေတာလဲ သိဟန်မတူ။

ရေကန်ထဲက ဒီအတိုင်းတက်လာသည်။ ကန်ဘောင်ပေါ်ရောက် မှ လက်တန်းပေါ်တင်ထားတဲ့ အဖြူရောင်မွှေးပွသဘက်ဆွဲယူပြီး ခါးမှာ ပတ်သည်။ နောက်တစ်ဆင့်နဲ့ ခေါင်းနဲ့ကိုယ်ကို ပွတ်သုတ်ရင်း တိုက်ထဲဝင် လာသည်။

ဒီပုံစံကြီးနဲ့ မုန်းမရ အခန်းထဲဝင်မလာပါနဲ့ လူကြီးရယ်။

မုန်းမရ အခန်းတံခါးနားကပ်ရပ်ကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

မုန်းမရ ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။

လူကြီးခြေသံရှုပ်ရှုပ်က အပေါ်ထပ်လှေကားထစ်တွေဆီခင်းပြီး တက်သွားမုန်းသိသာသည်။ လူကြီးက အပေါ်ဆုံးထပ်မှာနေတယ်ဖြစ်မယ်။ တော်ပါသေးရဲ့။

မုန်းမရ သက်မလေးချရင်း ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာ ခြေတွဲလောင်း ချထိုင်သည်။

ရှေ့ဆက် လူကြီးဘာညွှန်ကြားဦးမလဲ။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ထိုင်နေရင်း စောင့်ကြည့်နေရတဲ့ မုန်းမရ။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ 'မုန်းမရ' အခန်းဆီ ရွေ့လာတဲ့ လူကြီး ခြေသံကြားရသည်။ မုန်းမရကိုယ်လေးမတ်ကာ မျက်ဝန်းဝိုင်းနဲ့ အခန်းတံခါးဆီ ငဲ့ကြည့်၏။ လက်တစ်လုံးလောက်ဟာနေတဲ့ ကျွန်းတံခါး တွန်းဖွင့်ပြီး မုန်းမရအခန်းထဲ ဝင်လာတဲ့လူကြီး။

'နီးတာကြာပြီလား'

'ခဲပဲ'

'ငါလာတုန်းက ဝင်ကြည့်တာ အိပ်နေတာတွေ့လို့'

မုန်းမရ ရင်ထဲ လျှိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လူကြီးက ဘယ် အချိန်က ပြန်ရောက်ပါလိမ့်နော်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ မုန်းမရကိုယ် မရ အပြစ်တင်မိသည်။ အပြင်ကုတ်အင်္ကျီအနက်ထဲ လက်တစ်ဖက် နှိုက်ကာ မုန်းမရရှေ့ ကိုယ်မတ်မတ်လျှောက်လာရင်း မေးသည်။

'အိပ်ရေးဝရဲ့လား'

မုန်းမရ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

အလယ်ခွဲဖြီးထားတဲ့ရေစိုဆံပင်က လူကြီးပန်းထက် ကုတ်အဖြူ ပေါ်မှာ အဖျားကော့စင်းကျနေသည်။ မျက်နှာပေါ်က အမွှေးအမှင်တွေက ရှိနေဆဲ။

ကုတ်အင်္ကျီကို ရင်ဘတ်ဟာဝတ်ထားပေမယ့် အထဲမှာ အနက် ရောင်စွယ်တာ တစ်ထပ်ဝတ်ထားလို့ တော်သေးသည်။ စတိုင်ဘောင်းဘီ ပွပွနဲ့ လူကြီးအသွင်ကို အနီးကပ်မြင်လျှင် မုန်းမရ ရင်မှာ လှုပ်ရှားသလို ဖြစ်သည်။

လူကြီးကတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပါဘဲ။ မုန်းမရရှေ့တည့်တည့် ခြေစုံရပ်သည်။

ပြီး ပါးပေါ်မှာ အဖေးတက်နေတဲ့ ဒဏ်ရာ။ အရောင်လျော့ကျ သွားတဲ့ နဖူးနဲ့ ပတ်တီးစည်းထားဆဲဖြစ်တဲ့ ခြေမကို အလှည့်ကျကြည့် သည်။

ထို့နောက်

စင်းချထားတဲ့ 'မုန်းမရ' မျက်လွှာကို တည်တည်ငဲ့ကြည့်ရင်း

'သက်သာရဲ့လား'

'ဟုတ်'

'ပါးက ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ရမယ် မျက်နှာမော့'

မုန်းမရ ခေါင်းအသာဆတ်ကာ မျက်နှာလေးမော့၍ ဒဏ်ရာရှိ တဲ့ ပါးပြင်ကို လူကြီးဘက်လှည့်ပေးလိုက်သည်။

ကုတ်အင်္ကျီထဲ လျှိုထားတဲ့ လူကြီး လက်တစ်ဖက်ထွက်လာလျှင် ဆေးဘူးဝိုင်းတစ်ဘူး တစ်ပါတည်း ပါလာသည်။

ဘူးဝိုင်းကို လူကြီးကိုယ်တိုင်ဖွင့်ကာ ရေကြည်လိုဆေးရည်ကို ပွမ်းဖတ်လေးနဲ့တို့၍ ဒဏ်ရာအနံ့ရွံ့လိမ်းပေးသည်။

ဆေးရည်ကြောင့် ဒဏ်ရာက မသိမသာပူစပ်သည်။

'ပါးပေါ် ဒဏ်ရာရတာကလည်း အပူလောင်တာတဲ့ ဆန်းတယ်

နော် ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဟု

ခနဲသံမျိုး မဟုတ်တဲ့အသံနဲ့ ဆေးရည်လိမ်းပေးရင်း မေးသည်။

ထိုအခါ မီးပူနဲ့ ရွှပ်ခနဲ ကပ်ထည့်လိုက်တဲ့ မမသွေး အပြုအမူကို မြင်လျှင် ဝမ်းနည်းမျက်ရည်စိန်ထွက်လာသည်။

လူကြီးရိပ်မိဟန်တူသည်။

'မပြောချင် မပြောနဲ့ အတင်းမမေးဘူး'

မုန်းမရ ရင်မှာဝမ်းနည်းစိတ်လေး ပြယ်ကျသွားသလို ခံစားရသည်။ ဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်သူမှ မပြောချင်တာအမှန်ပါ။ အတင်းမမေးဘူးလို့ ပိတ်ပြောတဲ့လူကြီးကို ကျေးဇူးတင်စွာ မော့ကြည့်သည်။

'ညည်း ဗိုက်ဆာနေပြီ မဟုတ်လား'

ဆေးရည်ထည့်ကာ လက်စသတ်ရင်း 'လူကြီး' မေးသည်။

'ဘာ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်'

'ဟ ထမင်းဟင်းချက်တဲ့သူမှ မရှိတာ၊ နေ့တိုင်း ငါအပြင်မှာ စားနေကျကွ 'ညည်း' လိုက်ခဲ့ ဟုတ်ပလား'

'အင်း မ မလိုက်တော့ဘူး'

'ဘာ'

လူကြီးဆေးဘူးအဖုံးဖုံးနေရင်း 'ဘာ' ခနဲ အော်သည်။ မုန်းမရဘဝက ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ့်မို့

'ဟို ဟိုလေ အပြင်မထွက်ပါရစေနဲ့'

'ဘာဖြစ်လို့'

'မမသွေးတို့တွေသွားရင် ပြဿနာရှာဦးမှာစိုးလို့ 'ဟု အသံမထွက်အောင် ရင်ထဲမှာပဲ ပြောမိသည်။

မမသွေးက ညနေတိုင်း အပြင်ထွက်ကာ ညနေစာကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဟိုဆိုင် ဒီဆိုင်သွားစားနေကျ။

မတော်တဆ တွေ့သွားရင် ကြမ္မာဆိုးလာမှာ သေချာသည်။ ဒါကြောင့်မို့ပါ လူကြီးရယ်လို့ ပြောပြရမှာလည်း အားနာလှသည်။

လူကြီးကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲမေးပြီးမှ ကြုတ်တွန့်ထားတဲ့ မျက်ခုံးတန်းကို ဖြေချဆန့်တန်းလိုက်ပြီး

'ဆောရီး မမေးတော့ဘူး ညည်းလည်း ဘာမပြောနဲ့တော့၊ ငါအပြင်ထွက်စားမယ်၊ ညည်းအတွက် ဝယ်လာပေးမယ်၊ ဘာစားမလဲ၊ ကြေးအိုးသောက်မလား၊ အကင်တွေ့တာတွေကော စားမလား'

'ထမင်းပဲ စားမယ်'

'အိုကေ'

ဆေးဖူးအဖုံးကို အသေအချာပိတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်ပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပြောတဲ့လူကြီး။ အသံမတိုးမကျယ်နဲ့ အိုကေလို့ ပြောတာနားဝင်ပီယံ ရှိလှသည်။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်းပြောသည်။

'ဒဏ်ရာကို လုံးဝ ရေပေးမထိနဲ့နော်'

အဲဒါကိုတော့ အသေအချာ ပြောသည်။ မုန်းမရလည်း အငဲ့လေး တယူ ခေါင်းညိတ်ပါသည်။

'ကဲ လာခဲ့'

တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောရင်း ထွက်သွားတဲ့ လူကြီး။ ဘယ်လိုနားလည်ရမုန်းမသိပေမယ့် မုန်းမရ ပြန်မမေးတော့ပါ။

ကုတ်အင်္ကျီထဲ လက်နှစ်ဖက်လုံးလျှိုထည့်ပြီး မတ်မတ်ကြဲကြဲ လျှောက်ထွက်လားတဲ့ ခြေလှမ်းကြိနောက် မုန်းမရ၊ သွက်သွက်ကလေး ပါခဲ့ရသည်။

စတီးလက်ရန်းပါတဲ့ ကျွန်းလှေကားအလယ်မှ လူကြီးဆင်းသွားတဲ့ အတိုင်း မုန်းမရ လိုက်ဆင်းခဲ့သည်။ အောက်ထပ်အခန်းထဲရောက်တော့ လူကြီး တစ်ချက်လှည့်ကြည့်၏

မုန်းမရ ပါလာတာသိတော့ ကျေနပ်သွားဟန်နှင့် မျက်လွှာမှား ချကြည့်သည်။

ထို့နောက် အကြည့်ရုပ်ပြီး ခြေလှမ်းဆက်ရွေ့ကာ ခေတ်မှီ ပရိဘောဂတွေနဲ့ ကြားကြားဝါးဝါးရှိလှတဲ့ ဧည့်ခန်းအလယ်ရှိ လေးထောင့် မှန်စာပွဲရှေ့ လူကြီးရပ်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်က ငွေရောင်အနားကွပ်ပါတဲ့ ပန်းအိုးကိုပင့်၍ နေရာ ရွေ့သည်။ ပန်းအိုးထဲ ပန်းတစ်ပွင့်မှထိုမထားပေမယ့် ပန်းအိုးကိုခါးလယ် မှ ကိုင်၍ လက်ဖဝါးပေါ် သွန်မှောက်လိုက်သည်။

ထိုအခါ သော့တံတစ်ချောင်းတည်းပါတဲ့ သော့တွဲက လူကြီး လက်ဖဝါးအလယ်မှာ။

'ရှေ့ ခြံတံခါးသွားဖွင့်၊ ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူးနော်၊ ငါ ကားထုတ် ရဦးမယ်'

တစ်ဆက်တည်းပြောရင်း မုန်းမရ လက်ထဲ သော့တွဲထည့်ပေး သည်။ မုန်းမရ ခေါင်းညိတ်၍ သော့တွဲကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းမှန်တံခါးဆီ လူကြီးလျှောက်သွားပြီး ကိုယ်တိုင်တံခါး ဖွင့်ပေးလျှင် မုန်းမရ ကိုယ်လေးယ့်၍ လူကြီးရှေ့မှ ပေါ်တီကို အောက် ထွက်ခဲ့သည်။ လူကြီးလည်း မုန်းမရ နောက်ကလိုက်ထွက်ကာ တိုက်၏ ဘယ်ဘက်ဆီ လမ်းခွဲထွက်သွားသည်။

မုန်းမရက ကားဝင်လမ်းအတိုင်း ခြံထဲဆင်းသည်။

ညနေမှောင်ရီရီမှာ စတီးပိုက်တိုင်တွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ထားတဲ့ စတီးပန်းတံခါးက ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်။

ခြံဝင်းသော့ငွေရောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သော့တံထည့်ပြီး

ဗျူးစာပေ

လှည့်ဖွင့်သည်နှင့် သော့ကလောက်က ဂျောက်ခနဲ ပွင့်သည်။

သော့ဖွင့်သံနဲ့အတူ ကားစက်သံကြားရလေသည်။ တံခါးနှစ်ချပ် လုံးကို ဆွဲဖွင့်ပြီးမှ လူကြီးဘက် မုန်းမရ ကြည့်သည်။

တိုက်ကြီးရဲ့ဘယ်ဘက်ကိုထောင်ထဲမှ ထွက်လာတဲ့ကားက တိုက်ရှေ့ပေါ်တီကိုအောက်မှတစ်ဆင့် ကားဝင်းလမ်းဆီ လျော့ခနဲ လိုဏ် ထွက်လာသည်။ ခဲစိမ်းရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတဲ့ ပရာဒိုကား သစ်ကြီး။

အဲဒီကားမျိုး မမသွေးနဲ့မာမီဆွေ ကိုယ်တိုင်မောင်းချင်သလို ပိုင်ချင် တာလည်း ငမ်းငမ်းတက်။ ဒယ်ဒီမဆုံးခင်က သားအမိနှစ်ယောက် ပူဆာ

နေတာမုန်း မရ နားနဲ့ဆက်ဆက်ကြားရသည်။ ဒီလိုကားရရင် မမသွေးနဲ့မာမီဆွေ ဘယ်လောက်တောင် သွေးနာထင် ရောက်နေမလဲ မသိဘူး။ ဒယ်ဒီ ဝယ်မပေးဘူးပြောတော့ သားမိနှစ်ယောက် ကက်ကက်

လန် ရန်ဖြစ်သည်။ ဒယ်ဒီကိုဘာညာနဲ့ ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောသည်။ ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ဘွားဘွား သက်ပြင်းတချချနဲ့ အတန်တန် ခေါင်းရင်း

သည်။ မုန်းမရ ကတော့ ဆူပူဆဲဆိုခံရတဲ့ ဒယ်ဒီ၊ သက်ပြင်း ချနေရှာတဲ့ ဘွားဘွားကို သနားမိသည်။

'ဟေ့ ဘာငေးနေတာလဲ'

လူကြီးအသံပေါ်လာမှ မုန်းမရ အသိဝင်လာသည်။ မုန်းမရ ကြည့်လိုက်တော့ လူကြီးမောင်းတဲ့ကားက ခြံပြင်ရောက်နေပြီ။

ခြံပြင်မှာ ကားရပ်ပြီး ကားပေါ်ကာဆင်းလာရင်း လူကြီး ပြောခြင်း။

'ဘာ ဘာမှ မငေးပါဘူး'

မုန်းမရ ထစ်ငေါ့စွာ ဖြေရှင်းသလို ပြောသည်။

ဗျူးစာပေ

'မငေးရင် ခြံတံခါးသော့ခတ်'

'ဟုတ်'

မုန်းမရ ကမန်းကတန်းတံခါးဆွဲစေ့ပိတ်ပြီး သော့ခတ်လိုက်သည်။ သော့ခတ်ပြီးသည်နှင့်

'သော့ပြန်ပေး' ဟု

တောင်းလျှင် မုန်းမရ မျက်လုံးလေး ပိုင်းသွားသည်။

'ရှင်'

လို့အသံထွက်သွားသလို လူကြီးကို မော့ကြည့်မိသွားသည်။

ဘာသဘောနဲ့ သော့တောင်းတာလဲ။

စတီးတန်းကြားမှ မုန်းမရကို ငိုကြည့်ရင်းသော့ပြန်တောင်းတဲ့ လူကြီးကို မော့ကြည့်မိသွားသည်။

လူကြီးနှင့် အကြည့်ချင်း ဒိုင်းခနဲ ဆုံသည်။

'ပေးလေ သော့'

'မုန်းမရ' ကိုမယုံလို့လား။ လူကြီးမျက်ဝန်းက မယုံလို့လည်း မဟုတ်ပြန်။ အို တောင်းတော့လည်း ပေးရုံပေါ့။

မုန်းမရ နှုတ်ခမ်းစု၍ စတီးတန်းကြားမှ သော့တွဲကမ်းပေးလိုက်သည်။ လှမ်းအယူမှာ လူကြီးနဲ့ လက်ချောင်းလေးချင်းထိခတ်သွားတော့ မုန်းမရ ပါးမို့မို့လေးက ဆည်းဆာနေခြည်ဆမ်းထားသလို အရောင်ပြောင်းသွားသည်။

လူကြီးမျက်နှာကပင် ကိုယ်အရောင်အတိုင်းပဲ။ နှုတ်ခမ်းလေး လှုပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

'ခြံထဲမှာပဲ စောင့်နေ ငါအခုပြန်လာမယ်'

ဒါပဲပြောပြီး သော့တွဲကို ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်၍ ကားပေါ်ပြန်တက်သည်။ မုန်းမရ ခေါင်းညှိတ်ဖို့မေ့နေသယောင်နဲ့ စတီးတိုင်ဆုပ်ကိုင်လျက် လူကြီးကိုပဲ ငေးနေမိသည်။ လူကြီးချက်ချင်းပဲ ကားကို လျော့ခနဲ မောင်းထွက်သွားသည်။

ဟွန်း

ရှင်သဘောထားကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ လူကြီးရဲ့။

အခန်း (၈)

အမှောင်နုအရောင်က ညဦးအချိန်မှာ ဝိုးတဝါး လှပနေတံ၊
တခြားခြံတွေမှာ မီးလင်းနေပြီး ဖြစ်ပေမယ့် လူကြီးခြံထဲမှာ
မီးထွန်းမထားပေ။

တိုက်ထဲမှာတော့ အခန်းတချို့ မီးလင်းနေပေမယ့် လိုက်ကာ
စရှည်တွေကြောင့် အလင်းရောင်အပြင်ကို ဖြာကျမနေသည်က ငြိမ်ငြိမ်
ဆိတ်ဆိတ်အိပ်မောကျနေသည့်နယ်။

ထိုအခါ သဘာဝအတိုင်းဖြန့်ခြံထားတဲ့ မှောင်ရိပ်ပျံ့ ညဦးမှာ
လူကြီးခြံဝင်းထဲမှ အရာရာက မပီမပြင်။

မြက်ခင်းစိမ်းက အမှောင်ရိပ်ကြောင့် စိမ်းနက်နက်အရောင်
မှောင်အိနေသည်။ ရောင်စုံနှင်းဆီပင်တွေနဲ့ ရွက်လှပင်တို့က ပင်ကိုယ်
အရောင်ပေါ်မှာ အနက်နုနုပဝါဖြန့်ခင်းထားသလို ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး
ကောင်းနေသည်။

ဗျူးစာပေ

အနုပညာဆိုင်

ထိုစဉ် စူးရှရှလင်းလာတဲ့ မီးရောင်နဲ့အတူ လျှော့ခနဲ ကားထိုး
ရပ်သံ။ ကားရပ်သံကြောင့် လူကြီးအကြောင်း တွေးရခက်ခက်ဖြစ်နေတဲ့
မုန်းမရ ဆက်မတွေးတော့ပါ။

အတွေးစကို ဖြတ်တောက်ပစ်၏။

နှင်းဆီးပန်းပင်တန်းနားမှာ လူကြီးပြန်အလာကိုထိုင်စောင့်
နေရာမှ၊ ချက်ချင်းထပြီး တံခါးဆီ လျှောက်လာသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ လူကြီးလက်ထဲမှာ ဖော့ဘူးနဲ့ ထမင်း
ဟင်းထည့်ထားတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်နဲ့အတူ တစ်ဖက်လက်မှလည်း သစ်သီး
သုံးလေးမျိုးထည့်ထားတဲ့ အိတ်တစ်လုံးပါသေးသည်။

‘ရှော့ သေချာယူ’

တံခါးကို လက်မြှောက်ကျော်ပြီး အထဲက ‘မုန်းမရ’ ကို ကမ်း
ပေးတဲ့လူကြီး။ မုန်းမရ လှမ်းယူလိုက်သည်။

‘ဖြည်းဖြည်း လွတ်ကျကုန်မယ်’

‘ရပါတယ် လွတ်လိုက်တော့’

စားစရာအိတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ မျှဆွဲလိုက်သည်။ မုန်းမရလက်
ထဲ စားစရာအိမ်တွေ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရောက်မှ လူကြီးလက်ပြန်ရပ်သည်။

‘စားပြီး ဆေးသောက်နော်’

‘ဟုတ် ဆေးကော’

‘ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့ မေ့တော့မလို့ နေဦး’

လူကြီးပြောရင်းနဲ့ ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲ လက်နှိုက်သည်။ လက်
ပြန်ထုတ်လိုက်တော့ ဆေးထုတ် သုံးထုပ်ပါလာသည်။

‘ဒီမှာ ပန်းရောင်ဆေးပြားပါတဲ့အထုပ်ကို အိပ်ခါနီးသောက်’

ဗျူးစာပေ

ကျွန်တို့နှစ်ထုပ်က မနက်နဲ့ နေ့လည်အတွက် ဆေးသောက်ခါနီးတိုင်း အစားစား ဟုတ်ပြီလား'

'ဟုတ်ကဲ့'

ဆေးထုပ် သေချာပြပြီး ပြောကာ ပေးသည်။ မုန်းမရ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

'ကဲ တိုက်ထဲဝင်တော့'

'မုန်းမရ' ဆေးခွဲစားစရာအထုပ် ကလေးများလက်နှစ်ဖက်နဲ့ အပြည့်ဆွဲကာ လူကြီးကို ကျောခိုင်းပြီး တိုက်ထဲဝင်ခဲ့သည်။

မုန်းမရ တိုက်ထဲရောက်မှ 'လူကြီး' ကားထွက်သွားမုန်းသိသည်။

လူကြီးသဘောထားကို ဘယ်လိုနားလည်ရမုန်းမသိပေ။

ဒါပေမဲ့ နေ့စရာ စားစရာနဲ့ ဒဏ်ရာကုသပေးနေတဲ့ လူကြီးရဲ့စေတနာက အံ့ဩဖွယ်။

တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ဖူးဘဲနဲ့ ကံကြမ္မာဆိုးနေရှာနေတဲ့ မိန်းကလေးကို မမေးမမြန်းဘဲ တိုက်ကြီးပေါ်တင်ထားသည်က နည်းတဲ့စေတနာလား။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာလို့ ပြောရုံနဲ့လုံလောက်မယ်ထင်ဘူး။ လူကြီးရယ် နော်။

'တီ တီ တီ'

ဆေးသောက်ပြီး အိပ်မလို့ ခေါင်းအုံပေါ်ခေါင်းချပ်ရုံရှိသေးသည်။

ခေါင်းရင်းစားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်း ထမြည်သည်။

ဖုန်းသံကြောင့် မုန်းမရ ခပ်တွေတွေ ဖြစ်ရသည်။ နာရီကိုလှမ်းကြည့်တော့ ည ဆယ့်တစ်ရာရီ။

လူကြီး ပြန်မလာသေးပါ။

ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်နေလို့ လူကြီးပြောမသွားတဲ့အတွက် မုန်းမရ ဆက်မစောင့်တော့ပါ။ အိပ်ကလည်း ငိုက်လာတာမို့ အိပ်တော့မလိုလေ။ မုန်းမြည်လာလို့ ဆက်ခနဲထပေမယ့် မကိုင်ဖြစ်သေးပါ။

ဖုန်းက မကိုင်မချင်း မြည်နေဆဲ။

လူကြီးဆီ အသိတစ်ယောက်ယောက်ဆက်တာဖြစ်မယ်။

လူကြီးမှ မရှိတာ မုန်းမရ ကိုင်လိုက်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်လာရင်ခက်ရချည်ရဲ့။

'တီ တီ တီ'

ဖုန်းက အဆက်မပြတ်ဖြည့်ပြန်သည်။

လူကြီးပဲ မုန်းမရဆီ ဆက်တာလား။ ထိုအတွေးဝင်လာတာ

ကြောင့် 'မုန်းမရ' လက်ချောင်းကလေးများနှင့် အနီရောင်ဖုန်းခွက်လေးကို ဖွဖွလေး ကောက်ကိုင်ကာ နားနားကပ်လျှင်

'ဟေ့ ကောင်မလေး ဘာလို့ ဖုန်းမကိုင်တာသဲ'

လူကြီးအသံ ဒိုင်းခနဲပြေးဝင်လာသည်။

'ဟို ဟို လေ'

'ကဲ ဟိုလေး ဘာလေး မပြောနဲ့တော့ ညည်းဆေးသောက်ပြီး

ပလား'

'သောက်ပြီးပြီး အိပ်တော့မလို့'

'အေး အခန်းလော့စ်ချအိပ်၊ တစ်တိုက်လုံးမှာ ညည်း တစ်

ယောက်တည်း'

'ရှင်'

မုန်းမရ မျက်လုံးလေး ပြူးခနဲဖြစ်ကာ

'မနေရဲဘူးလား'

'နေ နေရဲပါတယ်'

'မုန်းမရ' မသိမသာကြောက်စိတ်ဝင်ပေမယ့် ရဲဆေးတင်ကာ ပြောမိသွားသည်။ တစ်တိုက်လုံးမှာ မုန်းမရ တစ်ယောက်တည်းတဲ့။

ဒါဆို လူကြီး ဒီညပြန်မလာဘူးဆိုတဲ့သဘောလား။

'အေး နေမရဲလည်း ရဲအောင်နေ ငါတိုက်မှာ 'ညည်း'အတွက် ဘာမှအန္တရာယ်မရှိဘူး ကြားလား အခန်းတံခါးလော့ခံချပြီးမှအိပ်နော်'

'ဟုတ် လော့ခံချထားပါတယ်'

'အေး အဲဒါဆိုပြီးရော '

'ဒါနဲ့'

'မုန်းမရ'လူကြီးစကားသံဆုံးသည်နှင့် ဆိုလိုက်သည်။ ရှေ့ဆက် ဘာပြောရမုန်း မသိအောင် မုန်းမရ စကားစပြတ်သွားပြန်သည်။

'ဟေ့ ဘာလဲ ပြောလေ'

လူကြီးစိတ်မရှည်သလို တစ်ဆက်တည်းမေးလျှင် မုန်းမရ တံတွေးတစ်ချက်မျိုးချပြီး

'ဟိုလေ ဒီည ပြန်မလာဘူးလား'

'ဘာလို့မေးတာလဲ'

'သိချင်လို့'

မုန်းမရ ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်သည်။ လူကြီး ဘယ်လိုနားလည် သည်မသိ။

'အောင်မာ စပ်စုလှချည်လား'

'စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး သိချင်တာပါ'

မုန်းမရ အသံလေး ပိုတိုးသွားသည်။ လူကြီးပြောချင်မုန်းမသိ၊ မပြောချင်မုန်းမသိဘူး။ မုန်းမရ သိချင်တာက အရိုးခံစိတ်နဲ့ပါ။

'မုန်းမရ' ရှိနေလို့ လူကြီးအိမ်မပြန်တာဆိုရင် မုန်းမရ အားနာ ပါသည်။ 'မုန်းမရ'ကြောင့် လူကြီး အပြင်မှာ ဖြစ်သလိုနေတာမျိုး မဖြစ် စေချင်ပါ။

ဒါကြောင့် သိချင်တဲ့အတိုင်း လွတ်ခနဲ မေးမိခြင်း။ လူကြီးက ချက်ချင်းမဖြေ။ ဖုန်းလည်း မချသေး။ လူကြီးဖုန်းကိုင်လျက် ငြိမ်နေဟန်တူ သည်။

မုန်းမရ မေးမိပြီးမှ အားနားကာ မျက်တောင်လေးပုတ်ခတ် လုပ်ရင်း

'ဟိုလေ သိချင်တာပါ မပြောချင်လည်း မပြောပါနဲ့နော်'

'ကျွတ် ညည်းက သိပ်စပ်စုတာပဲ၊ ဒီမှာ ငါက အလုပ်နဲ့ကွ၊

နိုက်ဂျူတီကွာ၊ နောက်နေ့ ဆယ့်နှစ်နာရီအထိ ရှင်းလား'

'ဘယ်လို နိုက်ဂျူတီ'

'ဟုတ်တယ်လေ အဲဒါကြောင့် ညည်းကို မနက်နဲ့နေ့လယ် အတွက် သောက်ဆေးပေးခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဒါဆို ဆရာဝန်ပေါ့ ဟုတ်လား'

မုန်းမရ တအံ့တဩ မေးမိသွားသည်။

'အောင်မာ ရန်းကု ထင်နေလား'

လူကြီးမေးသံအဆုံးမှာ မုန်းမရ ခေါင်းအလိုလိုရမ်းသွားသည်။

ဟင်အင်း မထင်ပါဘူး လို့ ရင်ထဲမှာ ပြောမိသွားသည်။ လူကြီး

က ဆရာဝန်ဖြစ်မုန်းမသိရတော့ မုန်းမရ မျက်လုံးပိုင်း ရွှန်းလဲ့တောက်ပ

သွားတာ ဝမ်းသာအားရဖြစ်တဲ့ စိတ်ကလေးနဲ့ပါ။

ကြည့်စမ်း။ လူကြီးက ဆရာဝန်တဲ့။ ဒါကြောင့် မုန်းမရကို ဘာမှမမေးမြန်းဘဲ ဒဏ်ရာမြင်တာနဲ့ ဆေးကူသန့်တာပေါ့။

မုန်းမရက ဘာမှမပြောရဲလို့သာ။ ထိုစဉ်က လူကြီးပြောသမျှ နားထောင်ပြီး ၊ လူကြီးပြုသမျှ ငြိမ်ခံနေခဲ့တာလေ။

ခုမှ ဆရာဝန်တဲ့။ 'ငါ' ဆရာဝန်ပဲလို့ ပြောရမှာကို စေးနည်း တဲ့လူကြီး။

ရှေ့မှာရှိလျှင် မျက်စောင်းထိုးလိုက်ချင်တယ်။ အခုလည်း ဝမ်းသာမျက်စောင်းထိုးရင်း မုန်းခွက်ကို တစ်ဖက်နားပြောင်းကိုင်၍ အားတက်သရောပြောမိသွားသည်။

'ကျေးဇူးပဲနော်'

'ဘာအခုမှ ကျေးဇူးလဲ မတင်နဲ့၊ ညည်းကျေးဇူးတင်တာခံဖို့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အခုဆေးသောက်ပြီးရင် အိပ်တော့၊ ကျွန်တို့နှစ်ခွက်စာ ကို မနက်နဲ့နေ့လယ်သောက် ကြားလား။ ငါပြန်လာမှ နေ့လယ်စာဝယ် လာမယ်၊ ထမင်းဟင်းပဲ မဟုတ်လား၊ တခြား ဘာစားမလဲပြော'

ထောက်လျှောက်ပြောချတဲ့ လူကြီးစကားသံနောက်မှ မုန်းမရ ရင်ထဲ ကြည်နူးသလိုလို ဝမ်းသာသလိုလို ဖြစ်သွားသည်။

လူကြီးက သိပ်အလိုက်သိတာပဲ။

'ဟေ့ ကောင်မလေး ပြောလေ ဒီမှာ ဂျူတီနဲ့ကွ အချိန်ဖြန်း နေလို့မရဘူး မြန်မြန်ပြော ဘာစားချင်သေးလဲ'

'လူကြီး ဝယ်လာတာပဲ စားမယ်'

'ဘာ ဘာ လူကြီး ဟုတ်လား'

လူကြီးအသံ ဟုန်းခနဲ ကျယ်ထွက်လာသည်။ လူကြီးလို့ ခေါ်မိ တာကို အဆန်းချည်းလို့ခံစားရဟန်တူသည်။ တအံ့တဩနဲ့ ထပ်ဆင့် မေးပြန်သည်။

'ဟေ့ ကောင်မလေး ပြန်ပြောစမ်း ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက် တယ် လူကြီးဟုတ်လား'

'မုန်းမရ' နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးလျက် ပန်းတွန့်မိသွားသည်။ လူကြီးကို မြင်ကတည်းက 'မုန်းမရ' ရင်ထဲမှာ လူကြီးလို့ ကမည်းတပ် ခဲ့သည်။

ရင်ထဲက ကမည်းတပ်ထားမိတဲ့အတိုင်း လူကြီးလို့ လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာလေ။ လူကြီးမေးပုံက မဟုတ်တာကြောင့် မုန်းမရ ပြုံးမိ သွားခြင်း။

'ဪ အေး ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါက ညည်းထက်ကြီးတာကိုး တော်သေးတာပေါ့ကွ အဘိုးကြီးလို့မခေါ်လိုက်တာ ဟား ဟား ဟား'

လူကြီး ဘယ်လို နားလည်သည်မသိ ၊ မျက်နှာပေါ်မှာ အဖွေးမျှင် တွေ လက်နဲ့ဖွတ်ကာ သူ့ဘာသူပြောရင်း သဘောတကျရယ်ပြန်သည်။ လူကြီးရယ်သံက မုန်းမရ ရင်ကို ပို၍ကြည်နူးသွားသလို ရင်းနှီးသလို ပင် ဖြစ်သွားသည်။

'လူကြီးက ဘာရယ်တာလဲ'

'သဘောကျလို့'

ရယ်သံ တစ်ဝက်နဲ့ လူကြီး ပြောပြန်သည်။ မုန်းမရ ပြုံးနေရာမှ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

'ဟိုလေ လူကြီးက အဖိုးကြီးနဲ့မှတူ။ လူကြီးနဲ့တူတယ်လေ။'

လူကြီးလို့မခေါ်စေချင်ရင် အစကတည်းက ဒေါက်တာလို့ပြောပါလား။ ဒေါက်တာလို့ခေါ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့ လူကြီးက လူကြီးနာမည်လည်းမပြောဘူး'

'ကဲ ကဲ မယ်မင်းကြီးမလေး ညည်းခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပြီးမှ ငါ့ကိုအပြစ်တင်ချင်နေတယ် မဟုတ်လား အပြစ်လည်း မတင်နဲ့ ညည်းခေါ်ချင်သလို လူကြီးလို့ပဲ ခေါ်စေဗျာ'

'တကယ်လား ဟင်'

'မယုံရင် ပြန်ခေါ်ကြည့်'

'မုန်းမရ' ပန်းနှစ်ဖက်စုံပင့်ပြီး

'လူကြီး' လို့ ပီပီသသရှင်းရှင်းချည်းခေါ်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါ

'ဗျာ' လို့ လူကြီးထူးသံက သဘောကျ ကျေနပ်ဖွယ်အတိနှင့်။

အိုး မုန်းမရ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးခြင်းနဲ့ ရင်းနှီးခြင်း မကျေနပ်တဲ့အသံမျိုးနဲ့လည်းခံစားမှု အပိုင်းအစလေးများ ရောနှောပေါင်းယှက်ကာ မြူးရွှင်သွားပါသည်။

'ကဲ ကောင်မလေး အိပ်တော့နော် ရဲရဲအိပ် တစ်ခုခု ဘာညာဆိုရင် ငါ့ဆီ ချက်ချင်းဖုန်းဆက် ဟုတ်ပလား'

'ဟုတ် လူကြီး ဖုန်းနံပါတ်က'

'ဪ အေး သေချာမှတ် ၀၉၄၉၈၀၅၇၁၀ နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ ၀၉၈၀၂၁၁၃၇ မှတ်မိလား'

'အင်း'

မုန်းမရ ချက်ချင်းပြန်ရွတ်ပြန်။ ဒီတော့မှ လူကြီးစိတ်အေးသွားဟန်တူသည်။

'မှတ်မိရင် ပြီးရော ဒါပဲ ဖုန်းချလိုက်မယ်'

ပြောပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ဖုန်းချထားတဲ့ လူကြီး။ မုန်းမရ မိနစ်ဝက်လောက်ကြာမှ ဖုန်းခွက် အသာချသည်။

ထိုအခါ မုန်းမရ မျက်ဝန်းမှာ လူကြီး မျက်နှာလေး တော်ရုံနဲ့ ပျောက်မသွားပေ။ ပန်းထိရည်နေတဲ့ ဆံပင်တွေကို နောက်မှာ စည်းထားတဲ့ လူကြီးမျက်နှာမှာ အမွှေးအဖျင်လွှမ်းကာ အရိုင်းဆန်နေသည်မှာ ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်နဲ့မညီဟု ထင်သည်။

သို့သော် စူးစူးရှရှိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ အကြည့်က တည်တည် ငြိမ်ငြိမ်ရှိသည်။ ပြောပုံဆိုပုံလေးနက်သည်။ အပိုအလို မရှိစကား ပြောတတ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းတဲ့ အပိုစကားတွေမပါသည်က တည်ကြည်ရိုးသားမှု တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ လှုပ်ရှားပြုမူတာ သွက်လက်သေသပ်သလို၊ နူးညံ့သိမ်မွေ့မုန်းသိသာလှသည်။

ဘယ်သူ့ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ အထင်သေးနိမ့်ချပြီး ကြည့်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့သေးသိမ်သော စိတ်ထားမျိုးမပါပေ။ အထူးသဖြင့် 'မုန်းမရ' အဖြစ်က လက်တွေ့။ တကယ်ဆို ဘယ်ကမုန်း ဘယ်သူမုန်းမသိတဲ့ မိန်းကလေး။ ညအချိန်မတော်ချည်း ပြီးတော့ ဒဏ်ရာနဲ့။

'မုန်းမရ' ကို ဘယ်သူက တာဝန်ယူမတဲ့လဲ။ ခုတော့ လူကြီးက အစစအရာရာ တာဝန်ယူဖြည့်ဆည်းပေးသည်။

အဲဒါကြောင့်လည်း မြင့်မြတ်ပါတယ်။ စေတနာပါတယ်လို့ အသံကောင်းဟစ်ကြွေးမနေတဲ့ ယောက်ျားပီသတဲ့စရိုက်နယ်။ 'မုန်းမရ' တကယ်လေးစားရပြီ လူကြီးရယ်။

အခန်း (၉)

'ကနီ'ခနဲ ခြံဝမှာ လူကြီးကား ထိုးရပ်လာသည်။
 ရွက်လှပန်းခြံချိုဘေးက ခုံတန်းမှ ထိုင်စောင့်နေမိတဲ့ မုန်းမရ
 ချက်ချင်းထသွားပြီး တံခါးနောက်ရပ်သည်။
 လူကြီးကားပေါ်ကဆင်းဖို့ တံခါးဖွင့်ပြီးမှ မဆင်းတော့ပေ။
 ကုတ်အင်္ကျီထဲက ခြံသော့ထုတ်ယူပြီး မုန်းမရ ဆီရောက်အောင်
 မြှောက်ပစ်ပေးသည်။ မုန်းမရ ဆီးဖမ်းလိုက်တော့ လူကြီးနှုတ်ခမ်း
 ချင်ချင် ဖြစ်သွားသည်။
 ဒီလောက်တော့ မိအောင်ဖမ်းတတ်ပါတယ် လူကြီးရဲ့။
 လက်ထဲရောက်နေတဲ့သော့ နဲ့သော့ခလောက်ဖွင့်ကာ တံခါး
 နှစ်ချပ်လုံး ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ လူကြီးကား ခြံထဲ လျှောခနဲ မောင်း
 သွားသည်။
 မုန်းမရ ခြံသော့ပြန်ခတ်သည်။ သော့တွဲကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကို
 တိုက်ဆီ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်ခဲ့သည်။ လူကြီး ကားကိုထော

အနားသက်သစ်

အရောက်မောင်းသွင်းသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အဆင့်သင့်စားသောက်
 နိုင်တဲ့ စားစရာပစ္စည်းထည့်ထားတဲ့ လက်ဆွဲအိတ်လေးလုံးကို လက်နှစ်
 ဖက်နဲ့မျှဆွဲလာသည်။

လူကြီးလက်တစ်ဖက်က အိတ်နှစ်လုံးကို မုန်းမရ ကူဆွဲမယ်
 လုပ်တော့ လူကြီးအလိုက်သင့် ကမ်းပေးသည်။

အိတ်ဆွဲယူရန် ခြံသော့ကမ်းပေးတဲ့ မုန်းမရ မျက်နှာကိုတစ်
 ချက်စိုက်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပါးပေါ်မှဒဏ်ရာ စစ်ဆေးသလိုကြည့်ပြီး
 'ဒဏ်ရာက အနားဖေးတွေ ခြောက်နေပြီးကွ နည်းနည်းတော့
 ယားကျိကိုဖြစ်နေမယ် ကုတ်မဖွဲနဲ့ လျှောက်မခွာနဲ့နော်'

'ဟုတ်'

သတိပေးသလိုပြောပြီး 'မုန်းမရ'ခေါင်းညိတ်မှ သော့ပြန်ယူပြီး
 ကုတ်အင်္ကျီထဲထည့်သည်။ ပြီးတော့ 'မုန်းမရ'ရှေ့မှလျှောက်ကာ ဧည့်ခန်း
 မှန်တံခါးကိုယ်တိုင် တွန်းဖွင့်ပြီး ဦးဆုံးဝင်သည်။

'ဟာ ဒါတွေ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ ညည်းလား'

ဧည့်ခန်းထဲဝင်မိသည်နှင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးပြောင်းလဲနေတာ
 မြင်တော့ လူကြီးလှည့်ကြည့်ပြီး တအံတဩ မေးသည်။

'မုန်းမရ' နှုတ်ခမ်းလေးစေကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

လူကြီးဧည့်ခန်းက အုံ့ပိုင်းပိုင်းချည်းဖြစ်နေတာလေ။ အပြည့်
 ချထားတဲ့လိုက်ကာစတွေကို အခန်းထောင့်ဘက် ဝိုက်ဝိုက်လေးချိတ်လိုက်
 တော့ မှန်တံခါးက ဝင်လာတဲ့အလင်းကြောင့် ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးလင်း
 နေသည်။

ဖုန်တွေလှည်းကျင်း၊ ဆိုဖါအဝါရောင်တွေကိုခါ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေတာ

ဆိုဖာပေါ်က ဇာနားတစ်ကျော့ဖို့ဖုံးတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်လုပ်။

ညဉ့်ခန်းထောင့်ရှိ ရေမလဲတာကြာပြီဖြစ်တဲ့ အလှပွေးငါးက ကြီးကိုလည်း ရေအသစ်လဲပြီ။ ညဉ့်ခန်းစားပွဲနဲ့ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေနဲ့ပေးပန်းအိုးတွေမှာ ခြံထဲကနင်းဆီးရောင်စုံနဲ့ကျောက်ခက်ပန်း ရောကာအထဲ ထိုးထားသည်။

ညဉ့်ခန်းတစ်ခုလုံးက အရင်လိုမိုင်းမှောင်ပြီး အောက်သိုးသား မဟုတ်ပေ။လင်းချင်းသန့်ရှင်ကာ နှင်းဆီးရနံ့တို့သင့်ယုံဝေဆာနေသည်။ မျက်စိတဝင်အေးသွားသလို ပင်ပန်းသမျှတွေ့ပါ လျှောက်ကျကုန်သည်။

'လူကြီးမဆူရဘူးနော် 'မရ' အလုပ်မရှိတော့ ရှုပ်တာတွေရှုပ် ထားလိုက်တာ လူကြီး မပြောဘဲ လျှောက်လုပ်ရလားလို့ အပြစ်မပြောပဲ 'မရ'ဒီလောက်တော့ လုပ်ပေးပါရစေ'

လူကြီးမျက်ခုံးနှစ်ခုပင့်ကာ မုန်းမရကို ပြုံးပြုံးချည်းကြည့်သည်။ အပြစ်တင်မှာကြောက်နေတဲ့ ကလေးကို မျက်လွှာချပြောနေတဲ့ ကလေးမလေး။

ဆူချင်စရာ တစ်စက်မှ မရှိပါ။ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သားပဲ။ စိတ်ထဲက ချီးကျူးမိတာအမှန်။

'အေး လုပ်ချင်သလိုလုပ် ငါမခိုင်းဘူးနော်'

'သိပါတယ် လူကြီးတိုက်တစ်လုံးက ရှုပ်ပွနေရော'

'ဟုတ်တယ်ကွ ငါ့တပည့် အမြဲလာရှင်းပေးနေကျ ဒီကောင်ရွာပြန်တာ တစ်လကျော်ပြီး ပြန်မရောက်သေးဘူးကွ ဒီကောင်လာမှ ခိုင်းမလို့ဥစ္စာ ခွေးမသား ရွာပြန်တာ မိဘကို သတိရတာမဟုတ် မိန်းမသွားခိုးတာတဲ့'

မုန်းမရ ပြုံးမိသွားသည်။ တပည့်လုပ်သူကို စိတ်တိုင်းမကျတဲ့ လူကြီးမျက်နှာချက်ချင်းတင်းသွားသည်။ တပည့်က မိန်းမသွားခိုးသတဲ့။ ဒါဆို လူကြီးမှာ မိန်းမရှိဟန် မတူ။ ဆရာတောင်မယူသေးဘဲ တပည့်က အရင်ယူတယ်ဆိုတော့ ခံပြင်းတာလည်း ပါသည်။

'ငါစိတ်ဆိုးပြီး ပြန်မခေါ်ဘူး ဒီကောင် ကြောက်ပြီး ပြန်မလာဘူး အဲဒါနဲ့ ငါ့တိုက်က နင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ'

'ဟုတ်တယ် လူကြီး အခန်းဆို ပိုတောင်ရှုပ်သေး။ မြွေခိုမှာ တောင်စိုးရတယ်'

'ဘာ ဘယ်လို ငါ့အခန်း ဟာ ညည်း သွားရှင်းလိုက်ပလား။ ညည်း တော်တော်ရဲတာပဲ။ ကောင်မလေး ညည်းနဲ့ခက်တယ်။ နေဦး ငါ သွားကြည့်ဦးမယ် ရော'

လူကြီးအခန်းပါရှင်းထားတယ်ပြောလိုက် လူကြီးမျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ လူကြီးညစ်ပတ်မုန်း မုန်းမရ သိသွားလို့ ရှက်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆွဲထားတဲ့ စားစရာအိတ် မုန်းမရကို ထိုးပေးပြီး အပေါ်ဆုံးထပ် သွက်သွက်ကလေး ရှောင်ထွက်သွားတဲ့လူကြီး။

မုန်းမရ ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ကာ မြိန်မြိန်လေး ပြုံးမိသွားသည်။ လူကြီးအိပ်ခန်းက ခေတ်မှီအသုံးအဆောင် တန်ဖိုးကြီးကြီး

အဆင့်မြင့်မြင့် ပစ္စည်းတွေနဲ့ဖြစ်သည်။ သို့သော် မွေ့ရာပေါ်က အဝါပွင့် တွေပါတဲ့ အိပ်ရာအဖုံးက ကြေတွန့်ကာ ၊ ခေါင်းအုံးနဲ့စောင်က နေရာ တကျမရှိ။

ဖက်လုံးက ကြမ်းခင်းအောက်ကျ၏။ ခြုံစောင် ခုတင်ပေါ်မှ

တွဲလောင်း။ ခုတင်ဘောင်ခေါင်းရင်မှာဆို မွေးပွသဘက် တွေဖြစ်သလို တင်ထားသလို။ ချွတ်ထားတဲ့ခွပ်ကျယ်တွေလည်း ငြိတချို့၊ အောက်ကျ တချို့။

ခုတင်ခြေရင်းမှာ ပိုဆိုးသေးသည်။ ရေလဲသဘက် သုံးလေး ထည့်ပုံလျက် ။ ချွတ်ချထားတဲ့အတိုင်းရှိနေတဲ့ စတိုင်ဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့ အတွင်းဝတ်ဘောင်းဘီတွေ။

ဝတ်ပြီး ချွတ်ထားတာမို့ ချွေးနံ့တွေ ဘာတွေနဲ့ အနံ့အသက် မကောင်းလှပေ။

အပေါ်အင်္ကျီတွေလည်း ဆွဲချွတ်ပြီး အခန်းထောင့်မှ ဒီအတိုင်း ပစ်ချထားသည်။ မလျှော်မဖွတ်ရသေးတဲ့ အဝတ်ပုံကလည်း တောင်လိုပုံ ကာ။ နံရံကပ် ကျွန်းဗီရိုကပွင့် တချို့ဟ တစ်ချို့ဘီရိုထဲက အဝတ် တွေက ဖရိုဖရဲ။ ဝတ်ချင်တာဆွဲဝတ်။ မဝတ်ချင်လို့ပြန်ထိုးထည့်ထားလို့ မီးပူတိုက်ပြီးသားတွေတောင် ကြေပလေနေသည်။

အိုး ပြောမယ်ဆို အများကြီး။

တီဗီနဲ့ ကွန်ပျူတာစားပွဲမှာဆိုလည်း သောက်လက်စ ကော်ဖီ ခွက်တွေ မဆေးရသေးတဲ့အအေးခွက်။

စားပွဲဝိုင်းပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ခွက်ထဲမှာ သောက်ပြီးသား စီး ကရက်တွေ ၊ ဆေးလိပ်တူးအသစ်တွေရော။ ဖောက်ထားတာရောရှိသည်။ တစ်ထွာလောက်ရှိတဲ့ဂက်စ်မီးခြစ်။ အရက်ခွက်အရက်ပုလင်း ၊ ဘီယာဘူး။

အိုး စုံနေတာပဲ။

စားပွဲဝိုင်းအောက်ကျနေတဲ့ စားစရာထည့်လာတဲ့ ဖော့ဘူးမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေပါ အုံခဲနေသည်။

မှန်တင်ခုံမှာဆိုလည်း အဖိုးတန်ယောက်ျားသုံး အလှပစ္စည်းတွေ ဖရိုဖရဲ။ လဲကျလိုကျ ၊ ယိုင်လို့ယိုင် ၊ ခေါင်းလိမ်းဆီတူးက အဖုံးပွင့်လို့ပွင့် စာအုပ်ဗီရိုထဲက စာအုပ်တွေ ကိုးလို့ကန်လန့်ယိုင်ကျလဲကျ။ ဖွင့်ဖတ်ကာ မှောက်ချထားတဲ့အတိုင်း စားပွဲပေါ်ရှိသလို ။ အိပ်ရာပေါ် မှာလဲ။ ဖတ်လက်စ စာအုပ်ဆယ်အုပ်မက။ စာအုပ်တွေကလည်း အထူး ကြီးတွေ။

ကြမ်းခင်းကလည်း သဲတာရှုရှု၊ တစ်ခန်းလုံးက အရူးဝင်မွှေးထား သလို မူးနောက်ဖွယ်အတိ။ အနံ့အသက်ကလည်း မကောင်း။ ပြတင်း ပေါက်တံခါးတွေ ဘာတွေမဖွင့်တော့ လေကောင်း လေသန့်လည်းမဝင်။ ဟွန်း။ ဆရာဝန်မို့လို့သာပေါ့။

မူးနောက်အောင် ရှုပ်ပူနေတဲ့အခန်းမှာ လူကြီး နေလိုက်တာ။ အံ့ဩစရာချည်း။ တပည့်ကို စိတ်ဆိုးလို့ ခေါ်မခိုင်းလည်း တခြားလူ ခေါ်ခိုင်းပေါ့။ လူကြီးအခန်းရှင်းလိုက်ရတာ ဖတ်ဖတ်မောတယ်။

'မုန်းမရ' ရှင်းပေးထားတယ်ပြောလိုက်တော့ မျက်နှာကြီးက ရက်နေသေးတယ်။ အပြင်ပန်းကြည့်တော့ ကျားကျားလျားလျားနဲ့ စမတ် ကျနေတဲ့လူကြီး။

အတွင်းမှာတော့ ရှုပ်ရှုပ်ပွပွ။

အတွင်းမှာမပြောနဲ့ လူကြီးမျက်နှာပေါ်မှာလည်း အမွှေးဗလပွ နဲ့ ရှုပ်နေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် မျက်နှာပေါ်က အမွှေးတွေပါ ဆွဲရိတ်ပေး လိုက်ချင်တယ် တကယ်။

အခန်း (၁၀)

အခန်းတံခါးတွန်းဖွင့်လိုက်သည်နှင့် သင်းပျံသော မွှေးရနံ့တို့ ပွေ့ဖက်လို့ ကြိုဆိုနေပါသည်။

ပန်းအိုးထိုးစိုက်ထားသော ရောင်စုံနှင့်ဆီပန်းတို့နှင့် မွှေ့ရာမှာ ဖြန့်ပက်ထားသည့်အမွှေးရနံ့တို့ကို ရော၍ နှစ်သက်စွာ တစ်ရှိုက်ရှူသည့် ရှုပြီးသည်နှင့် တစ်ခန်းလုံးဝေကြည့်သည်။ အရာရာစနစ်တက သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှင်းလင်းနေလေပြီ။ စာအုပ်စင် ၊ မှန်တင်ခုံကားစ အခန်းထောင့်က အဝတ်ညစ် အပုံလိုက်ကြီးလည်း မရှိတော့ပါ။

မွှေးရနံ့သင်းနေတဲ့အိပ်ရာက ထိုးအိပ်ပစ်ချင်စရာကောင်းစွာ ဆွဲဆောင်နေပါသည်။ ခေါင်းအုံးဖက်လုံး၊ ခြုံစောင်က သူ့နေရာခွဲခွဲ ခေါင်းရင်းခြေရင်း မှန်နေသည်။ ဖွင့်ထားတဲ့ အိယာကွန်းကလည်း မြဲလေးအေးနေသဖြင့် လှုပ်ငန်းခွင်မှာ ပင်ပန်းလာသမျှ အမောအားလုံး ပြေသွားစေသည်။

ဒီနေရာမှာ တပည့်ဖိုးထောင်ထက် ကောင်မလေး လက်သ

အနီးသက်သစ်

ပါသည်။ သေသေသပ်သပ်ရှင်းလင်းထားတဲ့ ကောင်မလေးကို ကြိုတ်ပြီး ခိုးကျူးမိသွားသည်။

မင်းလေး တော်တယ်ကွ။

ဒီကောင်မလေး ။ လူကငယ်ပေမယ့် လုပ်တတ်ကိုင်တတ်သား

ပါ။

သပ်ရပ်သန့်ရှင်းပြီး မွှေးနံ့သင်းအိမ်နေတဲ့အခန်းထဲက ပြန်ထွက် ဖို့ 'သူ' တကယ်မေ့သွား၏။ ကိုယ်ပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီချွတ်ကာ ခုတင်ခေါင်း ရှင်းဘောင်ပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

စတိုင်ဘောင်ဘီနဲ့ တီရှပ်လက်ပြတ်ကို ချွတ်မလဲတော့။

အပွင့်ဝါလေးများဖြန့်ခင်းထားသလို အဆင်လှသောဖဲမွေရာ ပေါ်သို့ 'သူ' ကိုယ်ကို လှဲချ၏။

ခေါင်းအုံးခွဲခေါင်းကြား လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်လျှိုထည့်ကာ။

အနားတွန့်တွေ့ပါတဲ့ အဝါရောင်နုနုစာခြင်ထောင်အမိုးကို စိုက် ကြည့်ရင်း ကောင်မလေးမျက်နှာ ဘွားခနဲထင်ပေါ်လာသည်။

အဖြောင့်တွေအကောက်တွေ အစွယ်တွေအချွန်တွေနဲ့ ခေတ်မှီ လှပအောင် အမျိုးမျိုးပုံသွင်းထားကြတဲ့ဆံပင်ဖက်ရှင်အစုံကို ခုခေတ် ဝိန်းကလေးတွေ ခေါင်းမှာ မရိုးတန်းမြင်နေရတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာမှပြင်ဆင်မထားသော ဆံပင်က နဂိုအတိုင်း ဖြောင့်စင်းမဲနက်လျက် တင်းပါးပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ ကောင်မလေးဆံပင်က ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်လှနေသလို ခံစားရသည်။

မျက်နှာပုံလေးက ဘဲဥပုံမကျတကျ သွယ်ဝန်းဝန်း။

ဖြူသောအသားအရည်က အရိပ်ထဲ နေရဖန်များလို့ စိမ်းဖြူ

လေးဖြစ်နေသည်။ သို့သော် အဝတ်အစားတွေက အဖိုးမတန်သလို
ဟောင်းလည်းဟောင်းလှသည်။ အိမ်ပေါ်လေလား။ အိမ်ပြေးမလေးလား။

ဒါပေမဲ့ ပါးပေါ်က အပူလောင်ဒဏ်ရာကြီးက ပါးတစ်ခြမ်း
ပြည့်လှပတတ် ရှေးအိတ်တွေထကာ အကုန်းတန်လှသည်။ ထိုဒဏ်ရာက
နှိပ်စက်လို့ ရတာမှန်း သိသာနေသည်။

ဒဏ်ရာနဲ့မို့ သနားစိတ်နဲ့ ဟိုကောင်တွေ လက်ထဲက ဒီကောင်
မလေးကို 'သူ' အရယူခဲ့တဲ့အဖြစ်။

ပြန်တွေးကြည့်ရင် ချချက်ချင်း ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလို မြင်ယောင်
လာသည်။

ထိုညက 'သူ' အတော်ပင်ပန်းခဲ့သည်။

အရေးပေါ်ခွဲစိတ်ရတဲ့ လူနာချည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင် ခိုင်ခံ့စိတ်ခံခဲ့ရ
သည်။ သူ့ကလည်း ဝါသနာပါသည်မို့ ခွဲခန်းထဲမှာ မထွက်တမ်းနေခဲ့
သည်။

ခွဲစိတ်အကူနဲ့ လက်ထောက်တွေရှိပေမယ့် လူနာရှင်တွေကိုယ်
တိုင်က 'သူ' ခွဲစိတ်မှုဆိုတဲ့ အစွဲလေးတွေရှိတော့ လူနာရှင်အလိုကျ ကိုယ်
တိုင်ပဲ ခွဲပေးရသည်။

သူ့ပိုင်တဲ့ဆေးရုံဆိုတော့ အစစအရာရာ 'သူ' ပဲ ဦးဆောင်မှုလူနာ
ရှင်တွေ သဘောတွေသည်။ သူ့ကလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဆောင်ရွက်
ပေးရမှ အားရသည်။ ဒါကြောင့်မို့ထင်သည် 'သူ' ဆေးရုံဖွင့်ပြီး မကြာခင်ပဲ
နာမည်ရလာသည်။

တခြားပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတွေ မနာလိုဖြစ်သည်အထိ 'သူ' ဆေး
ရုံနာမည်ကြီးခဲ့သည်။ ဆေးရုံက နာမည်ကြီးလာလေ 'သူ' ပို ဂရုစိုက်ရ

လေ။

လူနာရှင်တွေရဲ့ သဘောထားကို ပိုအလေးထားရလေဖြစ်သည်။
အုပ်ချုပ်ရေးစီမံခန့်ခွဲရေး၊ ဘာရေးညာရေးမှန်သမျှ အသေးစိတ်
စိစစ်ရသည်။ ညွှန်ကြားရသည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တိုက်မှာကိုယ်မအိပ်ရတဲ့
ညပေါင်းများသလို အပန်းဖြေမနေနိုင်တဲ့နေ့ပေါင်းလည်း များခဲ့သည်။
ရေကူးရုံနဲ့အဝတ်လဲချိန်ပဲ တိုက်ထဲဝင်မိတဲ့အထိ။

ဖိုးထောင် ရွာပြန်သွားတော့ ပိုဆိုးသည်။ နေ့စာညစာကို အပြင်
ဆိုင်က အော်ဒါမှာပြီး ဆေးရုံမှာပဲ စား၊ ဆေးရုံမှာပဲ အိပ်ရသည်။ ည
မအိပ်ရအောင် အလုပ်များတဲ့ညတွေလည်းရှိသည်။

အလုပ်တွေ ဖိစီးလွန်းတော့ လူကမခံနိုင်။ လူနာရှင်တွေအလို
ကျခွဲစိတ်ပြီးခဲ့ပြီး။ လူနာတွေလည်း စိတ်ချရတဲ့အနေအထား ဖြစ်တာ
ကြောင့် တာဝန်ကျသူလက်ထဲ ထားခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံထဲက 'သူ' ထွက်လာ
ချိန်က ညနှစ်ချက်တီး။

ကိုယ့်အိပ်ရာမှာကိုယ် ဖိမ်းခွဲအိပ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ပါ။

သွားရိုးသွားစဉ်လမ်းအတိုင်းဆို ခရီးရှည်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
ဖြတ်လမ်းကနေ ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။ လမ်းမကြီးပေါ်မှ လမ်းသွယ်
ထဲကွေ့ကာ တစ်လမ်းပြီးတစ်လမ်းဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ နောက်ဟိုဘက်
လမ်းနှစ်ကွေ့ကျော်ရင် သူတိုက်ကို ရောက်ပြီလေ။

ပထမလမ်းထဲကွေ့ချလျှင် 'သူ' ကားမီးအလင်းရောက်မှာ သွား
ခနဲ မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းတစ်ခု။

သူ့မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွားသည်။

ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ ပုံလျက်ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကောင်မလေး

တစ်ယောက်၊ ကောင်မလေးအပါးပိုင်းအုံနေတဲ့ ကောင်လေးသုံးယောက် ပြီးတော့ ရှေ့မီးနှစ်လုံးဖွင့်ထားတဲ့ ကောရိုရာကားတစ်စီး။ ကောင်လေးတွေ ကားပဲ ဖြစ်ရမယ်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ သူကားချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ကားမီးအားလုံးငြိမ်းပြီး ကားပေါ်မှ သွက်သွက်ဆင်းခဲ့သည်။ ကောင်လေးတွေက သူတို့အာရုံနဲ့သူတို့မို့ 'သူ' လှမ်းလာနေသည်

ကို ရိပ်စားမိဖို့နေနေသာသာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ကိုယ်လုံးကို သွားရည်ကျသလို ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန် ကြည့်ကြသည်။

'ကောင်မလေးကအသန်ထဲကပဲကွ့ ငါတို့မသွားရင်ကောင်းမယ်' အရပ်မြင့်မြင့်ဂျင်းဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းကုတ်အင်္ကျီအပြင်ထုတ်ဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေး ဦးစွာပြောသည်။ ပြောသံကိုက မရိုးသာ။

'ဟ ဒီပုံချည်းမသွားလို့ ဘာလုပ်မလဲ။ အချောင်ပြုစု နေရဦးမယ်။ ကြည့်ဦး ပုံကိုက အိမ်ပြေးလား ဘာလား။ ပါးမှာ ဒဏ်ရာချည်းနဲ့။ ကားမီးထိုးလိုက်တာနဲ့ လန့်ဖြန့်လဲကျသွားတာ ရောဂါဘာညာရှိနေလို့ ဖြစ်မယ် အာရုံမရပါဘူးကွာ'

တီရှပ်လက်ရှည်အဖြူနဲ့အနက်အစင်းကြားဝတ်ထားတဲ့ ကောင်လေး နာခေါင်းရှုတ်ပြောလျှင် အဖြူစွတ်စွတ်တီရှပ်လက်တိုဝတ်ထားတဲ့ အရပ်ခပ်နီနီနီ။ ကိုယ်လုံးပိုင်ပိုင်ကောင်လေး အကြံပိုင်ပိုင်ပြောသည်က

'ဒေတာ မင်းညှပ်ပါကွာ'

'ဘာလဲ ပစ်ထရစ် ငါ ဘာညှပ်လို့လဲ'

အဖြူအနက်အစင်းကြား ဝတ်ထားတဲ့ကောင်လေး ခပ်ဆတ်ဆတ်မေး၏။ ခပ်ပိုင်ပိုင်ကောင်လေး မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပြိုင်ပင့်သည်။

တစ်ဆက်တည်း ပခုံးကို ပုတ်ခါရင်း သွားရည်တမြဲမြဲပြော၏။

'ဒီမှာ ဒေတာ ဒီဟာမလေးက အချောင်ပဲလေ နည်းနည်းပါးပါးဆေးဖိုးအကုန်ခံလိုက်ရင် ငါတို့ကောင်တွေအတွက် ဖိလင်ပဲ၊ ပုံစံက နေစရာ နားစရာမရှိလို့ လမ်းပေါ်လျှောက်သွားနေတဲ့ အသန့်လေး၊ ဒါလေးကိုမှ ငါတို့မဖန်နိုင်ရင် သူများဖန်သွားလိမ့်မယ်'

'ပက်ထရစ်အကြံ 'ငါ' ပေါက်တယ် ဒေတာ၊ ဒီဟာမလေးကို ထမင်းကျွေးထားရုံနဲ့ ဟီး ဟီး။ မင်းရဲ့ စင်တီ' နဲ့ 'အယ်လီ' တို့လို ခြူးမခင်းရဘဲ စိတ်ကြိုက်မွေ့လို့ရမယ်၊ ငါ့တိုက်ခန်းအလွတ်ရှိတာပဲကွ့၊ အဲဒီအထဲ ထည့်ထားလိုက်ရင် ဒီဟာမလေးကို ငါတို့သုံးယောက် အချိန်မရွေး သုံးလို့ရမယ်လေကွ့၊ ကံကောင်းလို့ ဒီဝှင်နဲ့လာတိုးကာ၊ အချိန်မရွေးနဲ့ဘူး။ ခုချက်ချင်း မ၊ မယ်ကွာ'

'ကဲ သဘောကွာ သဘော'

အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကောင်လေး မေးဖျားကို လက်ညှိုးနဲ့လက်မဖြင့် ပွတ်ဆွဲကာ သွားရည်တမြဲမြဲနှင့်ပြော၏။ ဒေတာ သဘောပေါက်သွားသည်။ သုံးယောက်သားမျက်လုံးက အမဲရတော့မယ့်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့တောက်ပြောင်လင်းဖြာသွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ကောင်မလေးကို တကယ်မသွားရင် ပွေ့ချီမလို့ လုပ်စဉ်

သူ့အသိတရားက ငြိမ်းသက်မနေနိုင်တော့ပါ။

'ဟိတ် ထားလိုက်စမ်း'

သူ့အသံကျယ်နဲ့ မာပြတ်ပြတ် ဟန့်တားလိုက်သည်။ အမှောင်ထဲက ရုတ်တရက်ထွက်လာတဲ့အသံ။ ကောင်းလေးသုံးယောက် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ခြေလှမ်းကြကြီးနဲ့ ပက်ထရစ်တို့ဆီ ဦးတည်လာတဲ့လူ၊ ကားမီး
အလင်းရောင်ထဲ ရောက်လာတဲ့လူကြီး

'ဟင်'ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ အခြေအနေကိုတော့ သဘောပေါက်
သွားသည်။

ကောင်လေးသုံးယောက် အမဲအလှခံရတော့မှန်း ဒက်ခနဲ သိ
သွားတဲ့မျက်လုံးနဲ့လန်သလိုပြိုင်တူကြည့်သည်။ စိတ်ဆတ်တဲ့ ပက်ထရစ်က
ဘော်ဒီဖြောင့်ကာ အရပ်မြင့်ပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်တောင့်တင်း နေတဲ့
'သူ့'ကို မလိုတမာ မော့ကြည့်လျက်

'တောက် ခင်ဗျား ဘာလာရှုပ်တာလဲ၊ ဝေစုခွဲမလို့လား'

'ဝေစုတော့မရဘူး လက်သီးပဲရမယ်'

အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ချန်ချန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးပါ လက်သီးပြရင်း
တစ်ဆက်တည်းပြောလျှင် ဒေတာလည်း ရန်သူကို ပြုပစ်အသင့်အနေ
အထားဖြစ်သွားသည်။

ကျစ်

လမ်းပေါ်က လူငယ်တွေနဲ့ဖက်ပြိုင်ပြီး ပြဿနာမဖြစ်လိုတာ
သူ့ဆန္ဒပါ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်လေးတွေပုံစံက ပြဿနာဖြစ်မှ ပြီးမယ့်ပုံပေါ်
လွင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခြေနှစ်ဖက်ခွဲရပ်ရင်း ဝိုင်းလာတဲ့ကောင်းလေး
သုံးယောက်ကို မမူသလို ကြည့်သည်။

'ဝေစု မလိုချင်ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်အပြည့်ရမှယူမယ်'

'ဘာပြောတယ်'

ချန်ချန်မေးရင်း လက်သီးချိန်၍ ရှေ့တိုးလာသည်။ ဆံပင်တွေထဲ

လက်ချောင်းတွေ ထိုးထည့်ကာ အေးအေးဆေးဆေးဟန်နဲ့ အမြင်သစ်
တစ်ချက်ဖွဲ့သည်။ ပွထလာတဲ့ဆံပင်တွေကို လက်ချုပ်နိမ့်နေရင်း ရှေ့ရောက်
လာတဲ့ ချန်ချန်ကို စူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်လျက်

'ဟုတ်တယ် ဒီကောင်မလေးကို ငါလိုချင်တယ် မင်းတို့လိုပဲ
အချောင်ရရင် မ,သွားမယ်'

'ခင်ဗျားချည်း ဖြတ်ခုတ်လို့ရမလား'

ဒေတာ အံတင်းတင်းကြိတ်လျက်မေးသည်။ သူဟက်ခနဲ
ရယ်ကာ

'ရတယ် ဖြတ်ခုတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ရှေ့တင် မ,သွားမယ်'

'ရမယ် ထင်လား ဟား ဟား'

ပက်ထရစ် ရယ်ပစ်ရင်း ဒေတာတို့ကို မျက်စိပစ်သည်။ ဝိုင်းသမ
မယ်ဆိုတဲ့ အထာနဲ့၊ ဒီလောက်ကတော့ သူမမူ ။ ဒီအထာတွေကို 'သူ'
နှပ်ပြီးသား။

'ရတယ်လေကွာ မယုံရင်ကြည့်'

သူ့မိုက်မိုက်ကန်းကန်း အမူအရာခွဲစိန်ခေါ်သလိုပြောရင်း ပုံကျ
နေတဲ့ ကောင်မလေးဆီ ရွှေသွားသည်။

စားခွက်လာလှတဲ့ ဒီလူကြီးလက်ထဲ ဦးထားတဲ့ ကောင်မလေး
ကို အပါမခံနိုင်ပါ။

သူတို့သုံးယောက်ဆန္ဒက ညှိစရာမလိုပါ။ တစ်သွေးတစ်သား
တည်းဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင်။ ကောင်မလေးကို ဖြတ်ခုတ်မယ့် ဘဲကြီး
လက်ထဲအရောက်မခံနိုင်။

'ကြည့်တယ်ကွ'

သုံးလုံးတည်းသောစကားကိုဆုံးအောင် မပြောရသေးမီ အလစ်ထိုးချလိုက်တဲ့ ဒေတာ လက်သီး ရိပ်ခနဲ ဝင်လာသည်။

အမြဲတမ်းဖျတ်လတ်လျှင်မြန်လှတဲ့သူ အလစ်သုတ်ခံဖို့မရှိပါ။ မျက်နှာဆီ ပြေးဝင်လာတဲ့ ပက်ထရစ် လက်သီးချက်ကို လွတ်ရုံကလေး ငဲ့ရှောင်ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် မျက်နှာရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည့်လက်သီးကို ဖတ်ခနဲ ဖမ်းဆုပ်၍ ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားတဲ့ သူညာလက်သီးနဲ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းစောင်းသွားအောင် အားနဲ့ထိုးချလိုက်သည်။

'အွတ်'

ပက်ထရစ်ပါးစပ်ထဲက သွေးစတွေဖြာထွက်သွားသည်။နောက်ကပြေးကန်တဲ့ချန်ချန်ကို လှည့်မကြည့်ပါ။ ခြေတစ်လှမ်း နောက်ဆုတ်ရှောင်ပေးလိုက်လျှင် ကန်ချက်က ပက်ထရစ်ကို ပြန်ထိသွားသောကြောင့် ပက်ထရစ် လမ်းမပေါ် ကွေးကောက်လူးလိမ့်သွား၏။

ချန်ချန်မှာလည်း ကိုယ့်လူကိုယ်ချမိသွားတော့ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ လက်စလက်နပြောင်တဲ့ လူကြီးကြောင့် ဒေတာ ရှေ့မတိုးရဲတော့။

ပက်ထရစ် ခံရတာကို မြင်ပြီးလန့်သွားသည်။

မျက်လုံးပြူးနေသည့်ချန်ချန်ကို လူကြီး အားမနာတမ်းလက်ပြန်အုပ်ထည့်လိုက်သည်။ ချန်ချန် တစ်ပတ်လည်ပြီး ဒေတာရှေ့ ဖရိုဖရဲလွင့်ကျသည်။

'ဝုန်း'

ဒေတာကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်ကာ။ မျက်လုံးရဲရဲချည်းနဲ့ပိုက်

ထည့်ဖို့လှည့်လာတဲ့ လူကြီးရှေ့မှ သွေးရှူးသွေးသန်ဖြစ်ကာ တစ်ချိုးတည်း နောက်လှည့် လစ်ပြေး၏။ ဗီဒီယိုထဲမှာလို အခြေအနေမဟန်လို့ ဘော်ဒါတွေကို လက်ဆွဲပြီးမှ ပြေးထွက်နိုင်လောက်အောင် အချိန်မရ။

ပြေးနိုင်မှာ လွတ်မယ်ဆိုတာသိနှင့်သည်နှင့် သူငယ်ချင်းရောဘာရော လှည့်မဆွဲတော့ပါ။

'ဟေ့ကောင် ဝေစုလာယူဦး'

ပြေးထွက်သွားတဲ့ဒေတာနောက် လူကြီးအသံ ဟိန်းခနဲကပ်ပါလာသည်။ ဒီလူကြီးပေးမယ့်ဝေစုက ကောင်မလေးမဟုတ်မှန်း ဒေတာ သိသည်။

လက်သီးဝေစုတော့ မလိုချင်ဘူး။ ကောင်မလေးမရရင် နေပစေဆိုတဲ့လက်လျှော့စိတ်နဲ့ အမှောင်ကျနေတဲ့ ဂစားနောက်ဘက် ပတ်ရှောင်ကာ လူကြီးမမြင်အောင် ဒေတာ ဝပ်ချလိုက်သည်။

'တောက်'

ယောက်ျားချင်းသုံးယောက်တစ်ယောက်ဖြစ်လျက် မယှဉ်နိုင်တဲ့အဖြစ်၊ တောက်ခတ်ရင်း 'ဒေတာ' သူကိုယ်သူ အားမရဖြစ်ကာ။ လူကြီးကို အမှောင်ထဲ လက်သီးပြမိသွားသည်။

နာကျင်ဆုံးသပ်နေတဲ့ ချန်ချန်နဲ့ ပက်ထရစ် ရှေ့တင် ကောင်မလေးကို ဆတ်ခနဲ ပွေ့မသွားတဲ့ လူကြီး။

ဘာမှမတုန်ပြန်နိုင်တော့ပါ။ စားရက်ကြံ့မှ အလုပ်ရတဲ့အဖြစ်။

လူကြီးအတော်လှမ်းလှမ်းရောက်သွားမှ သုံးယောက်စလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ထူမရင်း တက်တခတ်ခတ်နဲ့ မကျေမနပ်ကြည့်ရုံပဲ အကျိုးပေးသည်။

'ဟေ့ကောင်တွေ နောက်ဆိုတယ်တော့မှ ဝေစုခွဲမယူနဲ့ ဘာမလုပ်
လိုချင်ရင် အပြည့်ယူလိုက် ငါ့လိုပေါ့ ဟုတ်ပြီနော်'

ထိုသုံးယောက်ရှေ့က အောင်ပွဲခံလျက် ဟစ်ကြွေးခဲ့တဲ့ 'သူ့
အသံသူပြန်ကြားဟောင်လာသည်။

ကောင်မလေး နင်က ဘာမှမသိရှာဘူးနော်။ မသိတာပဲကောင်
တယ်။ ဒဏ်ရာနဲ့ လန့်ဖြန့်တာတွေကြောင့် ရှောင်ရသွားကာ သတိလစ်
နေတဲ့အဖြစ်။ ဟိုသုံးယောက်လက်ထဲရောက်သွားရင် 'ဒင်း'လေး ဘာဖြစ်
သွားမလဲ။ တွေးရင်း ရင်မှာ မောလျသွားသည်။

ဒီကောင်လေးတွေ ဘာကြောင့်အချောင်စိတ်နဲ့ ဝှင်ဆင်ဖို့စိတ်
တူကိုယ်ဖြစ်ရတာလဲ။ တကယ်ဆို လမ်းပေါ်မှာ ဒဏ်ရာရလို့ လဲနေထဲ
ဝေဒနာသည်ကို မကူညီရင်တောင် စိတ်ရိုင်းနဲ့ ဘာမဆိုမပြုသင့်ဘူး။

ခုတော့ ပျော်မြူးဖို့အတွက် ရတဲ့အခွင့်အရေးကို ဆုပ်ကိုင်တာ
ဆူနေတဲ့ စရိုက်ပျက်လေးတွေနဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝေစုခွဲ
လို့တဲ့။

ကြားရတာနားထဲ အဆိပ်တက်သလိုခံစားရသည်။

သူကတော့ ဝေစုမယူဘူး။ အပြည့်ယူမယ်လို့ နိုက်နိုက်ရိုင်းရိုင်း
ပြောခဲ့သည်။ ပြောပြီးမှ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ပိတ်ရိုက်ချင်သည်။ မပြောမဖြစ်
ပြောရတာပဲလို့ တစ်ရစ်လျှောက် သက်မချသည်။

ဘာပဲဖြစ် စရိုက်မသန်တဲ့ ကောင်လေးသုံးယောက်လက်ထဲ
ကောင်မလေးကို 'သူ့' အပိုင်မလာနိုင်သည်။

သူသာ ဒီလမ်းချိုးထဲ ကားဖြတ်မောင်းမလာရင် ညည်း
နုနုဖတ်ဖတ်လေး သွားပြီးပေါ့ကွ။

အခန်း (၁၁)

'လူကြီး'

အဝေးမှလွင့်လာသလို ခေါ်သံတိုးတိုးပျော့ပျော့ကြားရသည်။
အခြင်ထောင်အဖိုးပေါ်မှ ကောင်မလေးပုံရိပ် တဖြည်းဖြည်း ဝေးလွင့်သလို
ဖြစ်သည်။

သူ မျက်တောင်တစ်ချက် ပုတ်ခတ်ရင်း ဇွေးရနံ့ကို တလုံးတခဲ
တည်း ရှိုက်ရှုလိုက်သည်။ ဒင်းလေးက 'သူ့' ကိုမြင်မြင်ခြင်းလန့်သတဲ့။

'သူ့'မှာ ဒေါသထွက်ရမလို့ ရယ်ချရမလို့
တကယ်ကြောက်သင့်တဲ့ ကောင်လေးတွေကို ကြောက်ရမှန်း
မသိဘဲနဲ့ သူ့ကိုမှ မဆင်မခြင် ကြောက်သတဲ့။ အဲဒါပဲ မိန်းကလေးအဖြစ်
က ခက်လှသည်။

သူ့ခမျာအနားယူ အိပ်စက်ချင်ပေမယ့် ဒင်းလေးကို မပြုငြင်ဘဲ
တယုတယပြုစုပေးခဲ့တဲ့အဖြစ်။ ဒါတင်မက မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
ညီအချိန်မတော် သူတစ်ကိုယ်တည်းနေတဲ့ တိုက်ထဲခေါ်သွင်းလာတာ

ပြဿနာတက်လာမှာလည်း စိုးရသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာသန့်သည်။

ပြဿနာဖြစ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ရှင်းရုံပဲလို့ သဘောပေါက်လျက် ကုသစရာရှိတာကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကုသပေးခဲ့သည်။

တစ်ခုတော့ ကံကောင်းသည်။ ကောင်မလေး သူ့ကိုကြောက်ပေမယ့် သူပြောသမျှနာခံတာလေးကို သူ့ရင်ထဲကျေနပ်သလိုရှိသည်။

ဒါတင်မက ရှုပ်ထွေးပွထနေတဲ့သူ့အခန်းကို ဒီကောင်မလေးရှင်းပစ်လိုက်တယ် ဆိုတယ်အသိက သူ့သွေးကို နွေးခနဲ ဖြစ်စေသည်။

ရှက်သလိုလို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲသလိုလိုနဲ့ 'သူ့'စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည်။ မွှေးရနံ့ပါသင်းထုံးနေတော့ ကြည့်နူးစမ်းရေလေစီးဆင်းလာသလို။

ထိုခံစားချက်မျိုး 'သူ့'တစ်ခါမှမခံစားဖူးပါ။

'သူ့'မိန်းကလေးတွေနဲ့ မစိမ်းလှပါ။ ဆေးရုံမှာဆိုမိန်းကလေးတွေနဲ့ထိတွေ့ဆက်ဆံရသည်။ သူ့ငယ်ချင်းလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ဆိုလည်း မိန်းကလေးတွေသာ များသည်။

တစ်ခါမှ 'သူ့' ဒီလိုမခံစားဖူးပါ။

ဘာအခြေအနေ ၊ ဘာဂုဏ်ဒြပ်မှမရှိတဲ့ လမ်းပေါ်ကဝေဒနာသည်မလေးနဲ့မှစိတ်နှလုံးသားက လေတိုးခံရတဲ့သစ်ရွက်လို လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ကာ။

ရိုးမှရိုးရဲ့လား။ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်မေးရမလိုဖြစ်၏။

'ယူခေါင်းထဲမှာအလုပ်တာဝန် လူနာနဲ့ ယူဆေးရုံ' တစ်စထဲတစ်စတိုးတက်ဖို့ဆိုတဲ့အစာပဲရှိတယ်။ အာရုံခံစားချက်မရှိတဲ့ စက်ရုပ်လို

အပန်းခက်ဆစ်

နှလုံးသားမရှိဘူး ဟုတ်တယ် ယူက သစ်ငုတ်တိုလိုပဲ နှလုံးသားမရှိတဲ့လူ့စက်ရုပ်ကြီး' လို့ လရိပ်ချို စူစူစောင့်စောင့်ပြောရသည်အထိ 'သူ့'နှလုံးသားက သစ်ငုတ်တိုလို ခံစားချက်မဲ့နေခဲ့သည်။

'သူ့'စိတ်အာရုံညွတ်ပျောင်းသွားစေဖို့ 'လရိပ်ချို'ရဲ့အလှအပနဲ့ ဂုဏ်ရှိန်တွေ မလွှမ်းမိုးနိုင်တာ 'လရိပ်ချို'သိသည်။ သိသိချည်းနဲ့ သူ့အပါးစိတ်ရှည်လက်ရှည်ယစ်ဝဲကာ 'သူ့'နှလုံးသားကို တံအီအီခြုံနေတဲ့ 'လရိပ်ချို'ကို အလုပ်သဘောကလွဲပြီး စကားတစ်ခွန်းမှ အပိုမပြောတဲ့ သူ။

ကောင်မလေးနဲ့မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ခံစားလာရတာ ဆန်းသည်။

အသက်ချင်းလည်းမတူ။ အရွယ်ချင်းလည်း မတူ။ ဂုဏ်ချင်းလည်းမညီ။

အင်း ခက်တော့ခက်နေပြီ။

'လူကြီး'

ခေါ်သိပိုကျယ်ကာ နားထဲ ဒိုင်းခနဲ ဆောင့်ဝင်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးဆတ်ခနဲတုန်သွားကာ အသံပြေးဝင်သည့်ဘက် ငဲ့ကြည့်သည်။

တစ်ဝက်ဟာနေတဲ့ ကျွန်းတံခါးကို ကိုင်လျက် အခန်းအဝင်အဝမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်ရပ်နေတဲ့ကောင်မလေး။

သူ့မျက်မှောင်တစ်ချက် ကုတ်ကြည့်သည်။

အနက်ရောင်ဆွတ်တာခွမ်းလေးနဲ့ အဖြူခဲမှာအနက်ပွင့်မကြဲတကြဲလေးပါတဲ့တစ်ပတ်ရစ်ထဘီကို ခြေမျက်စေ့တိုက်ဝတ်ထားသည်။ ပါးပေါ်က ဒဏ်ရာကို ဖယ်လိုက်ရင် ဖြူဝင်းစိမ်းမြတ်တဲ့အသား ၊ မျက်နှာလည်တိုင်ရင် ၊ ခါး ၊ တင်၊ ပေါင်တံနဲ့ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေကအစ

ပကတိအတိုင်း ပုံလောင်းထားသလိုဖြစ်သည်။

'သူ' စိုက်ကြည့်ဖြစ်သွားတော့ ကောင်မလေးနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာက နှင်းဆီငုံလို စူဖူးသွားပြီး

'ဘာကြည့်နေတာလဲ လူကြီးရဲ့ ထမင်းစားမယ်လေ ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ဘာလဲ အခန်းရှင်းပေးထားလို့ စိတ်ဆိုးနေတာလား'

ကောင်မလေး စကားလုံးတွေနောက်မှာ 'သူ' အသိဝင်လာသည်။ ခေါင်းအောက်လျှိုထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ဆွဲဖြတ်ကာ အိပ်ရာပေါ်မှ ရုန်းထရင်း ပခုံးတစ်ချက်တွန့်သည်။

ကောင်မလေးနှုတ်ခမ်းစုမပြယ်သေးဘဲ မျက်နှာလေးပါနဲ့ခါလျက်ပြောပြန်သည်။

'စိတ်ဆိုးချင် ဆိုးပေါ့ 'မရ'ကတော့ ရှုပ်နေတာမြင်ရင် ရှင်းပေးမှာပဲ'

တိတိတာတာလေးပြောပုံကိုက ကလေးဆန်စွာချစ်စရာကောင်းလှသည်။ သူ မထိတရိပြုံး၍

'ညည်း' ပင်ပန်းမှာပေါ့ ကွ'

'အောင်မာ ဒီလောက်က အပျော့ပဲ'

'ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

'တကယ်ပြောတာ လူကြီးခွင့်ပြုရင် စားသောက်ဖို့ပါ ကိုယ်တိုင်ချက်ပေးမယ်လေ 'မရ' ကောင်းကောင်းချက်တတ်တယ်'

'သူ' မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ပင့်တွန့်လျက် စိုက်ကြည့်သည်။

'အပိုတွေလုပ်မနေပါနဲ့၊ ဖိုးထောင်လာရင် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါကွာ၊ ညည်းလေးပဲ ငါ့ကို ပြဿနာ မရှာရင်ပြီးပြီ'

၀၂||၀၃၆၀

'ဘာ ပြဿနာမရှာရင်' နားမလည်သလို 'သူ' ကို မော့ကြည့်ရင်း ကောင်မလေး တအံ့တဩ မေးသည်။ 'သူ' ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။ ခြေလှမ်းတွေက 'မုန်းမရ' ရှေ့ ရွေ့လာရင်းပြောသည်။

'ဟုတ်တယ် ကွ ညည်းကို ငါ ဒီတိုက်ထဲထည့်ထားတာဆိုတော့ နင့်' နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့သူတွေ သိလို့ ပြဿနာရှာရင်'

သူစကားဆုံးအောင်မပြောရသေးခင် မုန်းမရ ခေါင်းရမ်းပြီး 'ဘယ်သူမှ ပြဿနာမရှာပါဘူး။ ပြဿနာရှာမယ့်သူလည်းမရှိပါဘူး။ လူကြီးတိုက်ထဲမှာနေရတာ နတ်ပြည်ရောက်သလိုပဲ တကယ်ပြောတာ 'မရ'က အားကိုးရာမဲ့ပါ လူကြီးရယ် ၊ လူကြီး နှင်ထုတ်ရင်သာ'

အသံနိမ့်နိမ့်လေးနဲ့ ဝမ်းနည်းအစ်စို့သလို ကောင်မလေးပြောလျှင် 'သူ' ရင်မှာ နင့်ခနဲ့ ဖြစ်သွားသည်။ ကြင်နာတဲ့လက်ချောင်းလေးနဲ့ မုန်းမရ ခေါင်းကို ဖွဖွအုပ်ကိုင်မလို လုပ်ပြီးမှ လက်ကို ပြန်ရှုပ်လိုက်သည်။ ကိုယ်ရိပ်အောက်ခိုနေတဲ့ မိန်းကလေးအပေါ် သူ စောင့်စည်းရမည်။ သူ့စိတ်သူထိန်းလျက်

'ညည်း' အတွက် ဒီနေရာက နတ်ပြည်ဆိုရင် ပြီးတာပဲ'

'တကယ်လား ဟင်' မုန်းမရ မျက်ဝန်းမှာ ကြည်လဲ့တဲ့မျက်ရည်များ ယစ်ပိုင်းသွားသည်အထိ ဝမ်းသာသွားသည်။ လူကြီး ငုံ့ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်လျှင် မုန်းမရ တအားပျော်သွားသည်။

'လာ လူကြီး ထမင်းဖွဲပြင်ထားပြီးလေ၊ လူကြီး ဆင်းမလာသေးလို့ စောင့်နေတာ လူကြီးက မွေ့ရာပေါ်စိမ်ခံနေတာကိုး ၊ စားပြီးရင်

၀၂||၀၃၆၀

အိပ်လေ ဟုတ်ပြီလား လာ'

တိတိဘာတာလေး ပြောတဲ့စကားလုံးတွေက 'သူ' နှလုံးသားကို ယမ်းယိုင်စေသည်။ ဒါတင်မက 'သူ' လက်တစ်ဖက်ကို ရင်းရင်းနီးနီးဆွဲ ယူလျှင် 'သူ' ကိုယ်သူ စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်မှာ စိုးရိမ်သွားသည်။

အစ်ကိုကြီးကို ချဲ့နွဲ့တဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးလေးလို မုန်းမရ ပြုမူ လိုက်ပေမယ့် 'သူ' က သွေးသားရင်းချာ အစ်ကိုကြီးမှ မဟုတ်ဘဲ။

'ကဲ ညည်းရှေ့က သွား'

မုန်းမရ လက်ကို မသိမသာဖယ်ချရင်း ဣန္ဒြေမပျက် သူပြော လိုက်ရသည်။

မုန်းမရ နာခံစွာ သူ့ရှေ့က သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွား သည်။

သက်မအကြိမ်ကြိမ်ချရသူက 'သူ'။ သက်မချရင်း ခေါင်းထဲ လက်ချောင်းတွေ စုံထိုးထည့်ရင်းဆံပင်တွေ ဖွပ်လိုက်သည်။

မုန်းမရဆိုတဲ့ ကလေးမကြောင့် 'သူ' နှလုံးသားဈာန်လျော့ သွားနိုင်သည်။

ဈာန်လျော့လို့မဖြစ်ဘူး 'အမြင်သစ်'။

'သူ' ကိုယ်သူ အနီကတ်ပြုပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်ကို မောင်း ထုတ်ပစ်၏။ ပြီးမှ လေးလံတဲ့ခြေလှမ်းနဲ့ အောက်ဆုံးထပ် ထမင်းစား ခန်းဆီ။

အခန်း (၁၂)

သူ့ဘဝ ၊ သူ့အသိတရားနဲ့သူ့နှလုံးသားမှာ နိုင်မာတဲ့ကြိုးတစ် ချောင်းငြိခဲ့သည်။ ထိုကြိုးက အဖေရဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်မေတ္တာကြိုးပါ။

ထိုကြိုးကို ဖေဖေကိုယ်တိုင် ဖြတ်တောက်ပစ်ခဲ့သည်။

မြန်ဆက်ဖို့ 'သူ' ဘက်ကအကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပေမယ့် အဖေ လုံးဝအဆက်မခံ။

'ပြောရင်း ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တာ ငါ့ဝါဒ ၊ ငါ့ကတိ ကြိုးပျက်ဆီးသွားအောင် မင်း ငြင်းပစ်ကတည်းက မင်းကို ငါ့သားအဖြစ် ခံစားလို့မရတော့ဘူး အမြင်၊ နောက်ဘယ်တော့မှ 'ငါ့' ကို မဆက်သွယ် နဲ့ မင်းဆက်သွယ်တဲ့နေ့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေတဲ့နေ့ပဲ၊ ငါ့သေတာမြင်ချင် ရင် နောက်တစ်ခါ မင်း ငါ့ကိုဖုန်းတစ်ချက် ထပ်ဆက်ကြည့် ငါပြောထား တဲ့စကားတစ်လုံးမှ မယွင်းစေရဘူး။ လက်တွေ့သိချင်ရင် စိန်လိုက်ကွဲ'

အဖေ နာနာကြည်းကြည်း 'သူ' ကို စိန်ခေါ်ခဲ့သည်။

ပြောတဲ့အတိုင်း သေပစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အဖေစိတ်ကို 'သူ' သိသည်။ ဒါဆိုဒါပဲ။

အဖေပြောရင် 'သူ' နာခံသည်။ အဖေက ဒါလုပ်ဆို သူလုပ်သည်။ သူတစ်သက် 'အဖေ' စကား ငြင်းပယ်ခဲ့တာ တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ပေ။ ဒီတစ်ခါတည်းသာ။

အဖေဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ 'သူ' ကို အဖေနာကြည်း နေခဲ့သည်။ ထိုဆန္ဒကို သူ မဖြည့်ဆည်းနိုင်သော်လည်း ဖေဖေအသက်ကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ပါ။

အဖေ ဖြတ်တောက်ထားတဲ့အတိုင်း 'သူ' နေခဲ့သည်။

သူ့ဘက်က ဦးစွာ အဖေကို မဆက်သွယ်ရဲတာ ဆယ်စုနှစ် ပြည့်ခါနီးပြီ။

အရင်တုန်းကဆို အဖေကို အလွမ်းပြေးကြည့်လို့ရသေးသည်။ နောက်ပိုင်း ဖေဖေ ခြေရာဖျောက်သွားလိုက်တာ။ ဘယ်သွားတယ် ဘာညာသတင်းအစအနတောင် မရတော့ပေ။

အဖေက အဲသလောက်တောင် 'သူ' ကို ပြတ်သားခဲ့သည်။

အဲဒီကတည်းက နောင်ဖွဲ့ထားတဲ့ မေတ္တာကြီးက အဖေကြောင့် အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကာ သူ့ဘဝမှာ နောင်ဖွဲ့တွယ်တာစရာ ဘာညာ ဘာမှ မရှိတော့ပေ။ 'သူ' ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်ဖို့ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပတ်လုံး စိတ်နှစ်ကာ 'သူ' ကြိုးစားထူထောင်ပြီးနေခဲ့သည်။

သူ့နှလုံးသားက သူ့အလုပ်။ ဘာကြိုးမှ အနှောင်ဖွဲ့မခံ။

နောင်ဖွဲ့တာခံဖို့လည်း 'သူ' နှလုံးသားက မတောင့်တခဲ့ပါ။

ခုတော့ ထောင့်ငါးရာကြီးအစကို 'သူ' နှလုံးသားက ရှာတွေ့နေ

လေပြီ။

ခက်တယ် မုန်းမရ ရယ်။

မင်းလေးကြောင့် ခက်တယ်။

အစတုန်းက သူ့ရဲ့ 'ပါရမီ' စံအိမ်က ဖိုးထောင်နဲ့ဆရာတပည့် နှစ်ယောက် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်၊ ဖိုးထောင် မရှိတော့ ပိုတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ညည်းလေးကြောင့် ပါရမီစံအိမ်က တွေ့လွှဲလှုပ်ခတ်သံလို ချိုသာသော စကားသံနဲ့ ဝေဆာသက်ဝင်နေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်က ထိုအသံလေးကို စွဲလန်းလာသည်။

'လူကြီးနော် လူကြီးရဲ့ ပါရမီစံအိမ်တစ်ခုလုံးရှင်းနေပြီ၊ လူကြီးကိုယ်လည်း လူကြီးရှင်းဦး'

'ဘာရှင်းရမှာလဲ'

'အိုး လူကြီး ဘာသာ လူကြီးသိပေါ့'

မျက်စောင်းထိုးရင်း ပြောတဲ့ 'မုန်းမရ' ကို 'သူ' မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပင့်လျက်သားနဲ့ နားမလည်သလိုကြည့်သည်။ မျက်စောင်းလေး မပြယ်သေး။ 'သူ' ပန်ကန်ထဲ ပုစွန်ထုပ်ချည်စပ်ကြော်ခပ်ထည်ပေးရင်း မုန်းမရ ဆက်ပြောသည်။

'လူကြီးက သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ'

'ဟ ငါပုံမှန် ရေချိုးတယ်ကွ'

'ရေချိုးရုံနဲ့ ပြီးသလား၊ လူကြီးမျက်နှာ လူကြီးမှန်ထဲ ကြည့်ဦး' သူ သဘောပေါက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ထမင်းပန်ကန်မှာ အသင့်ရှိတဲ့ ဇွန်းခက်ရင်းကို ကိုင်မလိုလုပ်ပြီးမှ မကိုင်ဖြစ်။

မျက်နှာပြင်ကို လက်ခုံနဲ့ဖွဖွလေး ပွတ်မိသွားသည်။
 စိမ်းနက်သန်စွမ်းနေတဲ့ အမွှေးတွေက မျက်နှာပြင်မှာ ကြမ်းရှု
 ကာ တောထနေသည်။ ကြဲကြဲဖန်ဖန်ပြောတတ်တဲ့ မုန်းမရ။
 သူ့နှုတ်ခမ်းအစုံ မပွင့်တပွင့်ပြုံးမိသွားသည်။
 'ဘာပြုံးတာလဲ မယုံရင် မှန်ကြည့်လေ၊ တောထဲက လူရိုင်း
 လိုပဲ လုပ်တာက ဆရာဝန်၊ လူပုံစံက တောပုန်းလိုလို ဘာလိုလို'
 မျက်စောင်းနုနုထိုးရင်း ပြောလိုက်တဲ့ မုန်းမရ စကားနောက်မှာ
 'သူ့' မျက်နှာမော့ကာ သွားအားလုံးပေါ်အောင် ရယ်လိုက်မိသည်။
 ထိုအခါ မုန်းမရ မျက်စောင်းနုနုက မရင့်တရင့်ဖြစ်ကာ။
 'တော်ပြီ၊ မပြောတော့ဘူး၊ လူကြီးသဘော 'မရ' ဗိုက်ဆာနေပြီ
 စားတော့မယ် လူကြီး အရင်စားလေ'
 မုန်းမရ စကားဖြတ်ပြီး ထမင်းစားဖို့ပြောသည်။
 ဒီစကားလုံးတွေက 'သူ့' ဗိုက်ပင်ပြည့်လှပတတ် တကယ်ပါ။
 ညည်းလေးဆာနေမုန်းသိနေတာကြောင့် 'သူ့' အချိန်မခွဲတော့ပါ။
 ဇွန်းခက်ရင်း ချက်ချင်းကိုင်သည်။ ထမင်းချည်းသက်သက်တစ်
 ဇွန်းအရင် ခပ်စားလိုက်ပြီး
 'ကဲ နင်လည်းစားတော့'
 'သူ့' ဦးစွာ စားပြီးပြောမှ မုန်းမရ ခေါင်းငုံ့ပြီး ထမင်းခပ်စား
 သည်။
 အလိုက်သိတာလား။ လူကြီးမို့ အလေးထားတာလား။ ဘာလား
 တော့မသိပါ။ သူ့ရင်မှာ နှစ်ခြိုက်ပျော်ဝင်သွားသည်။
 'ကဲ မင်း သဘောပါကွာ'လို့

ထမင်းစားနေရင်း 'သူ့' ပြောတော့ မုန်းမရ မျက်နှာလေးက
 မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေတဲ့ 'သူ့' မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
 မျက်လုံးချင်းအဆိုမှာ 'သူ့' ပြုံး၍
 'တကယ်ပါကွာ ယုံ'
 'ဟွန်း၊ မဟုတ်လို့ကတော့ '
 မုန်းမရ ဆက်မပြောတော့ပါ။ အကြည့်ချက်ချင်းလွဲ၍ ဝက်သား
 ချိုချဉ်ကြော်ပန်ကန်ကို ကြည့်သည်။
 လူကြီးက ဘာမှန်းမသိဘူး။
 မရက စေတနာနဲ့ပြောတဲ့ဥစ္စာ။
 'ပြောလေ၊ မဟုတ်ရင် ဘာလုပ်ချင်လဲ'
 အရွဲတိုက်တဲ့စကားလုံးဖြစ်ပေမယ့် ပြုံးပြုံးလေးမေးဆတ်မေး
 တဲ့လူကြီး။ ဝက်သားချိုချဉ်ကြော်တစ်စွန်းခပ်ယူရင်း မုန်းမရ မျက်စောင်း
 ရင့်ရင့်ထိုးပစ်လိုက်၏။
 ဗိုက်ကြည့်ရင်းပြုံးနေတဲ့မျက်နှာကို ဒေါသထွက်ဖို့ အခက်သာ။
 'လူကြီးနော်'
 မုန်းမရ ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်တော့သည်။
 ဟန့်တားသလိုလို ငြူစူသလိုလို 'လူကြီးနော်' လို့ ဆိုသံလေးက
 နားထဲမှ ပျားရည်လောင်းချလိုက်သလို ချိုမြဲသွားသည်။
 'သူ့' ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပါ။
 မျက်လွှာချရင်း ထမင်းငုံ့စားနေတဲ့ ကောင်မလေးကို ဘာမှ
 မပြောရက်တော့ပေ။ သူ့မျှာ အတော်ဆာနေရောပေါ့။
 'သူ့' လည်း ဆာနေပါသည်။

ဆာဆာနဲ့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်စားနေရပေမယ့် 'သူ့'ရင်
ထထပ်ထပ် ခုန်ကာ ဇွန်းခက်ရင်းသံ၊ ထမင်းလှုပ်ဝါးသံနဲ့အပြိုင် 'သူ့'
ရင်ခုန်သံမြိုင်ဆိုင်နေပါသည်။

အခန်း (၁၃)

'ဟေ့ ယူ ဗိုမှာကြည့်စမ်း'
'ဘာလဲဟာ ဒီမှာအလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ ဘာကြည့်ခိုင်းပြန်ပလဲ
အပြာရောင် ရယ်'
လရိပ်ချို လူနာမှတ်တမ်းတွေစစ်ဆေးနေရာမှ မောမကြည့်
ဘဲ ပြောသည်။အပြာရောင်ဇားမလိုအားမရဖြစ်ကာ 'လရိပ်ချို' မျက်နှာ
ကို ဆွဲယူလျက်။
'ကြည့်စမ်းပါ ယူ လူကို'
မကြည့်လို့မရအောင် ပြုလာတော့ အပြာရောင်လက်ကိုဖယ်
ရင်း လရိပ်ချိုကြည့်လိုက်ရသည်။
'ဟင်း အမြင်သစ်' ဟု လရိပ်ချိုနှုတ်က လွတ်ခနဲ ထွက်သွားတာ
တအံ့တကြုံ။ ဟုတ်ပါတယ်။
ပုံစံပြောင်းသွားသည့် 'အမြင်သစ်'။
အံ့ဩဖို့ကောင်းပါသည်။

အားလုံးမျက်လုံးထဲမှာ အံ့သြရိပ်နဲ့ လက်တို့ပြောရလောက် အောင်ဖြစ်လာသည်။ ငေးလည်းငေးကုန်ကြသည်။

ပန်းတိုက်ထဲရှည်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဆံပင်ရိုင်းတွေကို မောဒန်ဘွဲ့ငါးပုံစံသထားသည်။ ဆံပင်အားလုံးတိုသွားသလို နဖူး၊ နားရွက်နဲ့ ဂုတ်သားပေါ်အချောင်းလိုက် စင်းကြနေသည်။

နယ်ထိပ်ကဆံပင် တချို့ကလည်း လေမွေ့ထားသလို ယိုင်လိုယိုင်လို လှဲလိုလှဲနဲ့ ဝေ့ဝေ့ယိုင်ယိုင်ဖြစ်ကာ ဒီဇိုင်းဆန်းနေသည်။

ပင်ကိုယ်ဆံပင်က အနက်ရောင် မှိုင်းမှိုင်းပါ။

ခုတော့ မဟော်ဂနီရောင် ဖျော့ဖျော့ ကာလာပြောင်းနေသလို အကောင်းစားဂျယ်အစွမ်းကြောင့် တောက်ပနေသည်။

မျက်နှာပေါ်မှာ အမွှေးရိုင်းတွေလည်းမရှိတော့ပါ။ ဆိုင်မှာသ၊ လာပုံရသည်။ မွေးဝတ်အရိပ်ကလေးတွေကအစ နသယ်စပ်မှမေးဖျားအထိ နှစ်ဖက်စလုံး စိမ်းမြဲမြဲလေးဖြစ်နေပါသည်။

အစဉ်အမြဲ ကုတ်အင်္ကျီနဲ့သာ ဖြစ်ပေမယ့်

ခုတော့

ကော်လာပါတဲ့ တီရှပ် ပန်းနုရောင်လက်တိုနဲ့စတိုင်ပင်အနက်တွဲဝတ်လျက်၊ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက်လှိုပြီး ကြွကြွမတ်မတ် လျှောက်လာခဲ့တဲ့ စတိုင်က သစ်နေသည်။

'ယူ လူတော့ ထူးနေပြီ ဟ'

ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်နေတဲ့ လရိပ်ချိုကို ပန်းချင်းဖွဲ့တိုက်ပြီးအပြာရောင်စ၊ သည်။

မစွတ်ခင်က ညွတ်နေတဲ့ 'လရိပ်ချို' ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သည်။

'ဘာ ထူးတာလဲ၊ အပြာ'

'ဟ လူဆိုတာ အချစ်စိတ်စတင်လာရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လှအောင် ကုန်ကိတ်လာတယ်လေ၊ အခုတလော ယူလူအလှပြင်လာပြီးလေ၊ ဖိုးထောင်ကို စိတ်ဆိုးလို့ အရိုင်းဆန်နေတဲ့ ပုံစံမဟုတ်သလို၊ ဖိုးထောင် ရှိစဉ်ကတည်းက စမတ်ကျတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘူး၊ နပျိုအောင်တမင် သ၊ ထားတာ၊ မဟုတ်မှလွဲရော လရိပ်ကို'

လို့စကားတစ်ဝက်ဖြတ်၍ မျက်စိလေးနဲ့အပြာဒဲ့ပြောတော့

လရိပ်ချို

မျက်နှာ ပန်းနုရောင်လှိုင်းရိပ်လေးပြေးဆော့သွားသည်။

'အပြာ နော် မဟုတ်က ဟုတ်က ' လို့

မလုံမလဲ ပြောမိသွားသည်။ ရင်ထဲမှာတော့ ကြိတ်ပြီးကြည်နူး

မြူးကြွသွားတာအမှန်။

'အံ့မယ် အကြောင်းသိချင်း ရှက်နေပြန်ပြီ'

အကြောင်းသိချင်းမို့ အပြာရောင် အားမနာတမ်း ပြောတော့ လရိပ်ချို ရှက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အပြာရောင်နှင့်ပြိုင်မပြောတော့ပါ။

နားနေခန်းမထဲက လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အားလုံးတို့က လရိပ်ချိုကို မနာလိုသလို နာလိုသလိုနဲ့ ဂရုတစိုက်ကြည့်လာကြသည်။ ဒါကြောင့် လရိပ်ချို ကျွဲနွေဆယ်လိုက်ရသည်။ လှမ်းဝင်လာတဲ့ အမြင်သစ်စီက အကြည့်လွှဲသည်။

အားလုံးသော အလုပ်စားပွဲတွေရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားတဲ့ အမြင်သစ်ကိုယ်ပေါ်မှ ပျံ့မွှေးလာတဲ့ Ferrari (ဖာရာရီ) ရေမွှေးနံ့ကို လရိပ်ချို နှစ်သက်စွာ ရှူရှိုက်မိသည်။

'ဒီရိုင်းလန်းနေတယ်ဟ၊ တို့ Boss မရိုးတော့ဘူးထင်တယ်'
သီးသန့်အခန်းထဲ အမြင်သစ် လျှောက်သွားသည်နှင့်ဟိုဘက်
စားပွဲမှ ခင်မာလင်း၊ မတိုးမကျယ်ပြောသည်။

'ဖြစ်နိုင်တယ်ဟ ကိုမြင်က အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး ဒီရိုင်း
လန်းသလို အချိန်မှန် စံအိမ်ပြန်တယ်'

'ဟဲ့ ဖိုးထောင် ပြန်ရောက်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့'

ချစ်ချစ်ဆွေနှစ်မာမာမင်း လည်းထစ်မြင်ချက်ပေးသည်။ အပြာ
ရောင်က ထိုထင်မြင်ချက်ကို မထောက်ခံတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ လရိပ်ချို
နားကပ်ကာ တိုးတိုးပြောသည်။

'ဖိုးထောင်ကြောင့် လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ အချစ်ကြောင့်ပဲ၊ အပြာ
ထင်ရင် လုံးဝမလွဲဘူး မယုံရင် လရိပ် စောင့်ကြည့်'

လရိပ်ချို နှလုံးသားလေး တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွားသည်။

ခေတ်ယဉာတတ် ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ဂုဏ်တွေနဲ့ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်
ရပေမဲ့ အချစ်ကြောင့်ဆိုတော့ ဣန္ဒြေလေးယိုင်နဲ့ကာ၊ တဒိတ်ဒိတ်
ရင်ခုန်ရသည်သာ။

လရိပ်ချိုလည်း အချစ်ကြောင့်ရင်ခုန်လာတာ ကိုယ်တိုင်သိ
သည်။ အမြင်သစ်က လရိပ်ကို ချစ်တာဆိုရင် အိုး နှလုံးသားမှာ
တစ်ဖွဲစိမ့်ကြည်နူးသွားသည်။

အမြင်သစ်ရယ် ချစ်တယ်လို့ရင်ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့ကွယ်။

'ကိုမြင်'

ဝန်ထမ်းတချို့နဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အားလုံးနီးပါး ရှိနှင့်
တုံညနေခင်း လက်ဖက်ရည်သောက်ခန်းထဲမှာ အမြင်သစ် ခြေလှမ်း

ဝင်သည်နှင့် အပြာရောင်ဦးစွာခေါ်သည်။

'ကိုမြင် ဒီမှာလာထိုင်'

ထိုင်နဲ့ပါ အသင့်ဆွဲထုတ်ပေးရင်း ထပ်ဆင့်ပြောသည်။ တခြား

ရိုင်းတွေမှာ လူပြည့်နေတာမို့ အမြင်သစ်ခေါင်းမခါ။

အားလုံးကို ပြုံးလျက်သာ ဝေကြည်ပြီးမှ ဆွဲပေးတဲ့ထိုင်ခုံမှာ
အပြာရောင်နဲ့ ဘေးချင်းကပ် ဝင်ထိုင်သည်။ ထိုအခါ 'လရိပ်ချို' နှင့်မျက်နှာ
ချင်းဆိုင်ဖြစ်နေလို့ လရိပ်ချိုနှင့် အကြည့်ဆုံသည်။

လရိပ်ချို ရှက်ပြုံးကလေးနဲ့ အကြည့်လွဲပြီး

'ကိုမြင်အကြိုက် Monca (မွန်ကာ)ကော်ဖီနဲ့ဆင်းဝစ်ဒ်ရှပ်မှာ
ထားတယ်။

ဟု မပွင့်တပွင့်ပြောသည်။ အပြာရောင်က အမြင်သစ်ကို
မြူသော

လရိပ်ချို၏ မထိခလုပ် ထိခလုပ် အသံနဲ့ဟန်ကို သဘောကျလျက်ရှိသည်။

အမြင်သစ်က ပုံမှန်ထက်မပို။ ပြုံးလျက်ပင်

'Thank You လရိပ်'

'မလိုပါဘူး ကိုမြင်ရယ်၊ ကိုမြင်နဲ့လရိပ်က'

ဟု လရိပ်စကား စဖြတ်တော့ တဖက်ဘက်မှ မာမာမင်းတို့ဣန္ဒြေ
မပျက်မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်သည်။ လရိပ် မသိချင်ဟန်ခေတင်လိုက်သည်။

'ကျေးဇူးတင်တယ် ဘာညာပြောစရာလိုတဲ့ လူမှ မဟုတ်တာ' လို့အထာ
လေးနဲ့ပြောချသည်။

အမြင်သစ် အထာတွေကို အာရုံမရောက်နိုင်။ ဝန်ထမ်းကောင်
လေး လာချပေးတဲ့ ကောဖီနဲ့မှန်သီ အကြည့်ပိုရင်း ကောဖီခွက်ကို

ချက်ချင်းကိုင်သည်။

ကော်ဖီတစ်ခွက်သောက်ပြီးမှ

'ဟုတ်တယ်နော် 'လရိပ်' ဆော့ရီး နောက်ဆို ကျေးဇူးတင်
တယ်လို့ မပြောတော့ဘူး ကျေနပ်လား'

သူငယ်ချင်းထက် မပိုသောလေသံနဲ့ သွက်သွက်ကလေးပြော
သည်။လရိပ်ချီကတော့ အမြင်သစ် ထိမှုပြောရုံနဲ့တင် မျက်နှာအရောင်လ
လှလေးပြောင်းသွားသည်။ စူးစမ်းသလို အကဲခတ်ကြည့်နေကြ
မျက်ဝန်းတွေကိုလည်း ဂရုမစိုက်။

ခပ်မော့မော့ ဝေ့ကြည့်၍

'အင်းပေါ့ ၊ နောက်ဆို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ မပြောကြော

အမြင်သစ်နဲ့လရိပ်က စကားညီမျှနေပြီးသားလို့ ကြွေးကြော်
ဟန်နဲ့ လရိပ် ခေါင်းညိတ်ပြောခြင်းဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမြင်သစ်နဲ့လရိပ်ကို အပြာရောင် ဖြစ်စေ
ချင်သည်။ လိုတဝက်မလိုတဝက် ရှိပေမယ့် အပြာရောင်ကတော့ လို
ဖြစ်သွားစေဖို့ စ.ဆွယ်သည်။

'ဒါနဲ့ ကိုမြင့်'

'အင်း ပြောလေ အပြာရောင်'

'အခုတလော ကိုမြင့် ဒီခိုင်းတောက်ပနေရော၊ မဟုတ်မှလွဲရော

'ကိုမြင့်' ချစ်သူတွေဘာတွေမြင်နေပြီးလာ ဟဲ ဟဲ'

အပြာရောင် အားမနာတမ်း စပ်စုလိုက်သည်။

အခုလိုစပ်စုတာ လရိပ်အတွက်ဖြစ်မှန်း လရိပ်သဘောပေါက်
သည်။ ဒါကြောင့် မျှော်လင့်တဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ အမြင်သစ်ကို မသိမသာ

အကဲခတ် ကြည့်သည်။

အပြာရောင် စပ်စုသည်နှင့် အမြင်သစ် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ မလုံ
မလဲပြုံးမိသည်။ အပြာရောင် စပ်စုတတ်တာ သိသည်။ စပ်စုတတ်
တဲ့အပြာရောင် စရိုက်ကို အမြင်သစ် မကြိုက်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခါ အပြာရောင်စပ်စုသည်က အမြင်သစ် ရင်ခွင်
တံခါးကိုဆွဲဖွင့် လိုက်သလို မှန်သွားသည်။

'အင်း' လို့ ခေါင်းညိတ်လျက်သားဖြစ်သည်။

သူ မညာချင်ပါ။ သူ့ရင်ခွင်မှာ ချစ်သူရှိနှင့်နေပြီ။ သေချာသည်။

အမြင်သစ်အပြုံးနဲ့ လရိပ်ချီမျက်နှာချိုရှုရှုဖြစ်နေတော့အားလုံး
စိတ်စင်တစားဖြစ်လာသည်။ ထောင့်ကျကျစားပိုင်းရှိခင်မာလေး'ဘေးထိုင်
နေတဲ့'သက်ထွန်း'ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး။

'ကိုမြင့် ဘယ်သူလဲတစ်ခါတည်းပြောဗျ'

'ဟာ မင်းကလည်း'

အမြင်သစ်အနည်းငယ်ရှက်သလိုဖြစ်ကာ ဟန်လိုက်သည်။

ခုချိန်မှာ သူဖွင့်ပြောဖို့စောသေးသည်။

'ဟွန်း လူကြီးရှက်တော့ရယ်တဲ့၊ အဲလိုရှက်ပြီးရယ်တာကိုက
ဟုတ်နေပြီ ၊ ကံပြော အပြာတို့ထဲကပဲ မဟုတ်လား ၊ ဟီး ဟီး
သိတယ်နော်' လို့

အပြာရောင်က လရိပ်ချီနဲ့ အမြင်သစ်ကို အလှည့်ကျကြည့်ပြီး။

သွားအားလုံးပေါ်အောင်ရယ်ရင်း ပြောသည်။

'အပြာနော်'

လရိပ် မလုံမလဲဖြစ်ကာ ထိုင်နေရာမှ ထထွက်သွားသည်က

ချက်ချင်း။ အားလုံးမျက်ဝန်းမှာ လရိပ်ကိုလို့ ထင်သွားအောင် လရိပ်
ပြုလိုက်တာလား။ အပြာရောင် သဘောတွေ စွတ်ကျသွားသည်။

'တွေ့လား ကိုမြင်'

'ဘာလဲ ကွာ'

'လရိပ် လေ လရိပ် ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား။'

မျက်စိနဲ့အတည်ပေါက်ကြည့်ပြီးမေးလျှင် အမြင်သစ်မျက်နှာက
ခရမ်းချဉ်သီးရောင်လိုရဲ့မှည့်သွားသည်။

'ဟံ ဘာဆိုလဲ အပြာရောင်'

'ဆိုင်မဆိုင်မသိဘူးကွ ကိုယ်တို့ကတော့ လရိပ်နဲ့ကိုမြင် ဆို
တယ်လို့ ထင်နေတာကွ တကယ် ဟား ဟား ဟား'

သက်ထွန်းနိုင် ခန့်သလို ပြောချရင်း သဘောတကျ ရယ်ပြုံး
သည်။

မျက်လုံးပေါင်းများစွာကြားမှ အမြင်သစ်ရယ်ရအခက် မဲ့အခက်
ဖြစ်သည်။ မဆီမဆိုင် လရိပ်ချိန်လို့ အတတ်ပြောနေကြတာ ခက်လှသည်။

သူ့ရင်ထဲ တွေ့တဲ့ချစ်သူ သူပဲ သိသည်။ ရှင်းပြရင် ရှုပ်ကုန်တော့
မယ်။ လရိပ်ကို မဟုတ်ဘူးလို့ ချက်ချင်းပြောချရင် လရိပ်ကို အရှက်ရှိ

သလို ဖြစ်သွားနိုင်သည်။
'ကျစ် တော်ပြီကွာ မပြောတော့ဘူး'

'အောင်မယ် ကိုမြင်မရှက်နဲ့ကွ၊ ချစ်ရင်ချစ်တယ်ပေါ့'

သက်ထွန်းက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိထလာရင်း အမြင်သစ်
လက်ကို ဖုတ်၍ ပြောပြန်သည်။ အားလုံးမျက်ဝန်းတွေက တောက်တောက်

ပပ ထောက်ခံသည်။

'အဆင့်ချင်း၊ ဂုဏ်ချင်း၊ အသက်ချင်း တူတယ်လေ ကိုမြင် ဟီး
ဟီး'

အပြာရောင် အနားကပ်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောပြန်သည်။ အမြင်
သစ်ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ခေါင်းရမ်းကာ ကော်ဖီခိုင်းက ထထွက်ခဲ့သည်က ချက်

ချင်း။
အခန်းထဲက အသံတွေတိုးတိုးတစ်မျိုး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး၊
မတိုးမကျယ်တစ်မျိုးနဲ့ ဆူညံစွာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

'ခက်ပါဘိကွာ'

'ခုတ်ရာတခြား ရုရာတခြားဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲ့'

အခန်း (၁၄)

'ဟင်'

ဘွားခနဲမြင်ရလျှင် 'လရိပ်' မျက်ဝန်း ဟင်ခနဲဖြစ်ကာ အံ့သြခိုင်း
စက်သွားသည်။ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မျက်လုံးတစ်ချက်ပွတ်ပြီး သေချာကြည့်
သည်။ ဟုတ်ပါ၏။ အမြင်သစ်မှ အမြင်သစ်။

ပုံသွန်းထားတဲ့ အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို့ ချစ်စရာ ကောင်းနေ
သောကောင်မလေးကို မျက်စိစားပွဲ ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ အဖြစ်။

ကောင်မလေးက ရှက်ပြုံးလေးနဲ့ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။

ဒါတောင် အမြင်သစ် အကြည့်က မလွဲ။ စားပွဲပေါ်လက်နှမ်းက
တင်လျက် ကောင်မလေးနဲ့နီးအောင် ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်းပြီး စကားတွေ
ဆက်တိုက်ပြောသည်။

စကားပြောနေရင်း ကောင်မလေး မေးဖျားကို ဖွဖွလေးဆွဲကိုင်
သလို ပါးပြင်မို့မို့ကိုလည်း လက်ချောင်းလေးနဲ့ တယုတ်ယုတ် ပွတ်ကြည့်
သည်။

၀၂||:၀၁၆၀

အနုပညာ

ကျစ်။ ဒါဘာသဘောလဲ။ ကောင်မလေးကလည်း 'အမြင်သစ်'
လက်ချောင်းနဲ့တို့ထိပွတ်သပ်တာကို ကြည့်ဖြူဖြူစွာခံယူနေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကို 'လရိပ်' မကြည့်နိုင်တော့ပါ။

အောက်နှုတ်ခမ်းသားတစ်ဝက်ကို ဆွဲကိုက်ကာ ချက်ချင်းပဲ
အဆင့်မြင့်စားသောက်ဆိုင်ထဲက လှည့်ထွက်ခဲ့မိသည်။

ရင်ထဲမှ နာကျင်ဝမ်းနည်းမှုက အရစ်လိုက်၊ အရစ်လိုက် လှိမ့်
ထွက်လာသည်။ ကောင်မလေးနဲ့အမြင်သစ်က ဘာလဲ။

သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲက ပြာလဲ့လဲ့ မီးရောင်အောက်မှာ
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး အကြည့်ချင်းနှစ်ပါးသွားနေကြတာ ဘာကြောင့်
လဲ။ ချစ်သူတွေမို့လား။

ချစ်သူဆိုရင် ဘုရားရေး...။

'လရိပ်' ရင်မှာ ဒိုင်းခနဲ အရှက်သည်းသွားသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ခန်းထဲမှာ ပူပူနွေးနွေးဖြစ်ခဲ့တဲ့ခေါင်းစဉ်
က 'အမြင်သစ်' နဲ့ 'လရိပ်' ကချစ်သူတွေတဲ့။

'လရိပ်' ရင်မှာ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာရတာ။ နှလုံးသားအရည်ပျော်
မတတ်။

အားလုံးရှေ့မှာ ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ပြီးမှ 'လရိပ်' ကို သစ်စိမ်းချိုးလိုက်
တာလား အမြင်သစ်။ ဒီအဖြစ်ကိုလုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေသိရင် ဘယ်
လောက် အရှက်ရစေမလဲ။

ဘုရား ဘုရား အမြင်သစ်။

ရှင် ရက်စက်လှသည်လားဟင်။

၀၂||:၀၁၆၀

'မာမာရေ ပြောရဦးမယ်သိလား။ ကိုမြင်က တို့ထင်သလိုမဟုတ်ဘူးဟာ။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲခတ်နေတာဟေ့၊ ကောင်မလေး အဝတ်တွေ ဝယ်ပေးတာအများကြီးပဲ။ ကောင်မလေးက တကယ့် အချောစားထဲက ငယ်ငယ်နုနု ဖူးဖူးထွတ်ထွတ်ကလေး။ ယူတို့ကို မြင်ပေးချင်လိုက်တာ။ မယုံရင် ကိုသက်လာတဲ့အခါမေးကြည့်။ ကိုသက်နဲ့တို Shopping ထွက်တုန်းကတွေ့လိုက်တာ။ ကိုမြင် မြင်သွားမှာစိုးလို့ တို့နဲ့ ကိုသက် ရှောင်ထွက်ခဲ့ရတယ်ဟဲ့'

ဆရာဝန်များ နားနေခန်းထဲလှမ်းဝင်မလို့ခြေလှမ်းစဉ် အစအဆုံး ကြားလိုက်ရတဲ့ ခင်မာလေး သတင်းပေးသံ။

'မာမာမင်း' က အံ့သြစွာ ရင်ဘတ်ဖိသည်။ ဟုတ်ရဲ့လားဆိုတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ခင်မာလေးကို ပြန်ကြည့်၏။ ထိုအခါ လရိပ်ခြေလှမ်း အလိုလို တန်သွား၏။

'ဟိုနေ့ကတော့ လရိပ်နဲ့လိုလို ဖြစ်သွားတာလေ'

'လရိပ်က သိတဲ့အတိုင်း ဟုတ်နိုးနိုး သရုပ်ဆောင်သွားတာဖြစ်မယ်။ ခုတော့ ဟိုကောင်မလေးနဲ့ လရိပ်သိရင်တော့ ဟီး ဟီး'

'မာမာမင်း' နဲ့ချစ်ချစ်ဆွေ မနာလိုတစ်ဝက် ဝင်ပြောရင်လုပ်ပေါ် ကိုင်ဖက်အားလုံးလိုလို ရယ်ကြသည်က နားနေခန်းတစ်ခုလုံးဟိန်းသွားသည်။

'ယူတို့ မဟုတ်တမ်းတရား လျှောက်မပြောနဲ့'

အပြာရောင် သည်းမခံနိုင်။ မျက်နှာထားဖြင့် လှမ်းပြော၏။

'မြင်တာကိုပြောပြတာပါ။ မယုံရင် ကိုမြင် တွဲခတ် မခုတ်လိုက် ချောင်းကြည့်လေ။ ဟုတ်နေမှ ပါးစပ်ပိတ်မနေနဲ့'

ခင်မာလေးက အားမနားတမ်းပြောချသည်။ အပြာရောင် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပါ။ မယုံရအခက် ဖြစ်ရသည်။

လှုပ်ဖော်ကိုင်းဖက်ချင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထိပါးပြောနေတဲ့စကားဝိုင်းထဲ လရိပ် ဝင်သွားရင် မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ဘယ်လို ကြည့်ကြမလဲ။

ဘာအလိုလိုအကြည့်တွေကို မခံနိုင်ပါ။

လရိပ်ကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့တပ်အပ်မြင်ခဲ့ပြီးပြီ။ အခုတစ်ခါ လှုပ်ဖော်ကိုင်းဖက်တွေ မြင်သူမြင် သိသူသိနဲ့။

အို ရှက်စရာကောင်းလိုက်တာ။

ရှက်မျက်ရည်တွေမျက်ဝန်းအိမ်မှာ ပြည့်လာသည်။

အချစ်နဲ့အရှက်

ခွန်တွဲပြီး မခံစားနိုင်တဲ့ နှလုံးသား ...။

လရိပ် ခြေလှမ်းက နားနေခန်းနဲ့ ချက်ချင်းဝေးကွာသွား၏။

'လရိပ် ဘယ်လို ပြန်ပြောစမ်း၊ ရှင်ပါရမီ Ward ထဲမှာ မလုပ်တော့ဘူး ဟုတ်လား'

အပြာရောင် မယုံနိုင်ပါ။

အေးတိအေးစက်နဲ့ အံတင်းတင်းကြိတ်ထားတဲ့ လရိပ်မျက်နှာ ကိုကြည့်ရင်း ပခုံးပုတ်ကာ မေးချသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြောလေ လရိပ် အပြာကို မပြောရင် ဘယ်သူ့ကိုပြောမလဲ'

'ဟင်အင်း'

လရိပ် ခေါင်းခါလိုက်သည်။ ရင်ထဲက အရှက်သည်းဒေသာ ဒဏ်ရာကို ဖောက်ထုတ်ပြနိုင်တဲ့သတ္တိ လရိပ်မှာ မရှိပါ။

အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် လရိပ်နဲ့လုံးသားက နှလွန်းသည်။

အရှက်နဲ့ပတ်သက်ရင် လရိပ်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ခွန်အားမဲ့လွန်းသည်။ လရိပ် စိတ်ကိုလရိပ်သိသည်။ တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ထိပါးပုတ်ခက်လာမယ့် စကားလုံးတွေကို ရင်စီးမခံရဲ...။

ရှက်တာပဲသိတယ်။

ဒါကြောင့် ပါရမီ Wardထဲက ထွက်ဖို့ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အပြာရောင်သိချင်စိတ်နဲ့ မရအရမေးသော်လည်း ရင်မဖွင့်ရဲအောင် လရိပ် ရှက်နေပါသည်။

ဒါကြောင့် ရင်ထဲက ဝေဒနာကိုရင်ထဲမှာပဲ မြှုပ်နှံလိုက်သည်။

'လရိပ်ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းပဲ ဖွင့်တော့မယ် ဒါကြောင့်' ဟု

ယုတ္တိတန်တဲ့ အဖြေမျိုးပေးလိုက်သည်။ အပြာရောင်ရင်ထဲမှာ

ရှုပ်ထွေးကုန်သည်။ နားနေခန်းထဲမှာ ခင်မာလေး ပြောတဲ့စကား ကြားလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် ကိုမြင်တဲ့ခုတ်နေတာ တကယ်သိသွားလို့လား။

ဒို့ဟမေးခွန်းတွေ အပြာရောင် မျက်ဝန်းထဲ ဝဲပျံသွားသည်။

'အစတည်းက မမကို ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့ ဒယ်ဒီစီစဉ်ပေးတာပဲ မမက သူများဆီသွားလုပ်တာလေ ၊ သူများမှာ မလုပ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်ဖွင့်မယ်ဆို ဒယ်ဒီ ဝမ်းသာလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော် အားပေးတယ်၊ ဖွင့်သာဖွင့်'

နားစွန်းနားဖျားကြားလိုက်တဲ့စကားကို မောင်ငယ်လေး'ပတ်ထရစ်' အားရဝမ်းသာ ဝင်ပြောသည်။

ပက်ထရစ်ကို လရိပ်မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့ ဟဲခနဲ ရယ်ရင်း လက်ညှိုးနဲ့လက်မ ဝိုင်းပြသည်။ သုံးဖို့ဖိုက်ဆံပေးတော့ဆိုတဲ့သဘော။ ပေးနေကျမို့ မငြိုငြင်ပါ။

စားပွဲပေါ်အသင့်ရှိနေတဲ့ လက်ကိုင်အိတ်ဆွဲယူဖွင့်ပြီး ထောင်တန်တစ်အုပ် ပေးလိုက်သည်။ ပိုက်ဆံရသည်နှင့် အစ်မကို ချစ်စနိုး တစ်ချက်ကြည့်၏။ လက်ချောင်းတွေကလည်း ပုံသွင်းထားတဲ့ လရိပ်ဆံပင်အလိပ်ကောက်လှလှလေးကိုဆွဲဖွင့်ပြီး လစ်ထွက်သွားသည်။

ပတ်ထရစ်အရိပ် ပျောက်သွားမှ အပြာရောင် သက်မချသည်။ ပါရမီဝဒ်ထဲက ထွက်ဖို့ပြောတဲ့ လရိပ် ရိုးရိုးမဟုတ်မှန်း အပြာရောင် အကဲခတ်မိသလိုရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာမှပြန်မပြောတော့ အတန်ကြာမှပဲ လရိပ်ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့သည်။

အပြာရောင်ကားလေး ပေါ်တီကိုအောက်က လျော့ခနဲ မောင်းထွက်သွားသံကြားရတော့မှ လရိပ် သက်မချသည်။

လရိပ်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လရိပ် မမြင်တော့ပါ။

အချစ်အတွက် အရှက်ကွဲမခံနိုင်လို့ ပါရမီ Ward ထဲက တကယ်ထွက်လိုက်သည်။

တကယ်ထွက်ပြီးသော်လည်း ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းဖွင့်ဖို့စိတ်မပါ။ အခန်းတံခါးပိတ် ကြေကွဲနေတဲ့ နှလုံးသားက ဝမ်းနည်းမိုးတွေသာ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းနေဆဲ။

" အဲဒါကိုပဲ ပက်ထရစ် ဘယ်လိုနားလည်သည်မသိပါ"

"မမ အသည်းကွဲနေတာမဟုတ်လား၊ ဘယ်ကောင်ကြောင့်လဲပြော မမ အသည်းခွဲတဲ့ကောင်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဆုံးမမယ်"

စိုက်သွေးကြွကြွပြောလာသည်။

“အိုးမဟုတ်ဘူး။ မမ အသည်းကွဲဘူး။ ဘယ်ကောင်က မမ အသည်းခွဲနိုင်မှာမို့လို့လည်း ဟင့်”

‘မဟုတ်ဘူးဆိုပြီးရော ဟုတ်လို့ကတော့ မမ ကောင်ကို အရှင် မထားဘူး’

ပက်ထရစ်ယုံအောင် လစိပ် သရုပ်ဆောင်လိုက်ရသည်။ ပက်ထရစ် ယုံသွားလို့တော်သေးသည်။

နောက်ဆိုမလွယ်။

ပက်ထရစ်က ဖိုက်ဖို့ရမ်းဖို့ ဝန်မလေး။

ကိုယ့်မောင်စရိုက် ကိုယ်သိသည်။ ပက်ထရစ်ဝင်ရင် ပြဿနာ

ပိုကြီးမည်။ အရှက်ပိုကွဲမည်။

ဒါကြောင့်ပါ ချစ်သူရယ်။

အခန်း (၁၅)

“မုန်းမရ”

“ရှင်”

“လာဦး”

တစ်ခါဖူးမှ နာမည်မခေါ်ဖူးတဲ့လူကြီးက ဒီနေ့မှ မုန်းမရ နာမည် အပြည့်အစုံခေါ်တာ ထူးခြားနေသည်။

ခေါ်သံကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။

မုန်းမရ အခန်းထဲက ထွက်လာတော့ ‘အမြင်သစ်’ က အလယ် ထပ်စဉ်ခန်းထဲက စိမ်းပုတ်ရောင် ဆိုဖာပိုင်းမှာ ဣန္ဒြေချစ်ရ ထိုင်ချလိုက် သည်။

“လူကြီးဘာပြောမလိုလဲ ဟင်”

“မေးစရာရှိတယ်”

“မေးစရာရှိတယ် ဟုတ်လား”

မုန်းမရ တိုးတိုးလေး သံယောင်လိုက်ရွတ်မိ၏။ ဣန္ဒြေချစ်ရ

တစ်ခွဲသားနဲ့ဖြစ်နေတဲ့ လူကြီး၊ လူကြီးအမူအရာကြောင့် မရ မထိုင် ဖြစ်သေး။ ပန်းအိုးထိုးလက်စနဲ့ ထွက်လာတာမို့ နှင်းဆီနီ တစ်ဖွင့် လက်ထဲပါလာသည်။

မုန်းမရ မျက်လုံးကို မျက်နှာမော့ကာ လူကြီးစိုက်ကြည့်သည်။ လူကြီးကြည့်သမျှအကြည့်ထဲမှဒီတစ်ကြိမ်အလေးနက်ဆုံးနဲ့ အတည်တဲ့ ဆုံးပဲ။

'မေးမယ်ဆို မေးလေ'

'အင်'

လူကြီးစိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်တောင်တစ်ချက်ခတ်ပြီး ကျော ပြင်ကို ဆိုဖာနောက်မှီချသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆိုဖာလက်တန်း ပေါ်တစ်ဖက် တစ်ချက်တင်သည်။

'ညည်းက တကယ်ပဲအားကိုးရာမရှိ အခြေအနေမဲ့ဆိုတာ သေချာတယ်နော်'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'သေချာအောင် ပြန်မေးတာ'

အပ်ကြောင်းထပ်အောင်မေးနေပြန်ပြီဆိုတဲ့အသိနဲ့ မုန်းမရ စိတ် မှာ တင်းသွားသည်။ ထို့ကြောင့် နှုတ်လေး မသိမသာဆူပြီး

'ဟွန်း လူကြီးကလည်း မရှိလို့ပေါ့၊ မရ မှာ အားကိုးစရာ

မိဘလည်းမရှိဘူး၊ အဘွားလည်းဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်လောက်ရှိပြီးလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ လူကြီး မယုံဘူးလားဟင်'

'ဘယ်လို'

မုန်းမရ နားမရှင်းသလိုဖြစ်ကာ လူကြီးရှေ့က ဆိုဖာမှာထင်ထိုင်

မလို့လုပ်သည်။ သို့သော်လည်း မုန်းမရ မထိုင်ဖြစ်တော့ လူကြီး ထ လာခြင်းဖြစ်သည်။

မုန်းမရ လက်ထဲက နှင်းဆီပူးကို လူကြီး စိုက်ကြည့်ရုံနဲ့အားမရ၊ လက်ဖဝါးနုနုနှစ်ဖက်လုံးကို ပူးတွဲဆုပ်ကိုင်လေသည်။ တဆက်တည်း မုန်းမရ လက်ထဲက နှင်းဆီပုံကို ငုံ့မွှေးရင်ပြောသည်။

'နှင်ကို ငါတာဝန်ယူမယ်' တစ်သက်လုံးအတွက်တဲ့။

'ရှင်'

မုန်းမရ ရင်မှာ ရုတ်ချည် လှိုင်းထကုန်သည်။

'လူကြီးက'

'ဟုတ်တယ် နင်ငြင်းမလို့လား ဟင်'

ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲ 'မုန်းမရ'လက်နှစ်ဖက်ကို ဖျစ်ကိုင်ရင်း ထပ် ဆင့်မေးသည်။မုန်းမရ ခေါင်းလေးငုံ့ကျသွားသည်။

ခေါင်းညိတ်မုန်း အမြင်သစ်နားလည်လျှင်

'ညည်း ငါ့ကို'

သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပြီးထင်ရသည်။ ပန်းနု ရောင်ပေါ်မှ အနီရောင်နှင်းဆီပွင့်လွှာအရိပ်ကလေးများ ခပ်ကြဲကြဲပါသော သုံးလွှာစကတ်လေးနှင့် အပေါ်က ကိုယ်ကျပ်ဆွယ်တာ လက်တိုက်နံ့လေး ဝတ်ထားသည့် မုန်းမရ၏ မှီမောက်သွယ်လျှသော ကိုယ်လုံးလှလှလေးကို အမြင်သစ် ရင်ခွင်ကျယ်ထဲ ဆွဲသွင်းမိ၏။

အမြင်သစ် ပြောချင်တဲ့စကားပင်၊ ဆက်အပြောနိုင်အောင် ရင်ခုန်သံတွေ အတားဆီးမဲ့ကုန်သည်။

'ညည်း ငါ့ကို'

ဒီလောက်နဲ့ပဲ စကားရပ်တန့်ကာ ဖက်ထားရုံနဲ့ လျှိုက်ဖိုနေလို့ အမြင်သစ်ရင်ခွင်က မငြိမ်သက်သေး သူ့ကိုယ်တိုင် တယုတယ ခေထည်ပေးခဲ့သော ယခုတော့ ဒဏ်ရာအရိပ်ကလေးသာ ကျန်သော မုန်းမပါးပြင်နုနုကို သူ့ပါးနဲ့ အပ်ထားမိသည်အထိ နယ်လွန်သွားသည်။

'လူကြီး'

မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေး ပူနွေးရှိန်မြဲလို့သွားသည်။

လူကြီးရင်ခွင်က မုန်းမရအတွက် အားကိုးဖက်တွယ်စရာ အရိပ်ကြီးပါပဲ။ လူကြီးရင်ခွင်ထဲက မုန်းမရ မျက်နှာလေးမေ့သည် ရိတ်ဖယ်ထားစစ်မ်းမြဲနေတဲ့လူကြီးပါးပြင်ကို မုန်းမရ လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ဖွဖွပွတ်၍

'တစ်သက်လုံးအတွက် မရ ကို တာဝန်ယူမယ် ဟုတ်လား စဉ်းစားပါဦး လူကြီးရယ် မရက'

မုန်းမရ ဆက်ပြောလို့မရအောင် ပွင့်ဟနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းလွှာက မုန်းမရလက်ထဲက နှင်းဆီဖူးလေးနဲ့ လူကြီး တေ့ပိတ်လျက်

'ညည်းမှာ ဘာဂုဏ်ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှ မရှိလို့ တာဝန်ယူချင်တာ'

'လူကြီးရယ်'

မုန်းမရ တိုးတိုးဖွဖွရွတ်ကာ လူကြီးပခုံးပေါ် ပါးပြင်အပ်ကာ အားကိုးတကြီး မှီလိုက်သည်။

'ငါ့အနီးဝန်းကျင်မှာ ဂုဏ်တူ၊ ခြပ်တူတွေအများကြီးပါ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်က အဲဒီအပေါ်မှာ မငြိဘူး။ ဂုဏ်ဝင်ထည်နေတဲ့ တော်ဝင်ပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းယူဖို့ထက် လမ်းပေါ်လွင့်ကျနေတဲ့ မျက်နှာငယ်ပန်းတစ်ပွင့်ကို တယုတယ ကောက်ယူချင်တယ်။ မျက်နှာငယ်ပန်းပွင့်လေး

လန်းသွားအောင် ငါ့ဘဝနဲ့သွန်းလောင်ပြုစုချင်တယ်ကွ'

လူကြီးစကားလုံးတွေနောက်မှာ မုန်းမရတစ်ကိုယ်လုံးပွင့်ဖတ်လို့ နူးညံ့သွားသည်အလားဖြစ်၏။ ထိုအခါ 'ဘာဖြစ်လို့လဲ' ဟု မုန်းမရ မေးတော့ လူကြီး ချက်ချင်း မဖြေ။

ဖြန့်ချထားတဲ့ မုန်းမရ ဆံ့နွယ်ရှည်ကို အမြင်သစ် လက်ချောင်းတွေနဲ့ တယုတယသကာ မုန်းမရ နောက်ကျောပြင်ဆီပို့သည်။ ထို့နောက် ရင်ခွင်ထဲမှီတွဲထားတဲ့ မုန်းမရ ကိုယ်လုံးကိုဆွဲထုတ်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်သည်။

သွယ်ဝန်းသောမျက်နှာပေါ်က ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မုန်းမရ မျက်နှာမျက်တောင် နှာတံစသည် အစိတ်အပိုင်းအသီးသီးကို ရင်ခုန်သံမြန်စွာပဲ လူကြီး နစ်မော့စွာကြည့်သည်။

ပြီးမှအမြင်သစ်မျက်နှာလေးငုံ့ချလျှင် မုန်းမရမျက်နှာနှင့် ထိလှမတတ်ဖြစ်ကာ၊ လူကြီးနှာခေါင်းမှ ဝင်သက်ထွက်သက်လေနေနွေးက မုန်းမရ နှုတ်ခမ်းပါးကို လာထိသည်။

'ဘာကြောင့်လို့ထင်လဲ'

'လူကြီးပြောလေ'

'ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ညည်းကို'

'တိ တိ တိ'

'အမြင်သစ်' ပြောမဆုံးသေးခင် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲထည့်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းတစ်လုံး အလိုက်မသိ ထပြည်၏။

ထိုအခါ 'တောက်' ရင်ခုန်သံစည်းချက်ဖရမ်းဖတာဖြစ်ကုန်သည်။

'တိ တိ တိ'

အရေးထဲခါးမှာချိတ်ထားတဲ့ နောက်ထပ်လက်ကိုင်ဖုန်းပါ။ ဟာ
ဆက်တည်းမြည်ပြန်သည်။ ပြိုင်တူမြည်နေတဲ့ ဖုန်းသံကို အမြင်သ
ကြိုတ်ဆဲလိုက်သည်။

လှသွေးကြွယ်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို မလွတ်ချင် လွတ်ချင်
လက်လွှတ်လျက် ရင်ခွင်ချင်းခွာရသည်။ ရင်ခုန်သံ ဆီးတားပိတ်ဆို့ခံရ
ဖုန်းသံက လူကြီး နှုတ်ခမ်းလွှာကြားက ထွက်လုဆဲ နှလုံးသား ဘာသာ
စကားမှာလိုလိုနေရင်း လည်ချောင်းတစ်လျှောက် လျှောဆင်းသွားသည်။

မကိုင်မချင်းမြည်နေတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းနှစ်လုံးလုံးကို 'လူကြီး'
မျက်ဝန်းမှာ ဒီတစ်ကြိမ် မုန်းချင်ချင်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မုန်းမရနှု
လှချင်းခွာလျက် ဖုန်းနှစ်လုံးလုံးကို တစ်ပြိုင်နက်ဖွင့်ပြီး နားနားက
နားထောင်လိုက်သည်။

နှစ်ဖက်လုံးက ဘာပြောသည်မသိ၊ လူကြီးမျက်ဝန်း ငြိ
သက်စူးရှသွားသည်။

'အင်း ခုလာခဲ့မယ်'

ဒါပဲ ယတိပြတ်ပြောပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်သည်။

'ဘာတဲ့လဲဟင် အို ဆောရီး လူကြီးကိစ္စတွေစပ်စုမိပြန်ပြီ'
မုန်းမရမေးမိပြီးမှ ချက်ချင်း ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

လူကြီး သက်မချကာ လက်ကိုင်ဖုန်း နှစ်လုံးလုံးကိုဘောင်း
အိတ်နှစ်ဖက်ထဲ တစ်ပြိုင်နက် ထိုးထည့်သည်။

ပြီးမှ မုန်းမရ လက်ထဲက နှင်းဆီပူးကိုဆွဲယူ၍

'ညည်း သိချင်တာပြန်လာမှပြောမယ် ဆေးရုံမှာ ပြဿ
ပေါ်လို့ သွားမယ်'

ပြောရင်း ပန်းဖူးလေးကို မုန်းမရရှေ့မှာပဲ ဖွဖွမွှေးပြသည်။
ပြီးတော့ ပန်းဖူးကို မုန်းမရ လက်ထဲပြန်ထည့်ပေးကာချက်ချင်းလှည့်ထွက်
သွားတဲ့လူကြီး။

မုန်းမရ သက်မလေးချစ်သည်။

နှလုံးသား ခံစားချက်ထက် အလုပ်တာဝန်ကို လူကြီးက ဦးစား
ပေးသတဲ့လား။

အလုပ်ကို ဦးစားပေးတယ်ဆိုလည်း မုန်းမရ ကျေနပ်ပါတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နှင်းဆီပူးကိုမွှေးပြသွားတဲ့ လူကြီးကြောင့် မုန်းမရ
နှလုံးသားမှာ တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေ့သွားလို့ပေါ့...။

အဲဒီတစ်စုံတစ်ရာက ဘာလဲ သိလား။

'လူကြီး' နှုတ်ခမ်းငွေလေး ထင်ကုသွားတဲ့နှင်းဆီပူးကိုကြည့်ရင်း
တိုးတိုးသာသာပြောမိသည်မှာ...။

အခန်း (၁၆)

အချစ်...။

အချစ်ဆိုတာ နှလုံးအိမ်ကို တသသပွပ်သပ်လို့ဆော်နေသော မှောင်ဝင်ရာသတစ်မျိုးပါ။

အချစ်ခံစားမှုဖြစ်တည်လာသည်နှင့်စိတ်နှလုံးသားဟာ အလိုလိုနေရင်းပွင့်ဖတ်လေးလိုနူးညံ့အိမ်ကလာမည်။ ကိုယ်ထဲလှည့်ပတ်နေတဲ့ သွေးက ဆည်းထားချိန် နေခြည်လိုနွေးလာမည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်က သက်တန်ရောင်စဉ်လို အရောင်အသွေး ဖြာဝေလာမည်။

မြင်သမျှ လှရွှေဖြစ်နေမည်။

သစ်ရွက်ကလေးလှုပ်တာကိုကြည့်ပြီး ကဗျာဖွဲ့ချင်ဖွဲ့မည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တသ ရှုချင်ရှုနေမည်။ အလှတွေ အစွမ်းပွင့်နေအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်လချင် ခြယ်သနေမည်။ အလှတွေချယ်ပြီး ကိုယ့်ချစ်သူကို လည်တိုင်ဆန့်၍ မျှော်ချင်မျှော်နေမည်။

၂၅၂-၉၁၀၀

အနမ်းခက်ဆစ်

ချစ်ခွန်းတွေသိကုံးပြီး အသံတိတ်ကျူနွဲ့လီဆိုချင်သီဆိုနေပါမည်။ ဟုတ်ပါသည်။

မုန်းမရ ထိုသို့ဖြစ်နေပါပြီ ...။

အကျည်းတန်ဒဏ်ရာ အရိပ်ကလေးများပင်မရှိတော့တဲ့ ဖြူနုဝင်းမွတ်နေတဲ့မျက်နှာလေး ပိုလှအောင် မချယ်စဖူးကာလာတွေ ခြယ်နေပါပြီ။

ထောင့်ချိုးကလေးများပေါ်အောင် လိမ္မော်ရောင်ဖျော့ဖျော့ဆေးဆိုးထားတဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးပေါ်က ကာလာနဲ့တစ်တည်းကျသော လူကြီးစိတ်ကြိုက်ဝယ်ပေးထားတဲ့ ဒူးဖုံးစကတ်ကားကားလေးနှင့်။

'မုန်းမရ' တစ်ကိုယ်လုံးအလှတွေ ခုတောက်ပဖူးကြွနေလေပြီ။

ငှက်သားလို နက်ပြောင်အိကျသော ဆံနွယ်ကို ဒီအတိုင်း ပဲဖြန့်ချလိုက်သည်။ ကိုယ်လေးနွဲ့တိုင်း၊ ငဲ့တိုင်းခြေလှမ်းတိုင်း ဆံနွယ်က စည်းချက်ညီညီ ယိမ်းနွဲ့ခါရမ်းနေသည်မှာ 'မုန်းမရ' ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုပို၍လှနေစေသည်။

ခုလိုဆံပင်ဖြန့်ထားတာကို လူကြီးသဘောကျမုန်း မုန်းမရသိသည်။ ဒါကြောင့်ဆံပင်အားလုံးကို နှောင်ဖွဲ့မထားတော့ပေ။

မှန်တင်ခုံအရှေ့အလှတွေပြင်ရင်း အချစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်နေတဲ့ မုန်းမရ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ 'လူကြီး' သာ မင်းမူနေသည်။

'မုန်းမရ' ဟုတ်လား။ နင့်နာမည်က 'မုန်းမရ' အဆန်းပဲနော်။ အင်းမုန်းမရဘူးဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ဖြစ်မယ်။ မုန်းမရ ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ချစ်လို့ပဲဖြစ်မယ်။ ချစ်ရမယ်ဆိုတဲ့အဓိပ္ပါယ် ဟားဟားဟား သဘောကျတယ်ကွာ။

၂၅၂-၉၁၀၅

'မုန်းမရ' နာမည်ကို သဘောတကျ အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ပြီး တဟာ
ဟားဟားအော်ရယ်တဲ့လူကြီး ဟွန်း။ ထိုစဉ်က မုန်းမရ နာခေါင်
ရွတ်ကာနှုတ်ခမ်းပါတွန့်မဲ့ပစ်သည်က မကျေနပ်လို့မှမဟုတ်ဘဲ။ ကြံ
ဖန်ဖန် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်တတ်လေခြင်းလို့ အံ့ဩဟန်တစ်ဝက် ဆိုးနွဲ့ချ
ဟန်တစ်ဝက်ရောပြီး ၊ တွန့်မဲ့ခြင်း ဖြစ်မှန်း မုန်းမရ ကိုယ်တိုင်သိသည်

'မုန်းမရ' ဆိုတော့ 'ချစ်ရမယ်' ပေါ့။

လူကြီးအသံကြားယောင်လျှင် ခုန်နေတဲ့ရင်ဘတ်ကို ပုံကြည့်ရင်
မုန်းမရ နှုတ်ခမ်းသားပေါ်မှာ အပြုံးပန်းတို့ ပွင့်ချေသည်။

ထိုစဉ်ကတည်းက 'အချစ်' ဆိုတဲ့ခံစားချက်ကို မုန်းမရ သတိထား
တတ်စပြုလာသည်။

'ညည်း ဆယ်တန်းအောင်ထားတယ် မဟုတ်လား။ ကျောင်း
ဖွင့်ရင် ညည်းလေး ကျောင်းတက်ရမယ်၊ ဂုဏ်ထူးသုံးခု ပါတာဆိုတော့
ဂုဏ်ထူးမပါတဲ့ ဘာသာတွေအမှတ်ကောင်းရင် ဆေးမိနိုင်တယ်ကွ
ဆေးမိုရင်ဆေးတက် မမိရင် စီးပွားရေးတက် ဟုတ်ပလား'

'ဟွန်း တက်ချင်ပါဘူး'

'နောက် ဘာတက်မလဲ'

မုန်းမရ မျက်နှာလေးမော့ကာ စဉ်းစားသယောင်ပြုလိုက်သည်
မုန်းမရ ဖြေမှာကို စိတ်ဝင်တစားစောင့်ကြည့်နေတဲ့ လူကြီးက
ရွန်ရွန်စားစားလေးကြည့်ပြီး ဟီးခနဲ ရယ်ချကာ။

'သူနာပြု' လုပ်မယ်လို့ ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ လူကြီးမျက်နှာ
ကြုတ်ပေမယ့် မျက်ဝန်းအစုံတောက်ပကာ ဘာကို ဘယ်လို နားလည်
သွားသည်မသိ။

'ဘာ သူနာပြု ဟုတ်လား။ 'ညည်း' 'ငါ့' ကို ရွဲ့တာပေါ့လေ၊
ငါ့သယ်လုပ်လိုက်ရ' ဆိုပြီး မုန်းမရခေါင်းကို လက်ဖဝါးနဲ့ အုပ်ကိုင်
လှုပ်ခါလေသည်။

လူကြီး ဘာဖြစ်ပါလိမ့်။ ငါ့ကို ရွဲ့တာလားတဲ့။

'ခစ်'

မုန်းမရ သဘောပေါက်စွာ ခစ်ခနဲရယ်သံထွက်သွားသည်။

'မုန်းမရ' ဒဏ်ရာနဲ့တုန်းက လူကြီး ဆေးထိုးဆေးတိုက် ၊ အစားစားဖို့အစစ
အရာရာပြုစုတာလေ။

'ဘာရယ်တာလဲ ကောင်မလေး ညည်း လူကြီးကို ဒီလိုပဲပြောရ
လား'

'လူကြီးဟာ လူကြီးနားလည်မှုလွဲနေတာပါ 'မရ' တကယ်
သူနာပြုလုပ်ချင်တာ၊ လူကြီးကို ကူညီချင်လို့'

ဒီတော့မှ လူကြီး မျက်နှာပြုံးအိသွားသည်။ မုန်းမရ ဆံပင်
တွေကို ဆွဲဖွပ်ပြီး

'ညည်းလေး စကားသိပ်တတ်နေပါလား ဟေ့၊ အေး ညည်း
သူနာပြုလုပ်မယ်ဆိုရင် ငါ နေမကောင်းဖြစ်ကြည့်လိုက်မယ်၊ ညည်းလေး
လူနာကိုတယ်လောက်စိတ်ရှည်နိုင်မလဲလို့ '

'အောင်မယ်။ လူကြီးနော် 'မရ' ကို အထင်မသေးနဲ့၊ မယုံရင်
ခုချက်ချင်း လူနာလုပ်ကြည့် 'မရ' ပြုစုပြမယ် ဟွန်း'

'တကယ်လား'

'အင်းပေါ့'

'အေး တကယ်ဆိုရင် ပြီးရော၊ ငါ နေမကောင်းဖြစ်လို့ ညည်း'

လေး မပြုစုလိုကတော့ တွေမယ် 'လို့
ခပ်ကျိန်းကျိန်းလေးပြောကာ မုန်းမရ တစ်ကိုယ်လုံးကို
သိမ်းကြိုးကြည့်ပစ်၏။

ရောင်စဉ်ကွန်မြူးသော လူကြီး အကြည့်က မုန်းမရ ကိုယ်လုံး
အနှံ့မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။

လူကြီး အကြည့်ဆန်းကြောင့် ထိုစဉ်က မုန်းမရ တစ်ကိုယ်လုံး
သိမ့်ခနဲ တုန်သွားသလို သွေးသားတွေပါ ဘောင်ဘင်ခတ်လုမတက်။

ထိုအကြည့်ကို ပြန်ခံစားမိတိုင်း 'မုန်းမရ' ရင်ခုန်မပြယ်နိုင်
အောင်ဖြစ်ရတာက အချစ်ခံစားချက်၏ ကနဦးစေစားချက်လေးအလား။

အဲဒီအကြည့်က ကနဦးစေစားချက်ဆိုရင် ထိုအဖြစ်က အချစ်
ခံစားမှုရဲ့ ခိုင်မာတဲ့အစိတ်အပိုင်းလား။

ထိုအဖြစ် မရ နှလုံးသားမှာ ရှစ်လုံးကြွမြင်ယောင်လာလေပြီ။

ထိုညနေက ရာသီဥတု မအေးသော်လည်း 'မုန်းမရ' ရေချိုးဖို့
ပျင်းနေသည်။ ရေမချိုးဘဲ ခြေလက်သန့်စင်ပြီး အဝတ်လဲလိုက်သည်။
အဲဒါကို လူကြီးရိပ်မိဟန်တူသည်။

နှုတ်ခမ်းလေး မသိမသာပြုံးရုံနဲ့။ ရေကန်ဘက်ထွက်သွားတာ
မုန်းမရ ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်သည်။

ဘာကြောင့် ပြုံးရတာလဲ။ အဲဒါတော့ မုန်းမရ နားမလည်။
အိုး ပြုံးချင်းလို့ ပြုံးတာ 'မရ'နဲ့ မဆိုင်ပါဘူးလေ။

လူကြီးအတွက် ညနေစာ ထမင်းပိုင်းကိုပဲ အကြိတ်အနယ်ပြင်
ဆင်နေသည်။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ။

'ဟေ့ ကောင်မလေး ငါ့သဘက် ယူခဲ့ပေးစမ်းပါ။ မေ့ခဲ့လို့၊
ခါးပတ်ဖို့အတွက်ရော ၊ ကိုယ်သုတ်ဖို့ပါ မြန်မြန်ယူလာ။'

ရေကန်ဆီမှ လူကြီး အော်ပြောသံကြားရသည်။
ကျစ် သူ့ဘာသာ ယူမသွားဘဲနဲ့။

လုပ်လက်စကို ဒီအတိုင်းထားပေးခဲ့ပြီး လူကြီးအခန်းထဲက
သဘက်နှစ်ထည်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ခွဲကိုင်ခဲ့သည်။ အဖြူရောင်က ခါးပတ်

သဘက်။ ဆင်ဆွယ်နုနုက ခေါင်းနဲ့ကိုယ်သုတ်ဖို့။
တစ်ခါမှတော့ လူကြီးထိုသို့ မခိုင်းဖူးပါ။

ဒီတစ်ခါ ခိုင်းတာဆိုတော့ တကယ်မေ့လို့ဖြစ်မှာပါ။
ရေကန်ဆီရောက်တော့ 'လူကြီး' က ရေကူးလို့ကောင်းနေဆဲ။

ကိုယ်ကို အလျားလိုက် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းကူးခတ်သွားပုံက လှသည်။
လှလွန်းလို့ ကြည့်လဲသောရေထုကြား ခေါက်တုန်ခေါက်ပြန်ကူးခတ်နေတဲ့

လူကြီးကို မုန်းမရ ငေးဖြစ်သွားသည်။
'မုန်းမရ' ငေးကြည့်နေတာသိတော့ လူကြီး ရေကူးတာရပ်၏။

ထို့နောက်ရေကန်လယ်မှ ကိုယ်တစ်ပိုင်းပေါ်၍ မုန်းမရဘက် လက်နဲ့ယက်
လာသည်။

ကိုယ်ပလာပေါ်မှာ ရွဲရွဲစိုနေတဲ့ ရေတွေကြောင့် လူကြီးပုံစံက
ကြည့်ရတာ တစ်မျိုး ရင်ဖိုစေသည်။

မုန်းမရ သဘက်ပစ်ပေးဖို့ပြင်တော့။
'လက်တန်းမှာ တင်ထားလိုက်ဖို့ ပြောသည်။' လူကြီးပြောတဲ့

အတိုင်း ရေကန်ဘောင်ရှိ လက်တန်းနှစ်ဖက်နှစ်ချက်မှာ တစ်ဘက်
တစ် ထည် ခွဲတင်ပြီး မုန်းမရ လှည့်ထွက်ခဲ့ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လျင်

'နေဦး' တဲ့

မုန်းမရ ခြေလှမ်းတန်ခိုးသွားသည်။ လူကြီးကိုကြည့်တော့
လူကြီးပြုံးနေသည်။ ထိုအပြုံးထဲမှာ အကြံစည်တစ်ခုခုရှိနေတယ်လို့
မုန်းမရ ထင်သည်။

'ဒီနားလာဦး'

'အား ဘာလုပ်ဖို့လဲ'

'ဒီမှာ ရေကန်ထဲက ပန်းတစ်ပွင့်ရတယ်။ ညည်းပစ်ချထားတာမ
ဟုတ်လား'

ရိုးတံမပါတဲ့ အနီရောင် နင်းဆီတစ်ပွင့် လူကြီး လက်ဖဝါး
ပေါ်မှာတွေ့ရသည်။ ဟင်အင်း လို့ မုန်းမရ ခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။

'ဟင်အင်း ဆိုလည်းပြီးရော ရော့'

တကယ်လည်း မုန်းမရ ခူးပစ်မထားပါ။ အပင်က ပန်းဟာ
ဘယ်နှယ့်ကြောင့် သူ့အလိုလိုရေကန်ထဲရောက်နေပါလိမ့်။ မုန်းမရ တအံ့
တဩလေးဖြစ်ကာ။

ကမ်းပေးတဲ့ လူကြီးလက်ဖဝါးပေါ်က ပန်းပွင့်ကို လှမ်းယူလျှင်
'အို'

လက်ဖဝါးပေါ်က ပန်းပွင့်ဆီရောက်လှလှ မုန်းမရ လက်ဖျားကို
လူကြီးအမိအရ ဆုပ်ဆွဲလိုက်လျှင် 'မုန်းမရ' ထိန်းမရဖြစ်ကာ ရေကန်ထဲ
အတားအဆီးမဲ့ ဝုန်းဆိုပြုတ်ကျသွားသည်က လူကြီးကိုယ်ပေါ် အရောက်
ဖြစ်သွားသည်။

မုန်းမရ လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့်ဖြစ်ပြီး ရုန်းကန်နေဖို့ထက် ရေထဲမှာ
မို့ ကြောက်သည်။ ထို့ကြောင့် လူကြီးပုခုံးကို ဖက်တွယ်ထားမိသည်။

ဗျူးစာပေ

'ဟား ဟား ဟား'

လူကြီးသဘောကျရယ်ကာ၊ မုန်းမရ ကိုယ်ကို ရေထဲလည်ပင်
အထိ မြှုပ်အောင်နှစ်ချ၏။

'အား လူကြီး၊ လူကြီး ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ဖယ် လွှတ်'

'ရေကြောက်မလေး ကဲ ခုတော့ ဘာတတ်နိုင်လဲ၊ ဟား ဟား'
ကြည့်စမ်း လက်စသတ်လူကြီး တမင်ကြံစည်ထားကိုး။

မုန်းမရကို တမင်သက်သက် အကွက်ဆင်ပြီး ရေကန်ထဲဆွဲချတာ။
ခုတော့ တစ်ကိုယ်လုံးရွဲရွဲစိုလို့။

ဇူးဖုံးလောက်သာရှိတဲ့ ချည်သားဂါဝန်လေးက ကိုယ်မှာစိုကပ်
ကာ။ 'မုန်းမရ' ကိုယ်ပေါ်က ကောက်ကြောင်းအလှတွေက အတိုင်းသား။
ဘာတတ်နိုင်သေးလဲဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ မုန်းမရ ကိုယ်လုံးနွဲ့နွဲ့လေး
ကို သဘောတကျကြည့်ရင်း ရယ်နေတဲ့ လူကြီး။

'ဟင်' မုန်းမရ ရှက်တာရော၊ ဒေါသထွက်တာချင်တာကော
ဖြစ်ကာ မျက်နှာလေးမဲ့ကျ၏။

'သွား အကျင့်ပုတ်ချည်း'

လူကြီး လည်တိုင်ကို ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မုန်းမရ လက်ကို
ချက်ချင်းလွှတ်လိုက်သည် ...။

'အို'

ထိုအခါမှ အခြေအနေ ပိုဆိုးသွားသည်။ မုန်းမရ လက်လွှတ်
လိုက်တော့ မုန်းမရကိုယ်က ရေထဲနှစ်ခနဲ ကျုံ့ဝင်သွားသည်။

ရေကူးမတတ်တဲ့ မုန်းမရ အသက်ရှူ မရတော့ပါ။ စူးစူးဝါးဝါး
ရေမွန်သွားကာ၊ လူကြီးကို အမိလိုက်ဆွဲလျှင်လူကြီး သဘောတကျ တဝါး

ဗျူးစာပေ

ဝါးရယ်သည်။

ရယ်နေရင်း မုန်းမရ ကိုယ်ကို ဆွေခန့် ပွေ့သိုင်းကာ ကိုယ်လုံး နှစ်ခုပူးတွဲကပ်ငြိနေအောင် ဖက်ထွေးလိုက်တော့သည်။

မုန်းမရလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် လူကြီးခါးကို တင်း နေအောင် ဖက်တွယ်ထားမိ၏။

ကျယ်ပြန့်သောရင်ခွင်နဲ့ လူကြီး လက်တံကြားမှာ မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေး စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ကပ်ငြိသွားတဲ့အဖြစ်။

ထိုအဖြစ်ကို ခံစားမိတိုင်း ရင်ခွင်ရိုင်းလေး ဗရမ်းဗတာ လှုပ်သ ရမ်းကား အချစ်နယ်မြေသစ်တစ်ခုကို 'မုန်းမရ' ခံစားသိရှိသွားခဲ့သည်။

မုန်းမရ နှလုံးသားမှ ချစ်စိတ်ယိုဖိတ်လာအောင် လှုံ့ဆော်နိုင်စွမ်း တဲ့ လူကြီး။

လူကြီးကို မုန်းမရ မချစ်ဘဲမနေနိုင်တော့ပြီ။ ချစ်တဲ့နှလုံးသားက နှင်းဆီပန်းလို ရဲရဲနီနေတယ်လေ။

လူကြီးက ချစ်တယ်လို့ရင်ဖွင့်လာရင် မုန်းမရ နှုတ်ခမ်းပါးထက် မှာ အဆင်သင့်ထားရှိတဲ့အချစ်ပန်းလေး ချက်ချင်းပေးလိုက်မှာမလွဲပေ။ ဟုတ်တယ်။

'ဟင့် ဟင့် ဟင့်' ။ မုန်းမရ နှလုံးသားမှ အဆီးအတားမဲ့ ရင်ခုန်သံထွက်သွားသည်အထိ တစ်သိမ့်သိမ့်ကြည့်နူးလျှိုက်မြူးစွာ အသံ ထွက်ရယ်ချမိလေသည်။

အဲဒါ အချစ် ။ အချစ်ကြောင့်လေ။ ယုံနေော် လူကြီး။

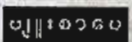
အခန်း (၁၇)

'မရလေး ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဘွားဘွား အသေဖြောင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘွားဘွား သေသွားရင် ရတနာမြိုင်စံအိမ်နဲ့ မရလေးရဲ့ အနာဂတ်ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ၊ ဟိုသားမိခြယ်လှယ်သမျှ မြေးလေး လိုခွဲနေအောင် ခံရရှာတော့မယ်။ အဲဒါကို တွေးမိတိုင်း ဘွားဘွားရင်မှာ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေတယ် မြေးရယ်၊ မြေးကို ဘွားဘွားစိတ်မချဘူး။ တကယ်စိတ်မချဘူး။ မြေးလေးကို စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ဖို့ ဘယ်လိုလူ လက်ထဲအပ်ခံရမလဲဆိုတာ ဘွားဘွားစဉ်းစားလို့ မရဘူးကွယ်။ အင်း ဒုက္ခ ဒုက္ခ ရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေသလိုပဲ။'

အိမ်ရာထဲ ဘုန်းဘုန်းလဲမသွားခင်ကတည်းက ဘွားဘွား တဖွဖွ ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားလုံးတွေ။

ဘယ်သူလက်ထဲ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ရမလဲတဲ့။

ဘွားဘွားရယ်။ ဘွားဘွားအသေမဖြောင့်နိုင်အောင် 'မရ' ဘဝဆိုးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခု 'မရ' ကံကောင်းနေပါပြီ။

'မရ'ဘဝတစ်သက်လုံးတာန်ယူမယ့် ရင်ခွင်တစ်ခုရှိနေပြီလေ။
တမလွန်ရောက်နေတဲ့ ဘွားဘွား စိတ်ချပါတော့နော်။
မာမိဆွေ ပစ်ချပေးလို့ရခဲ့တဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံလေး။ ပစ်ချပေးတဲ့
အရှိန်နဲ့ မှန်အက်ကြောင်း သုံးလေးကြောင်းဖြစ်ကာ အနားကွပ်ထားတဲ့
သစ်သားဘောင်လေး သံချက်ပြုတ်၍ လှုပ်စိတ်ဖြစ်နေပါသည်။

ချူချာနေရာတဲ့ ဘောင်ကွပ်ထားသော မိသားစုဓာတ်ပုံက
မှန်းမရ ဘဝအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့အမွေပုံလေးပါ။

ဓာတ်ပုံကို မှန်းမရ တယုတယကိုင်လျက်။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ရယ်
ချတော့မတက်ပြီးနေရာတဲ့ ဘွားဘွားကို စိုက်ကြည့်ရင်း တိုင်တည်မိသည်။

ဒီဓာတ်ပုံရှိလို့ ဘွားဘွားတို့ကို ကြည့်၍ရသလို ဒယ်ဒီနဲ့မာမိကို
လည်း အလွမ်းဖြေကြည့်လို့ ရတယ်လေ။

မှန်းမရ ဘဝအခုအေးချမ်းနေပါပြီ။ 'မရ'ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး
တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်မယ့် လူကြီးရှိနေပါပြီ။

ဘွားဘွား ရေ။

ရောက်ရာဘဝက ကျေနပ်ပါနော်။

ဘယ်ဘဝရောက်နေရာမှန်းမသိတဲ့ ဘွားဘွားကို တမ်းတတိုင်
တည်ရင်း 'မှန်းမရ' နှလုံးသား ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဟင့်ခနဲ
တစ်ချက်ရှိက်လိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် နောက်ကျောကို လာပုတ်ခတ်တဲ့ လူကြီးခေါ်သံ။

'မှန်းမရ'တဲ့။

မှန်းမရ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်ကာ နှုတ်ခမ်းလွှာပွင့်လျက်
လန့်လန့်ဖြန်ဖြန် အာမေဍိတ်သံလေး ခုန်ပေါက်ထွက်သွားပါသည်။

'အမေ့' ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ

'ဒုတ် ချလွမ်း' ဆိုတဲ့ သတိလက်လွတ်လျော့ကျတဲ့အရာဝတ္ထု။

မှန်ကွဲသံတွေ တစ်ပြိုင်နက်ပေါ်လာသည်။

"ဟင်"

'မှန်းမရ'မျက်လုံးလေး တကယ်ပြူးသွား၏။ နှုတ်ခမ်းလေးပိုင်း
ကာ အကိုင်အတွယ်မဲ့နေပြီးဖြစ်သော မှန်းမရ လက်နှစ်ဖက်ကို
ကြည့်လိုက် ကြမ်းခင်းမှာ ကျကွဲနေရာတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်နဲ့
မှန်းမရ သတိလစ်သလို ဖြစ်သွားသည်။

လွတ်ကျတဲ့အရှိန်နဲ့ လုပ်စိတ်နေတဲ့ သစ်သားဘောင် ကျွတ်
ထွက်ရုံမက တစ်စစ်ကွာကျကာ ကွဲကြော့တဲ့မှန်အပိုင်းအစတွေ ကြားမှာ
မိသားစုဓာတ်ပုံကြီး အကျည်းတန်သလိုဖြစ်သွားသည်။

'ဆော ရီး ကွာ'

အမြင်သစ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။ 'သူ့'ကြောင့် ကောင်မ
လေး အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားတဲ့ မိသားစုဓာတ်ပုံကြီး ပျက်စီး သွားတဲ့
အဖြစ်။

'သူ့'နှလုံးသားမှ ပြောချင်ရာတွေပြောဖို့ ပြဿနာတွေ ကမန်း
ကတန်းရှင်းပြီး ဆေးရုံက ပြန်ပြေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

'မှန်းမရ'ဓာတ်ပုံကြည့်နေတာ မြင်ရတော့ 'အမြင်သစ်'ခြေလှမ်း
အခန်းဝမှ တန့်လျက်။ ကောင်မလေးကိုလည်း ဆထက်တိုး ပိုသနား၍
ကရုဏာဖြစ်သွားသည်။

တကယ့်ကို အားကိုးရာမဲ့ကလေး။

ညည်းလေးကို ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ နှလုံးသားနဲ့ တန်ဖိုးထားပေါင်းပက်

သွားမယ်လို့လည်း ရင်ထဲမှာ အဓိဋ္ဌာန်ပြီး 'မုန်းမရ' လို့ တိုးတိုးဖွဖွခေါ်လိုက်ခြင်း။

ကောင်မလေး လန့်ဖြန့်ကာ သတိလစ်သလို ကြောင်ငေးနေစဉ် သူ ရုတ်တရက်ခေါ်မိတဲ့အတွက် နောင်တလည်း ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဆောရီးလို့ အသံထွက်တောင်းပန်လျက်၊ ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့သွားလျှင် ကောင်မလေးမျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ကြည်ညိုတွေ ဒလဟော ပြိုဆင်းလာသည်။

ဝမ်းနည်းသွားလား ကောင်မလေးရယ်။

အမြင်သစ် ပိုပြီး ကရုဏာသက်ကာ

'ညည်းကလည်း ငိုမနေပါနဲ့၊ ညည်းမိသားစုပုံလေး ဒီထက် ကောင်းအောင် 'ငါ' လုပ်ပေးမယ် ကွာ၊ တိတ် တော့ တိတ်'

မုန်းမရခေါင်းကို ကလေးချောသလို ပွတ်ပေး၏။ ပါးနှစ်ဖက်ပေါ် ဒေါင်လိုက်စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်ကြောင်းတွေကိုလည်း လူကြီးကြင်ကြင်နာနာ သုတ်ပေးရင်းပြောသည်။

'ညည်း၊ ဓါတ်ပုံ 'ငါ' ဘောင်ပြန်ကွပ်ပေးမှာပါ ကျေနပ်တော့နော်'

'ရပါတယ် မရ လက်ထဲက မတော်တာဆ လွတ်ကျသွားတာပါ အစကတည်းက ဘောင်ကမနိုင်ဘူး။ မာမိဆွေ ပစ်ချပေးကတည်း မှန်ကန်အက်ကြောင်းလိုက်နေတာလေ'

'မုန်းမရ' ဖြေရှင်းသလိုပြောရင်း ဒူးလေးညွတ်ကာ ဓါတ်ပုံကောက်ယူဖို့ ထိုင်ချလျှင် အမြင်သစ်လည်း တစ်ပြိုင်နက် ထိုင်ချသည်။

'နေဦး 'ညည်း' လက်ရှသွားမယ်'

အမြင်သစ် စိုးရိမ်တကြီးပြော၍ မှန်စကြားက ဓါတ်ပုံဆွဲထုတ်

ဖို့ရောက်လာတဲ့ မုန်းမရ လက်ကို ဖယ်ပစ်ထုတ်ပြီး ကိုယ်တိုင်ဆွဲယူပေးသည်။ ထိုအခါ

'ဟင်'

နှစ်ယောက်လုံး မျက်ဝန်းပြူးကျယ်သွားတဲ့အဖြစ်။

ဆွဲယူလိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံအောက်မှာ လက်နှိပ်စက်စာလုံးအပြည့်

ပါသော စာချုပ်က အပြန်အတိုင်း ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

မုန်းမရ မျက်နှာကို 'အမြင်သစ်' စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ

ထိုစာချုပ်ကို အမြင်သစ် ဆွဲယူကြည့်၏။

ဒေါ်သီရိထက် ပိုင်ဆိုင်သော ရတနာမြိုင်ခံအိမ် ၊ ရတနာမြိုင်

အထည်ချုပ်စက်ရုံ ၊ ရတနာမြိုင်ချည်ထည်အရောင်းစင်တာနဲ့ ရတနာမြိုင်

ပရိဘောဂကုန်တိုက်ကြီးတစ်ခုကို မုန်းမရ နာမည်နဲ့ တရားဝင်လွှဲပြောင်း

ပေးထားတဲ့ စာချုပ်။

ကျစ် အမြင်သစ် မျက်ဝန်းထဲ ပြာမှောင်သွားသည်။ နည်းတဲ့

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေလား။

ညည်းလေးပြောတော့ အားကိုးရာမဲ့ဆို၊ ဘာပိုင်ဆိုင်မှုမှမရှိတဲ့

အခြေမဲ့ အနေမဲ့ဆို၊ ငါ့ မှာတော့ သနားစိတ်နဲ့။ ကရုဏာ နှင်းတွေ

ဝေခွဲမိတာ၊ အကြင်နာမီးတွေ သွန်းလောင်းဖြန့်ပက်ပေးချင်လောက်အောင်

နုလုံးသားယိုင်ညွတ်ခဲ့ရတာ။

ခုတော့

တောက်

ငါ့ကို ညာရက်လေခြင်းဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ ကရုဏာ

လှိုင်းတွေပြည့်နေတဲ့ 'အမြင်သစ်' မျက်ဝန်း ချက်ချင်းအရောင်ပြယ်သွား

သည်။

ပိယိုရို အညာခံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်လို့ ခံစားမိကာ။ ရှက်ဖို့ ကောင်
တာထက် ပိုရှက်မိသည်။

စာချုပ်ကို ပစ်ချရင်း ဆတ်ခနဲ့ ထထွက်သွားတဲ့အမြင်သစ်
'လူကြီး'

မုန်းမရ ခေါ်ပြီး ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်ဖို့ ခြေလှမ်းလျင် လှည့်
မကြည့်ဘဲ အမြင်သစ် အခန်းတံခါး ပိတ်လိုက်တော့၏။

'ဝန်း'ဆိုတဲ့ ကျွန်းတံခါးပိတ်သံနောက်မှာ 'မုန်းမရ'နဲ့ 'အမြင်
သစ်' တံတိုင်းကြီး ခြားသွားသလိုဖြစ်ရသည်။

ဘာမှန်းမသိရဘဲ 'မုန်းမရ'အထင်လွဲခံရတဲ့အဖြစ် ...။

စာချုပ်ကို ကြည့်ရင်း 'မုန်းမရ'မျက်ဝန်းအိမ်မှ ဝမ်းနည်း
မျက်ရည်ကြည်တို့ စို့ထွက်လာသည်။

တကယ်ဆို ဒီစာချုပ် ဓါတ်ပုံနောက်မှာ လျှို့ဝှက်စွာရှိနေသည်ကို
'မုန်းမရ'မသိခဲ့ရိုး အမှန်ပါ။

ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေ 'မုန်းမရ' နာမည်နဲ့ ဘွားဘွား လွှဲပေးတာထက်
မုန်းမရ မသိခဲ့ဘူး။ ဘုရားစူးလို့ ကျိန်းပြောဝံပါတယ် လူကြီးရယ်။

မာမိဆွေနဲ့ မမသွေးက ဘွားဘွားဆုံးကတည်းက ဘွားဘွားမိ
သေတ္တာဖွင့်ပြီး ရှာကြဖွေကြသည်။ ဘာတွေရှာမှန်း 'မုန်းမရ' မသိပေ
မတွေ့တော့ အံတကြိတ်ကြိတ် တောက်တခတ်ခတ်နှင့် ကြိတ်မနိုင် ခဲမ
ပွစိရွတ်သည်။

'တောက် ဒီအဘွားကြီး သေတာတောင် ရတနာမြိုင်ရဲပိုင်ဆိုတာ

ဗျူးစာပေ

စာချုပ်တွေထားမသွားဘူး'

'မာမိကလည်း ဒီအဘွားကြီးဝှက်ထားတာဖြစ်မယ်၊ ဘယ်မှာဝှက်
ထားလဲဆိုတာ ဒီဟာမ သိမှာပဲ'

မမသွေးက မုန်းမရကို လက်ညှိုးထိုးသည်။ မာမိဆွေက
ပစ်မှတ်မြိုင်သလိုနှင့် မုန်းမရရှေ့ လက်တစ်ဖက်ခါး ထောက်လျက်လာ
ရပ်သည်။

'ကဲ ပြော ညည်းကို အဘွားကြီး စာချုပ်တွေအပ်သွားတယ်
မဟုတ်လား'

'ဘာမှ အပ်မသွားပါဘူး မာမိဆွေ'

'ဘာပြောတယ်'

'တကယ်ပြောတာပါ မာမိဆွေရယ်'

'အိုး ပြောတိုင်းလည်း ရမလား၊ ညည်းပဲ အဘွားကြီးကို
နေ့ညကပ်ရပ်ပြုစုနေတာလေ ၊ ညည်းကိုမပေးရင် ဘယ်သူ့ကို ပေးမလဲ၊
ဒီလို့ရမလား သမီး ဒီဟာမ အခန်းထဲ ဝင်ရှာစမ်း'

မာမိဆွေ တရစပ်ပြောသလို မမသွေးကလည်း မုန်းမရ အခန်း
ထဲဝင်မွေ့သည်။ ဘယ်လိုရှာရှာ မတွေ့ရတော့ သားမိနှစ်ယောက် ဒေါသ
တထောင်းထောင်းထ၊ သည်။

'တောက် ဒီအဘွားကြီး ကလိမ်ကျတာ၊ အေး ဒင်းကြီး
ဘယ်လောက်ပဲ ကလိမ်ကျကျ ရတနာမြိုင်စံအိမ်က 'ဆွေ'လက်ထဲမှာလေ၊
ဟား ဟား ဟား ဒင်းကြီး ဘာတတ်နိုင်လဲ၊ ဒင်းမြေးကော ဘာလုပ်လို့
ရမလဲ။ အခုတော့ ငါပိုင်ပြီး ငါဆိုင်ပြီးလေ၊ အေး ဒါပေမဲ့ 'ညည်း'
ဘယ်တော့မှ ရတနာမြိုင်စံအိမ်နဲ့ပက်သက်ပြီး အမွေစကားမပြောနဲ့

ဗျူးစာပေ

ရတနာမြိုင်စံအိမ်နဲ့ ပတ်သက်တာ မုန်းသမျှ ငါတို့သားမိပဲ သက်ဆိုင်တယ်လုံးဝ ညည်းနဲ့ဆိုင်ဘူး ကြားတယ်နော်

တကယ်လို့သာ ဟောဒီစာချုပ်တွေ မာမိဆွေမြိုင်ရင် ဘာလေးဖြစ်ကုန်မလဲ။ မုန်းမရ တကယ်မတွေ့ရဲတော့ပါ။

ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီလိုစိစဉ်ခဲ့တာလဲ ဘွားဘွားရယ်။ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှု အားလုံး မုန်းမရ ခံစားခွင့်ရစေဆိုတတ်နလုံးသားနဲ့ လျှို့ဝှက်စွာ စိစဉ်ခဲ့တာလား။

စိစဉ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း မုန်းမရကို အသိပေးခဲ့ဖို့ကောင်းတယ် မုန်းမရ တကယ်မသိတဲ့ကိစ္စ။

ခုတော့ လူကြီးအတွက် အမြင်ရဲ့ခွဲစရာဖြစ်နေပြီလေ။ လူကြီးယုံအောင် မုန်းမရ ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

ရှင်းပြခွင့်ရဖို့ နေနေသောသား။

ထိုနေ့ကတည်းက ပါရမီစံအိမ်ကို လူကြီးပြန်မလာ။ မုန်းဆက်တော့လည်း မုန်းမရ မုန်းသိတာနဲ့ မုန်းကိုပိတ်ပစ်လိုက်တဲ့လူကြီး။

မုန်းမရ ... နှလုံးသားခံနိုင်ရည် မရှိတော့ပါ။ လူကြီးကို မျှော်ရင်း ငိုရင်းနှင့် မုန်းမရတစ်ယောက်တည်း ကြွေကွဲနေရတာ ခုဆိုတစ်ပတ်တင်းတင်းမြဲပြီ။

နေနိုင်လွန်းတဲ့လူကြီးရယ်...။

မုန်းမရ အသည်းကွဲနေပြီရှင်။

အခန်း (၁၈)

'ပါရမီ ဆေးရုံ'

ခေတ်မှီအပြင်ဆင်တို့နဲ့ ခန်းညားထည်ဝါနေသည့် ဆေးရုံထဲ ခြေလှမ်းဝင်စဉ် မုန်းမရ ကျွန်ုပ်ဆယ်လိုက်ရသည်။ မျက်ရည်တွေ ပွတ်သုတ်ရင်း သွက်သွက်ကလေး လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

စည်ကြဲဝန်ဆင်းလူငယ်အပါးကပ်၍ လူကြီးနဲ့တွေ့ချင်လို ပြောတော့ မုန်းမရကို တအံ့တဩ ခေါက်တုနဲ့ခေါက်ပြန်ကြည့်သည်။

သူတို့ဘာကို မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးက တွေ့ရလားဆိုတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ပါ။ ထိုမျက်ဝန်းနဲ့ ကြည့်ပြီးမှ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသည်။

ဆရာဝန်များ နားနေခန်းထဲကဖြတ်တော့ မုန်းမရ ခြေလှမ်းမဝံ့မရဲဖြစ်ရသည်။ မုန်းမရကို မြင်ကြတဲ့ ဆရာဝန်မတွေ တအံ့တဩကြည့်ကာ အချင်းချင်းလက်တို့ပြောကြသည်။

'ကိုမြင် တွဲခုတ်နေတာ အဲဒီကောင်မလေးနဲ့ ဟ'

'ဟယ် ငယ်ငယ်နုနုကလေး။ ကိုသက်နဲ့ ဈေးဝယ်ထွက်တုန်းက

'ခင်မာ' တို့ တွေ့ခဲ့တာ ဒီကောင်မလေး မဟုတ်လား'

'အစစ်ပေါ့ မာမာ'

'ကိုမြင်တွဲလိုက်တာ 'စံ'ပဲဟေ့၊ ငယ်တာမှ ကြိုက်တယ်ဆိုတာ လည်း ဟင့် ဟင့် ဟင့်'

နာလိုလို့ ပြောကြတာလား။ မနာလိုလို့ ပြောကြတာလား။ မုန်းမရ မဆန်းစစ်ချင်တော့ပါ။ ခြေလှမ်းမမှားအောင် တို့ဆိတ်ပြောကြတဲ့ ဆရာဝန်မတွေတွေ့ရမှ ဖြတ်ကာ ဝေည့်ကြိုလူငယ် ညွှန်ပြတ် အခန်းရှေ့မှာ မုန်းမရ ခြေလှမ်းတန့်သွားသည်။

ဝေည့်ကြိုလူငယ် လှည့်ထွက်သွားတော့ မုန်းမရ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်း၏။ ပြီးမှ တံခါးလက်ကိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်တွန်းပွင့်လျှင် မြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် 'မုန်းမရ' နှလုံးသားမှာ နှင့်ခနဲ ဝမ်းနည်းထိခိုက်သွားသည်။

ကြည့်စမ်း။

ဖန်ခွက်ဝိုင်းထဲ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ဝါကျင်ကျင်အရည်ကို တစ်ရုံနို့တည်းမော့သောက်ကာ အသားကင်အမြည်းတစ်ပတ်ကောက်ပါးလိုက်တဲ့ လူကြီး။

ဘယ်လောက်တောင် သောက်ထားမုန်းမသိပါ။ မျက်ဝန်းအရောင်က ရဲတွတ်နေသည်။ မျက်နှာတွေလည်း နီကာ အဖွေးမျှင်တွေ ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထကာ အကျည်းတန်နေ၏။

စားပွဲပေါ် အရက်ပုလင်းနဲ့ အမြည်းပန်ကန်တွေ ရှုပ်ထွေးနေ

သည်။ မုန်းမရကြောင့် သောက်လိုက်စားလိုက်နဲ့ ဘဝကို အမှောင်ချပစ်လိုက်တာလား လူကြီးရယ်။

အရက်နောက်တစ်ခွက် ထပ်ငဲ့နေတဲ့ လူကြီးလက်က ဘာကြောင့် မုန်းမသိ ကတုန်ကယင် ဖြစ်နေသည်။ မူးနေတာလားကွယ်။

'လူကြီး'

မုန်းမရ တိုးတိုးရွှေ့ရွှေ့ခေါ်လိုက်တော့ လူကြီးလက် တန့်သွားသည်။ မျက်လွှာပင့်လျက် တစ်ပြိုင်နက်ကြည့်သည်။

'လူကြီးရယ်'

မုန်းမရ ဝမ်းနည်းတကြီးရွတ်ရင်း လူကြီးရှေ့ ခြေလှမ်းသွားသည်။ ထိုအခါ လူကြီးမျက်မှောင်ကုပ်လျက် 'မုန်းမရ' ကို ဂူးဖူးရဲရဲ ကြည့်သည်။

အကြည့်နဲ့အတူ ပုန်းခနဲထ လျင် ကိုင်ထားဆဲ အရက်ဖန်ခွက် လွတ်ကျသွားသည်။

'ခလွမ်း'

ကျကွဲသံက မုန်းမရကို ဘွားခနဲ မြင်ရလို့ လွတ်ထွက်သွားတဲ့ 'အမြင်သစ်' နှလုံးသားကို 'အမြင်သစ်' ပြန်ထိန်းဖို့ အသိဝင်လျက်။ လူကြီးကိုယ်က ထိုင်ခုံပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ်ကျသွားသည်။

နှုတ်ခမ်းပါးအစုံသာမက မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး တင်းမာသွားသည်။ မုန်းမရဆီမှ အကြည့်ကိုလည်း ချက်ချင်းလွှဲပြီး

'သူဌေးမကြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ တဲ့'

ခနဲသဲ့သဲ့ လူကြီး မေးသည်။

မုန်းမရ ဝမ်းနည်းလာကာ နှုတ်ခမ်းအစုံတုန်ခါလာသည်။ မျက်

ရည်တွေပါ အလုံးလိုက်ပြိုကျ၏။

'လူကြီးရယ်'

'အဟွန်း ညည်းက အသက်သံငယ်တာ အဆိပ်ကတော့ အပြည့်ပဲ၊ နေပါဦး ညည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ မုန်းမရ'

'ဟင့် လူကြီးရယ် မရက ဘာရည်ရွယ်ရမှာလဲ' မရ'မှာ တကယ် ဘာပိုင်ဆိုင်'

'တောက် ညည်းပါးစပ် ပိတ်လိုက်တော့'

အရက်ပုလင်းအပြားကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း နာနာကြည်းကြည်း ဟန့်တား၏။ မုန်းမရ ဝမ်းနည်းကြီးစွာ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်သည်။

အမြင်သစ် မျက်နှုတ်ခမ်းက သရော်စွာနဲ့ကျသည်။ ပုလင်းအဖုံး ဖွင့်ရင်း ဖန်ခွက်အလွတ်ထဲ အရက်တစ်ခွက် အပြည့်ထည့်သည်။

ခွက်အပြည့်ကိုငါ့ဖိမိမခံဘဲ မော့သောက်လိုက်သည်။

ဒီမျက်ရည်တွေကို အရင်တုန်းက သူ သနားခဲ့သည်။

ခုချိန်မှာ မသနားနိုင်ပါ။

အသက်ငယ်သလို အဆိပ်ပြင်းရုံမုန်း အမြင်သစ် သိသွားသည်။ နောက်တစ်ခွက်ထပ်ခဲ့သည်။ မသောက်သေးဘဲ ခွက်လိုက်ကိုင်ကာထိုင်ရာ မှ ထ, သည်။

သောက်တာများလွန်းလို့ သူ့ကိုယ်က ပုံမှန်မဖြစ်တော့ပါ။

သို့သော်လည်း ခံပြင်းနေတဲ့ နှလုံးသားက ဣန္ဒြေမပျက်ထိန်း နိုင်စွမ်းသေးသည်။

'ဒီမှာ မုန်းမရ ညည်းကို ငါ'

'တော်ပါတော့ လူကြီးရယ်'

'မတော်နိုင်ဘူးကွ၊ မလောက်လေးမလောက်စား မိန်းမတစ် ယောက်ညာတာကို ခံရတာ အသည်းနှလုံးစင်မကဘူး။ အသွေးအသား ကပါ အဆိပ်တက်တယ်။ မင်းနားလည်လား။ ညည်းမှာ အဲလောက် ပိုင်ဆိုင်မှုတွေရှိရုံနဲ့ 'ငါ'ကို လိမ်ညှာပြီး မြှူတာ ဘာကြောင့်လဲ၊ ငါ့မှာတော့ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒီထက်ဆက်ပြောရင် ဒီထက်အဆိပ်တက်လာမယ်။ အရှင်ဆုံးပြောမယ်၊ ညည်းပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ညည်း အမြန်ဆုံးထွက်သွား၊ သွားစမ်းကွာ'

ပြောရင်း မုန်းမရ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်၍ အခန်းထဲက တွန်းပစ်သည်။

'အား'

အခန်းထောင့်မှာ မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေး ခွေခနဲ ကျသည်။ အားခနဲ နာကျင်သွားတဲ့အသံကိုလည်း အမြင်သစ် နားမဆင်။ အံတင်း တင်းကြိတ်ကာ ကျောခိုင်းလျက် အရက်တွေ တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ဆင့် သောက်သည်။

'မရ ကို မကြင်နာတော့ဘူးလား လူကြီးရယ် မရေလေ'

ပြောချင်တာတွေ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မုန်တိုင်းအမွှေခံရသလို ဖြစ် ကာ ဘယ်က ဘယ်လိုစပြီး ရှင်းပြရမုန်း မသိတော့ပါ။

လူကြီး ကျောပြင်ကို အတန်ကြာကြည့်ကာ မရ ကုန်းရုန်းထ သည်။

ပြီးတော့ အားကိုးရာမဲ့ ခံစားချက်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲတာတွေ နဲ့ ရောယှက်ကာ မုန်းမရ ဟီးခနဲ ငိုချရင်း လူကြီးအခန်းထဲက ပြေး ထွက်ခဲ့မိသည်။

ဆရာဝန်မတို့၏ မျက်လုံးပေါင်းများစွာက မုန်းမရကို ဘယ်လို မြင်ကြမလဲ။

မြင်ချင်သလို မြင်ပါစေတော့လေ။

လူကြီးဆန္ဒအတိုင်း ပါရမီဆေးရုံထဲက မျက်ရည်စမ်းချောင်းလေး ခင်းကျင်းကာ မုန်းမရ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့မိပြီ။

ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေး ကျကွဲမသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ ကွယ်။ အားကိုးရာမဲ့လေးဆိုပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းကာ မရကို ကြင်နာယုယမှာ မလွဲတဲ့လူကြီး။

ခုတော့ လိမ္မညာတယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာ အကြင်နာမဲ့တဲ့စကားလုံးတွေနဲ့ နှင်ထုတ်ခံရတဲ့အဖြစ်။

မရ နှလုံးသားလေး တကယ်ကွဲပြီ လူကြီးရဲ့။

‘ဟင်’

ပက်ထရစ် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စဉ်းစားလိုက်ရသည်။ ပက်ထရစ်ရဲ့အမိုးပွင့် ဂျစ်ကားရှေ့ကဖြတ်သွားတဲ့ကောင်မလေး။

မြင်းဖူသလိုလို ရှိလှသည်။

စဉ်းစားလိုက်မှ မျက်လုံးထဲ ဘွားခနဲ မြင်လာသည်။ ပါးမှာ အပူလောင်ကွက်ကြီးနဲ့ အဝတ်အစားမတောက်ပြောင် ပလက်ဖောင်းပေါ်လဲနေရှာတဲ့ ဟာမလေး။

သူတို့လက်ထဲရောက်ခါနီးမှ သာသနာဖျက်ကြီးဝင်ပါလို့ ပွဲပျက်ခဲ့ရသည်။

အခု ကောင်မလေးပုံစံက အရင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်။ ပါးပေါ်မှာ

ဒဏ်ရာကွက်ကြီး မရှိတော့ပါ။ ပါးပြင်နှစ်ဖက်က ပူးနေနေသည်။ မွှေးညှင်းစိမ်းကလေးတွေပင် အသားအရည်ပေါ်မှာ လန်းနေတာက ပွပွလေး လွတ်သပ်ယုယချင်စရာ။

မည်းနက်ပြောင်အိတဲ့ ဆံပင်ရှည်အထွေးကြီးကို စပရိုန့်သားရေကွင်း အဝါနုရောင်နဲ့စည်းပြီး ကြောပေါ်အလျားလိုက်ချထားသော်လည်းကိုယ်ဟန် လှုပ်ရှားတဲ့အတိုင်း ကောင်မလေး တင်ပါးနှစ်ဖက်အလယ်မှာ နွဲ့နွဲ့လေးလှုပ်သရမ်းနေသည်က ပက်ထရစ်ရဲ့ ရင်ဖိုစိတ်ကို လက်ရပ်ခေါ်နေသလိုပင်။

အခွင့်သာတုန်း

တစ်ပွေ့ချင်းဆုံတုန်း။

လက်ဦးခွင့်ရတုန်း

ခန္ဓာကိုယ်ချင်းဂဟေဆက်မိအောင် တစ်ပွဲလောက် နွဲ့လိုက်ချင်သည့်အာသီသ ယိုစိမ့်ကျလာသည်။ ထို့ကြောင့် ပက်ထရစ်တွေ ဝေမနေတော့ပါ။

ထိုကောင်မလေး ချိုးဝင်သွားတဲ့ လမ်းထဲ ဂျစ်ကားချိုဝင်လျက် ဝုန်း

အား

တွန်းလှည်းနဲ့ အသီးစုံရောင်းတဲ့ သစ်သားလှည်းကို ဝင်တိုက်မိတဲ့ အဖြစ်။

‘တောက်’ ပစ်ထရစ် ဒေါသထွက်ပါ၏။ လမ်းပေါ်အသီးတွေပျံ့ကြ၍ တွန်းလှည်းကြီးလဲပြိုကာ၊ ရှေးသည်လူကြီး ဖင်ထိုင်ကျနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဒေါသကြီးစွာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ကောင်မလေးကို သည်းသည်းမိမိဖြစ်နေတဲ့ သွေးသားက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားသည့်အထိ။

တက်ခေါက်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ့်ကို ကိုယ်တိုင်ခေါ်သဖြစ်နေတဲ့ ပက်ထရစ်။ ချက်ချင်းဆိုသလို လူတွေပိုင်းလာတော့ ပက်ထရစ် ဘာမှမ တတ်နိုင်။ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ရသည်။ ပက်ထရစ်က ပြဿနာနဲ့ ငြိလျက်အလန်းလေးက လွတ်သွားပြီ။

ဒီတစ်ကြိမ်လည်း လက်လွတ်ရတာ ရင်နာလို့မဆုံးပေ။

ဒါပေမဲ့

နောက်တစ်ခါ ကြုံရင်တော့လား။

ဒင်းလေး လွတ်နိုင်ရိုးလား။

ပက်ထရစ်တဲ့။

ကြုံရင် လွဲခဲ့ပါတယ်ကွ။

မုန်းမရ ခြေလှမ်းတွေ ဦးတည်ရာမဲ့နေပါပြီ။ ရတနာမြိုင်စံအိမ် ထဲက ထွက်ခွာခဲ့စဉ်ကလို လမ်းမြင်သမျှ လျှောက်သွားနေခဲ့တာ တစ်နေ့ လုံးပဲ။

လူကြီး လက်မခံတဲ့အကြောင်းအရင်းက မုန်းမရမှာ ပိုင်ဆိုင်မှု တွေရှိလို့တဲ့။ ဘာဆိုင်လို့လဲ လူကြီးရယ်။

မုန်းမရက မဆိုင်ဘူးထင်ပေမယ့် လူကြီးက ဆိုင်တယ်လို့ထင် တာ ဘာကြောင့်လဲ။ မုန်းမရ တကယ်မသိတဲ့ ဘွားဘွားအစီအမံကို လူကြီးနားလည်ပေးရမှာပေါ့။

ခုတော့ ထွက်သွားတဲ့၊ နှင်ထုတ်ရက်လေခြင်း ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့

မျိုးစွာပေ

နှလုံးသားကွဲမတတ် ထိခိုက်ဝမ်းနည်းရပါသည်။

ဘွားဘွား လျှို့ဝှက်စွာစိမ့်ပေးတဲ့ စည်းစိမ်ထက် လူကြီးရင်ခွင်ကို ပဲ မုန်းမရ မက်မောပါသည်။

ပိုင်ဆိုင်မှုတွေမက်တဲ့ မာမိဆွေကို ခေါ်ပြီး စာချုပ်တွေ ပေးလိုက် တော့မယ်။ မုန်းမရမှာ ဘာမှမရှိတော့ရင် 'လူကြီး' မောင်းထုတ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဟုတ်တယ်။

လှုပ်တစ်ပြက်ရလာတဲ့ အတွေးနောက် 'မုန်းမရ' ခြေလှမ်းတွေ ပါသွားသည်။ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ခြံဝင်း ရှေ့ရောက်လျှင် မုန်းမရ နှလုံးသား မာကျစ်လိုက် နူးညံ့ပျော်ဝင်သွားလိုက်နဲ့။

အိုး အားကိုရာမရှိတဲ့ဘဝမှာ ရုပ်ဝတ္ထုပိုင်ဆိုင်မှုကို တကယ် မမက်ရဲပါဘူး။ မာမိဆွေကို ပေးပစ်မယ်လို့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုလည်း မပြင်တော့ပါ။

ဇေယျာသောတိထားတဲ့ သံပန်းတံခါးရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်လျက် စံအိမ်ကို ဝေ့ကြည့်မိသည်။ လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ပေမယ့်

'သွား ကိုစိုးနေ မကဲနဲ့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်'

ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ မြူးရင်း ကြည့်ကြည့်နူးနူးရယ်ပြော လိုက်တဲ့အသံ။ ထိုအသံကြားရုံနဲ့ မာမိဆွေ မုန်းသိသည်။ ထိုအသံနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် မျက်ဝန်းက အသံလာရာဘက် ငဲ့ချောင်းကြည့်လျှင်

ခြံစည်းရိုးနဲ့ကပ်လျက် ဖွန်ပန်းရုံရှေ့က ခုံတန်းမှစုံတွဲကို ဘွားခနဲ တွေ့ရသည်။ မာမိဆွေ ဒယ်ဒီအရွယ်လူကြီးရဲ့ရင်ခွင်ထဲ နွဲ့မှီကာ နှစ်ယောက်သား အကြည်စိုက်ပြီး ပြောကြရယ်ကြနှင့် လောကကြီးကို

မျိုးစွာပေ

မေ့နေကြသည်။

ဒယ်ဒီ ရှိစဉ်ကတည်းက မာမိဆွေတွဲနေသည့် ထိုလူကြီးကို မုန်းမရ သိသည်။ ဒယ်ဒီလို လူချောလူလှ မဟုတ်ပေမယ့် တုတ်တုတ် ခိုင်ခိုင် ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးကိုယ်ဟန်နှင့် အိမ်ထောင်ရှိ မိန်းမတွေနဲ့သာ တွဲလေ့ရှိတဲ့ လူပျိုကြီး ဦးကျော်စွာစိုး။

ဦးကျော်စွာစိုးနဲ့ ငြိကတည်းက ဒယ်ဒီနဲ့မာမိဆွေ နေတိုင်းလိုလို ရန်ဖြစ်ကြသည်။ ရန်ဖြစ်တိုင်းလည်း ဒယ်ဒီကို မာမိဆွေ ပြောနေကျ စကားက

''ကိုကိုလည်း ကိုကိုစိတ်အလိုအတိုင်း တွေ့ကရာမိန်းမနဲ့ ပျော် ပါးတာပဲ ဆွေ တားလို့ရဲ့ခွဲလား။ ကိုကိုက ယောက်ျားပဲ တွဲတယ် ပျော်တယ် ဘာဖြစ်လဲတဲ့'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ငါကယောက်ျားပဲ တွဲတယ်ပျော်တယ် ဘာဖြစ် လဲ'

ဒက်ဒီခပ်ဆတ်ခတ်ပြန်ပြော၏။ ထိုအခါ မာမိဆွေကလည်း မခေပါ။ ကိုယ်နေဟန်ကို ကြော့မော့နေအောင် စွင့်စွင့်ကြီးရပ်ကာ မျက်နှာကိုမာန်အပြည့်နဲ့ မော့ပြီး ဆိုချေသည်က

'ဟင့် ဟင့် ဟင့် ကိုကိုက ယောက်ျားပဲဆိုပြီး တွဲသလို ဆွေလည်းမိန်းမပဲလေ ကိုစိုးနဲ့တွဲတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ မိန်းမ ဆိုတာလည်း ကိုကိုတို့ ယောက်ျားတွေလိုပဲ သွေးနဲ့သားနဲ့ ရှင့်'

'တောက် မိဆွေ'

'နောက်မဟုတ်လို့လား ကိုကို၊ ကိုကို လျစ်လျူရှုထားပေမယ့် ကိုစိုးက ကြင်နာတယ်လေ၊ ဒီမှာ ကိုကို ကိုကိုလို အိပ်ရာထဲလဲခါမှ

မယားကို အပါးမှာထားချင်တဲ့ ယောက်ျားဆိုမှာ ဆွေ မနေနိုင်ဘူး။ ဆွေ လိုအပ်ချက်အတွက် ဆွေ တွဲမယ်၊ ဒါကိုမှ ကိုကိုမကျေနပ်ဘူးဆိုရင် ကွာပေး လိုက်လေ အေး ကိုကိုဘက်က စကွာမယ်ဆိုရင်တော့ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးရမ့်'

'တောက်'

အပြတ်အသတ်ရဲရဲတင်းတင်းပြောချရတဲ့ မာမိဆွေ။ ဒယ်ဒီမှာ ဒေါသတွေထွက် ၊ စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ကာ ရောဂါတစ်ဖက် ဘာ တစ်ဖက်နဲ့ မာမိဆွေကို ပြန်ပြောမနိုင်ရှာ။

မာမိဆွေကတော့ ပံ့ပိုးတိုက်ရယ်မောရင်း အောင်ပွဲခံတဲ့လျှက်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟိုအကြောင်းပြ ဒီအကြောင်းပြကာ မာမိဆွေ ညပြန်မအိပ် တာတွေလည်း ရှိသည်။

ဒယ်ဒီမရှိတော့ ဦးကျော်စွာစိုးက ဘွားဘွား မရိပ်မိအောင်၊ မာမိဆွေအခန်းထဲ နေအိပ်ညအိပ်နေလေ့ရှိသည်။ မမသွေးက သိပေမယ့် ဘွားဘွားကို မပြောပါ။ 'မရ'ကိုလည်း 'ညည်းပြောကြည့်' လို့ ခိုက်ကြော ဆွဲလိမ်ပြီး ဟန့်တားတာကြောင့် 'မရ' မပြောရဲ့ခွဲပါ။

ဘွားဘွားဆုံးတော့ ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပဲ ဦးကျော်စွာစိုး ရတနာ မြိုင်စံအိမ်ပေါ် ရောက်လာသည်။ ဘွားဘွားကလည်း မရှိတော့ မာမိဆွေနဲ့ ဦးကျော်စွာစိုး လွှပ်လွှပ်စွာ ချစ်ခွင့်ရပေမယ့် တရားဝင် လက်ထပ် ထိမ်းမြားတာလည်းမဟုတ်ဘဲ ၊ ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ အတူနေနေတဲ့အဖြစ်။

အခုလည်း ကြည့်ပါလား။

ဆယ်ကျော်သက်တွေလို သည်းနေ ကဲနေကြတာ။

မုန်းမရ ဘာလုပ်သင့်လဲ။ ဒက်ဒီအပေါ် သစ္စာမရှိတဲ့သူ၊ 'မရ'ကို

နှိပ်စက်အနိုင်ကျင့်နေတဲ့ မိထွေးလက်ထဲ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေပေးပစ်ရ
ဘွားဘွား မုန်းမရကို နာကြည်းသွားမလား။

မာမိဆွေခွဲ ဦးကျော်စွာစိုးတို့ စုံတွဲကိုကြည့်ရင်း ပေးပစ်မယ်လို့
ခိုင်ခိုင်မာမာဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ မုန်းမရ စိတ်နှလုံးက တွေခန့်ဖြစ်၏။

ဘွားဘွားနာကြည်းသွားမှာက တစ်ဖက်၊ လူကြီး လက်မ
တာတစ်မျိုး၊ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မုန်းမရ နှလုံးသား
အသိတရားက မီးလိုပူလောင်လာသည်။

ထိုစဉ် ကျွဲခနဲ ထိုးရပ်လာတဲ့ကားသံ။

မုန်းမရ နောက်ကျောမှ ပေါ်လာသည်။ မုန်းမရ လှည့်ကြည့်တော့
ကားပေါ်မှ မမသွေး။

'မိမုန်း' ညည်းဒီမှာ ဘာလုပ်တာလဲ၊ ညည်းကို ရတနာ
မြိုင်စံအိမ်နဲ့ မပတ်သက်နဲ့လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ညည်း
လာရဲသေးတယ်၊ ဟွန်း ငါ့အကြောင်းသိရစ်မို့မယ်'

ရင့်ရင်းသီးသီးပြောလည်းပြောရင်း ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့
ရနံ့သွေး။

မုန်းမရ နှလုံးသားလေး နာကျင်သွားသည်။

အဖေတူ မောင်နှမဖြစ်လျက် မုန်းမရအပေါ် အံသလောက်
ရက်စက်နိုင်တဲ့ အစ်မ။ မုန်းမရ ဘာကိုမှ မငဲ့ချင်တော့ပါ။ အံကိုတင်းတင်း
ကြိတ်ကာ ရင်ဆိုင်ဖို့ 'မုန်းမရ' တစ်ကိုယ်လုံး လှည့်သည်။

ကားပေါ်က လက်ဝါးထောင်ပြီး ဆင်းလာတဲ့ မမနဲ့မျက်နှာချင်း
ဆိုင်သည်။ မိန်းမလှနှစ်ယောက်တင်းမာနေတဲ့ အနေအထားကိုကြည့်ရင်း
ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ကားမောင်းသူနေရာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေတာ သိသည်။

ဒါကြောင့် ကားပေါ်က ချက်ချင်းဆင်းလာပြီး၊ ချစ်သူ ရနံ့သွေး
လက်ဖဝါးကို ဆွဲထားလိုက်ပြီး ထိုမိန်းကလေးကို ကြည့်တော့မြင်ဖူးပါတယ်
လို့ စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။

'မောင် ဖယ်စမ်းပါ ဒီဟာမကို လုပ်ရမှ 'သွေး' ကျေနပ်မယ်'

ဒေတာလက်ထဲကရုန်းရင်း ရနံ့သွေးပြောသည်။ မမသွေးချစ်သူ
က မမသွေးရှေ့ကကာရင်း မုန်းမရကို သိသလိုလို အာလုံလိုကြည့်သည်
က တစ်မျိုး။

ဟွန်း မျက်မှန်းကြိုးဖို့ကောင်းတဲ့ မမသွေး ရည်စား။

မုန်းမရ မျက်နှာကို ဆက်ခနဲခါကာ ထိုစုံတွဲရှေ့က ရင်ကျောပြီး
ထွက်ခဲ့သည်က မာနနဲ့ပါ။

မမသွေးရယ် ။

သွေးအရင်းကို သွေးရင်လို မဆက်ဆံမှတော့ မုန်းမရလည်း
သူစိမ်းလိုဆက်ဆံဖို့ ကြိုးစားပါရစေတော့လေ။

'ကျွတ်' ခနဲစုပ်သပ် ရလောက်အောင် နှလုံးသားလန်းသွားစေ
တဲ့အလှပုံရိပ်လေ။ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရုံနဲ့ မလိုက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပါ။
ထွင်းဖောက်မြင်နိုင်တဲ့မှန်ချပ်တွေ ကာရံထားတဲ့စားသောက်ခန်း
ထဲက 'ချန်ချန်' ချက်ချင်းထထွက်ခဲ့သည်။

အချောအလှမြင်ရင် လိုက်ရမှ အာသာပြေတဲ့စိတ်။ ဒီမိန်းမလှ
လေးကို မြင်တော့ ချန်ချန် အာသာပြင်းပြလာသည်။
လိုက်ရုံတင်မက တွဲချင်စိတ်ပါ ထ,သည်။

ဆင်ဆွယ်ရောင် ဖက်ရှင်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ကိုယ်လေးမတ်ကာ

ရင်အုံလေးစွင့်စွင့်ပို့ပို့နဲ့ တစ်ကလေးလှုပ်ကာ တစ်ပွေးတည်း လျှောက်သွား
တဲ့မိန်းကလေး။

မိန်းမလှမြင်တိုင်း ရင်ခုန်တဲ့ ချန်ချန်ဗီဇ။
နာခေါင်းလေးပွရင်း မိန်းမချောလေးအပါးကပ်လိုက်သည်။
မျက်လုံးကလည်း ဝီခေါတ်ကြောအတိုင်း မျက်နှာအစိတ်အပိုင်း
ထက် လည်တိုင်အောက်က အမို့အမောက်လို ခပ်ရဲရဲကြည့်သည်။
ကြည့်နေရင်း အာရုံက ဒက်ခနဲ ရိပ်မိသွားသည်။ တစ်ခုသေ
ညက ပလက်ဖောင်းပေါ် သတိလစ်နေတဲ့ ဒဏ်ရာခွဲ မိန်းကလေး။
ချက်ချင်းလက်တစ်ဖက်ပိတ်ရပ်ရင်းဟန်တားလိုက်သည်။
မုန်းမရ ခြေလှမ်းတန်ကာ တအံ့တသြမော့ကြည့်တော့ ၊ ခပ်ရဲရဲ
စိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူရွယ်၊ မုန်းမရရှေ့မှာ လက်တွေ့တာတွေတားပြီးပိတ်ပိတ်
နေပါသည်။

နှုတ်ခမ်းနဲ့မျက်လုံးကလည်း မုန်းမရကို ခပ်မြူးမြူးကြည့်ကာ
ပြုံးလျက်။

'ဒီမှာ မင်းလေး ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။' တဲ့
မုန်းမရ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ မမှတ်မိဘူးလားတဲ့
မုန်းမရ သေချာကြည့်မိသွားသည်။
အရပ်မြင်၍ အသားဖြူသည်။ မျက်ခုံးပါးပါး မျက်ဝန်းအိမ်က
ကျယ်နဲ့ မေးရိုးကားသယောင်ရှိကာ၊ နှုတ်ခမ်းက ပါးပါးလေးနဲ့ ကြည့်
ကောင်းသည်။

ခေတ်မီဖက်ရှင်နဲ့ မင်းသားရှုံးအောင်သ .ထားတဲ့လူငယ်၊
မုန်းမရ ညီဖို့နေနေသာသာ မြင်တောင်မမြင်ဖူးပါ။ မုန်းမရ

ခေါင်း
ရမ်းလျင် ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေလို ဆံပင်သကာ မျက်နှာမော့၍ ဟက်ခနဲ
ရယ်သည်။ ရယ်ပြီး ပြောသည်။

'မင်းကို ကိုယ်တို့ကယ်မလို့ဟာ ဟိုလူကြီး လက်ဦးသွားလို့ကွ'
'ဘာ'

'ဟုတ်တယ် အမြင်သစ်ဆိုတဲ့ လူကြီးလေ၊ ကိုယ်တို့ လက်ထဲက
နေ မင်းလေးကို လုသွားတာ' တဲ့။

ဟုတ်ရဲ့လား လူကြီးကို မေးကြည့်ဦးမှ
ထိုအတွေးနဲ့ မုန်းမရ ခပ်ငေးငေးဖြစ်သွားလျှင်

'ဒါနဲ့ မင်းလေး အခုဘယ်မှာနေလဲ'
မေးပုံကိုက ရဲသည်။ ဘယ်မှာနေနေပေါ့။ သူနဲ့ဘာဆိုလဲ။

မုန်းမရ မျက်စောင်းထိုးလိုက်တော့
'မင်း တော်တော်လှတယ် ဟင့် ဟင့် ဟင့်'

မဆီမဆိုင် မုန်းမရကိုယ်လုံးကို ရှေ့နောက်ပတ်ရင်း ဣန္ဒြေ
မရတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပြီး ပြောသည်က အန်ချင်စရာချည်း။

တမင်နှောင့်ယှက်နေမုန်း ရိပ်မိတာကြောင့် မုန်းမရခြေလှမ်း
နောက်ဆုတ်သည်။

ထိုလူရွယ် တဟင့်ဟင့်ရယ်ရင်း မျက်နှာမော့ကာ၊ သူ့စကား
သူ့အာသာခံနေစဉ် မုန်းမရ လက်တစ်ဖက်က သွက်လေသည်။

လာနေတဲ့ တက္ကစီကို တားကာ ထိုးရပ်လာတဲ့ တက္ကစီပေါ်
လွှားခနဲ ပြေးတက်လိုက်လျှင် မုန်းမရ လွတ်လမ်းရသွားသည်။

'ချန်ချန်' သူ့ဖီလင်နဲ့သူ။ မေးဖျားကို လက်ညှိုးနဲ့ပွတ်ကာ

ပွက်ကာနှင့် မျက်လုံးမှ မှေး၍ အာသာခံနေစဉ်။ ကားရပ်သံ ၊ ကားမောင်းထွက်သံတွေကြောင့် ဝှဲကြည့်တော့ ရင်ခုန်ပြေ မိန်းမလှလေး မရှိတော့ပြီ။ တက္ကစီကားပေါ် ပါသွားမှန်းသိလျှင် အံတင်းတင်း ကြိတ်လိုက်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ်လည်း လွတ်ပြန်ပြီ။

သူတို့ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဆုံမိလျှင် အဖြစ်အပျက်ကိုယ်ပြောကြသည်။ လက်မတင်လေးလွတ်သွားတဲ့ မိန်းမလှလေး အတွက် သွားရည်ပြန်မျိုချရင်း

'ဒင်းလေး ငါတို့လက်ထဲက လွတ်နိုင်လို့လား' လို့ အံကြိတ် တေးမှတ်သည်သာ။

အခန်း (၁၉)

'ဟာ ဟေ့ ဟေ့ တက္ကစီ နေဦးလေ ဘယ်နယ်သူများ ခြံထဲ စွတ်မောင်းဝင်တာလဲ'

ဆရာ ကားထွက်မယ်ဆိုလို ဖိုးထောင် ခြံတံခါးအသင့်ဖွင့်ထားသည်။

ထိုအခါ တက္ကစီကားအဖြူရောင်လေးက ဖိုးထောင် ဖွင့်ထားတဲ့ တံခါးပေါက်မှ ခြံထဲစွတ်မောင်းဝင်သွားလျှင် ဖိုးထောင် ပျာယိပျာယာအော်ပြောသည်။

ခြေလှမ်းကြကလည်း တက္ကစီနောက် အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ပါခဲ့သည်။

တက္ကစီက ဆရာကားနောက်မှာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားသည်။

တက္ကစီကား ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ထိုးရပ်သွားသည်နှင့်နုငယ် ချောညက်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကားပေါ်က သုတ်ခနဲ ဆင်းကာ တိုက်ထဲ ဒရောသောပါး ပြေးဝင်သွားသည်။

ဒီကောင်မလေးဘယ်သူလဲ။ ဘာကြောင့် ရဲရဲတင်းတင်းပြေးဝင်
သွားရတာလဲ။ 'သူ' မရှိတဲ့နောက်ပိုင်း ဆရာနဲ့တစ်ခုပတ်သက်နေလား
အခြေအနေသိအောင် တိုက်ထဲပြေးဝင်ကြည့်တော့
ဖိုးထောင် မျက်လုံးနှစ်စုံပြူးကျယ်သွားကာ ခြေလှမ်းတွေမပါ
နောက်ပြန်လှည့်မိသွားသည်။

အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတဲ့ ဆရာနဲ့လှေကားထစ်အလယ်မှာ
ဆုံအချင်း ဆရာခါးကို ပြေးဖက်ကာ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။
သူမရှိတဲ့အတောအတွင်း ဆရာနဲ့ဒီကောင်မလေး အတိုင်း
အတာတစ်ခုထိ ငြိနေပြီးမှန်း အခြေအနေကြည့်ရုံနဲ့ ဖိုးထောင် ရိပ်စားမိ
သည်။

ကြောခိုင်း လှည့်ထွက်ခဲ့တော့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ထား
တဲ့ တက္ကစီက ရှိနေဆဲ။ ဖိုးထောင်တက္ကစီသမားကို မေးတော့ တက္ကစီခ
မပေးသေးလို့တဲ့။

ဖိုးထောင် ခေါင်းဆတ်ကာ အိတ်ကပ်ထဲက ထောင်တန်နှစ်ရွက်
ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။ တက္ကစီကားထွက်သွားတော့ ၊ ဧည့်ခံထဲလိုက်ကာစ
အသစ်လဲဖို့ပြင်ဆင်နေတဲ့ သူ့ဇနီးချောက ဆရာနဲ့ကောင်မလေးကို မြင်ပြီး
နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်ကာ သူ့အပါးကပ်လာပြီး မျက်စခနဲမေးသည်။

ကလေးရုပ်လေးပင်မပျောက်သေးတဲ့ ကောင်မချောလေးက ရင်
ကျက်တည်ငြိမ်ကာ ဆယ့်ငါးနှစ်နီးပါးကြီးနိုင်တဲ့ သူ့ဆရာနဲ့ ဘာလဲပေါ့။
သူ့ဇနီးချော'ဖြူဖွေး'ကို မစပ်စုနဲ့လို့ ဖိုးထောင်မျက်နှာအမှုအရာနဲ့ အသံ
တိတ် ပြောလိုက်ရသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဂဃဏန ဘာမှမသိတော့'ဖြူဖွေး'နားလည်

အောင် မပြောနိုင်တာလည်း ပါသည်။

ဖြူဖွေးနဲ့ဖိုးထောင် ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိပါ။

သို့သော်လည်း သူ့ဆရာနဲ့ဒီကောင်မလေး ပတ်သက်မှုကိုတော့
တကယ်သိချင်သည်။ ဒါကြောင့် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းကလေးပူးကာ
ဧည့်ခန်းနံရံနဲ့ကွယ်ပြီးချောင်းကြည့်သည်။

ပြေးဖက်ငိုယိုနေရှာတဲ့ ကောင်မလေးကို 'သူ့' ဆရာ၊ တအံ့
တညှင့်ကြည့်ကာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားသည်။

"လူကြီး"

မျက်ရည်တွေနဲ့ မော့ကြည့်ရင်းခေါ်လျှင် ကောင်မလေးကို
နှစ်သိမ့် ချောမြူသိုင်းဖက်ဖို့ရောက်သွားတဲ့ သူ့ဆရာလက်က ချက်ချင်း
နောက်ဆုတ်သွားသည်။

'မရ ကို' မောင်းမထုတ်ပါနဲ့နော်၊ ဒီမှာပဲနေပါရစေ ဟီး ဟီး
ဟီး'

အမြင်သစ်မျက်လွှာပင့်၍ မျက်နှာကို ခပ်မော့မော့လေးလွဲလိုက်
သည်။ ခါးကို အားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားတဲ့ လက်ချောင်းတွေက
သူ့သွေးသားကို နွေးဖို့စေသည်။

ငိုပြရုံနဲ့ မာနကိုချလိုက်ရမလား။

အမြင်သစ် တွေဝေနေဆဲ ဖြစ်သည်။

'နော် လူကြီး မရ မှာ အားကိုးရာ တကယ်မရှိလို့ပါ မရ
ဘဝအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့ ရင်ခွင်တစ်ခု လိုနေပါတယ် လူကြီးရယ်၊
'မရ'ကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့၊ လူကြီးအရိပ်အောက်မှာ ခိုပါရစေ ဟင့် ဟင့်'
မှန်းမရ တကယ် အားကိုးတကြီး တောင်းဆိုလိုက်ခြင်းပါ။

ပါရမီဆေးရုံထဲကလူကြီး မောင်းထုတ်ကာတည်းက 'မုန်းမရ' နှလုံးသားလောင်းကျွမ်းရသည်။ ခြေလှမ်းတိုင်းက အရိပ်မဲ့လမ်းပေါ် ရွက်လွင့်နေကာ။

ရတနာမြိုင်အိမ်ဆီရောက်ခဲ့တော့လည်း မုန်းမရ ထင်သလိုဖြစ် မလာပါ။ အထူးသဖြင့် မုန်းမရ ကြုံလိုက်ရတဲ့ ယောက်ျားရွယ်တွေ။

မမသွေး ရည်းစားနဲ့ မုန်းမရ အပါးကပ်လိုက်လာတဲ့လူရွယ်။ အကြည့်တွေက မရိုးသားသလို။ မုန်းမရကို အမဲဖျက်လိုစိတ်နဲ့လိုက်နေ တဲ့ခြေလှမ်း။

မုန်းမရ တကယ်ကြောက်ကာ လွတ်လမ်းရှာရင်း ၊ လူကြီးအရိပ် အောက်ပြန်လည် ဦးလှည့်ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။

ရှေ့ဆက်ပြီး ထိုယောက်ျားရွယ်တွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာ သွေးပျက် မတတ် လန့်နေမိသည်။

လမ်းပေါ်တွင် လွင့်နေရင် ထိုယောက်ျားတွေနဲ့ တစ်ကွေ့မဟုတ် တစ်ကွေ့ဆိုနိုင်သည်။ နောက်ထပ်တစ်ကြိမ်မုန်းမရ အဆုံမခံနိုင်ပါ။ လုံလုံ ခြံခြံရိုလှတဲ့ လူကြီးအရိပ်အောက် နေချင်စိတ်က ရာနုန်းပြည့်ရယ်ပါ။

ဒါကြောင့် ပါရမီစံအိမ်အရောက် ရရာတက္ကစီ စီးပြီးပြေးလာ သလို အားကိုးတံကြီးဖက်တွယ်ကာ ငိုယိုလျက် အသနားခံ တောင်းဆို နေခြင်းလည်းဖြစ်ပါသည်။

တသွင်သွင် စီးကျနေတဲ့ မျက်ရည်များကြားမှ လူကြီးမျက်နှာကို မော့ကြည့်၏။ လူကြီးအံတင်းတင်းဖိတ်ကြိတ်ကြည့်ကာ လွဲထားတဲ့ မျက်နှာ လေးက 'မုန်းမရ' တောင်းဆိုတာကို ငြင်းဆန်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မုန်းမရ လက်နှစ်ဖက်ကို

လူကြီးခါးပေါ်မှ ဖယ်ချသည်။

'ဟင့် ဟင့် လူကြီး'

မုန်းမရ ရှိုက်ငိုရင်းခေါ်လျှင် လူကြီး မမူသလို မျက်နှာပေးနဲ့၊ မုန်းမရ ကိုယ်ကိုတွန်းဖယ်ပြီး၊ လှေခါးထစ်တွေကို ခြေသံမြည်အောင် နင်းလျက်၊ ဆင်းချသွားသည်။

မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေးပျော့ခွေကာ ယိုင်လျှင် လှေကား လက် တန်းစတီးပိုက်တန်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း လှေကားထစ်ပေါ်ထိုင်လျက်သား ကျသွားတဲ့ မုန်းမရ။

လူကြီး နောက်ပြန်လှည့် မလှည့်ပါ။ ဧည့်ခန်းထဲ မာနနဲ့ မတ်မတ်လျှောက်ဝင်သွားပြီး

'ဖိုးထောင်' ဟု အသံမြှင့်ခေါ်သည် ။

'ရို ရိုပါတယ် ဆရာ။ ဆရာ ဘာခိုင်းမလို့လဲ'

နံရံနဲ့ကွယ်ထားတဲ့ ကိုယ်ကို ချက်ချင်း လူလုံးထွက်ပြရင်း ဖိုးထောင် အသံထုတ်လိုက်သည်။ မျက်တောင်မခတ်တမ်း စောင့်ကြည့် နေသည်မို့ ဖိုးထောင် အားလုံးကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် မြင်ပါသည်။

ဆရာ ခြေလှမ်းတန်ခိုးကာ ကြောင်တောင်တောင်လေးရပ်နေ ရှာတဲ့ဖိုးထောင်နဲ့ ဖြူဖွေးကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။

ပြီးမှ အံကြိတ်ထားတဲ့သွားကိုဖြေကာ နှုတ်ခမ်းစေ့ ချပြော သည်။

'အန်ကယ်ပိုင်ကို ဖုန်းဆက် ခုချက်ချင်းလာခဲ့လို့'

'ဟုတ်'

'ဖိုးထောင်' ခေါင်းညိတ်ကာ ဖုန်းစင်နားသွားသည်။ ရှေ့နေ

ဦးပိုင်သ ဖုန်းနံပါတ် ချက်ချင်း နှိပ်သည်။ 'ဖြူဖွေး' မှာတော့ ဆရာရှေ့ လူလုံးထွက်မပြုရဘဲ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရသည်။ သူမ ရင်မှာ လည်း ထိတ်လှသည်။

ဆရာဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သူမကို ခိုးယူတဲ့တပည့်ဖြစ်သူ ဖိုးထောင် အပေါ်အခဲမကြေ။

ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရလားဆိုပြီး ဆူသည်။ သူမ ကိုလည်း ဘဝင်မကျကြည့်ပြီး

'မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး မစဉ်းစားဘူး။ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့လင်ယူ ဖို့ပဲ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တယ် ဟုတ်လား။ ဟေ ယူပြီးရင် နင်တို့ဟာ နှစ်တို့နေကြပေါ့ကွ ဘာလို့ ငါ့ဆီပြန်လာကြလဲ။ ဖိုးထောင် မင်းက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ မိဘကို သတ်ရလို့ပြန်မယ်ပြောပြီး မိန်းမခိုးပြေးတာ ဘာသဘောလဲ အေး အဲသလို အလိမ်စကားသုံးသွားတာ ငါခံပြင်းဆုံး ပဲကွ။ တောက် ငါဆက်ပြောရရင် နှစ်ယောက်စလုံး စုတ်ပြတ်သွားမယ်။ ဒီမှာ နှစ်ယောက်စလုံးကြပ်ကြပ်သတိထား ငါ့မျက်စိနောက်အောင် ပူးကပ်ပူးကပ် လုပ်မနေကြနဲ့။ ငါ့မျက်စိနောက်တဲ့နေ့ နှစ်ယောက်လုံး အထုပ်ပိုက် ပြေးဖို့သာပြင်' လို့

တပည့်ဖြစ်သူ ကိုဖိုးထောင်နဲ့အတူ ဖြူဖွေးကိုပါ ' ရောနှောပြီး အားမနာတမ်းပြောချတဲ့ ဆရာပါးစပ်ပေါက်ကို ဖြူဖွေး ကြောက်ပါသည်။

ကိုဖိုးထောင်ကတော့ ဆရာက သဘောကောင်းပါတယ်ဟုဆိုပြီး သူမကို တစ်ပါတည်း ခေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဆရာကို ဖုန်းဆက်အသံပေး ကတည်းက မလာနဲ့၊ လုံးဝမလာနဲ့ မင်းကိုငါ မမြင်ချင်းဘူးလို့ ပိတ်ပြော တဲ့ဆရာ။

အလုပ်က ဘယ်မှာမှရှာလိမလွယ် နေစရာလည်း အဆင်မပြေ တာကြောင့် ကိုဖိုးထောင်မျက်နှာလေးငယ်ကာ ဆရာတားတဲ့အတိုင်း ငြိမ်မနေဘဲ ဆရာရှေ့အသနားခံလာရပါသည်။ ထိုသို့ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်း ခံလိုက်တော့ နေခွင့်ပေးလိုက်တာကံကောင်း။ နောက်ဆို ရွာလယ်နေမှာ လေ။ ထိုအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဖြူဖွေး ဆရာရှေ့ လူလုံးထွက်မပြု ရဲပါ။ နံရံထောင့်မှာကပ်ရပ်နေရင်း အခြေအနေကို မျက်လုံးဖွင့်နားစွင့် ကြည့်နေပါသည်။

'အန်ကယ်ပိုင် ရုံးကနေထွက်လာနေပြီ တစ်ခါတည်း ဆရာ ဆီ ဝင်ခဲ့မယ်။ အခုကားပေါ်မှာတဲ့'

ဖိုးထောင် ဖုန်းချပြီး ပြောသည်။
ဆရာ ခေါင်းဆတ်ကာ ဆိုဖာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချသည်။
ကောင်မလေးကတော့ ငွေကားထစ်ပေါ်မှာ ပုံပုံ့ကုံ့ကုံ့လေး ထိုင်ချလျက် တအင့်အင့်ရှိက်ငိုနေဆဲ။

ဖိုးထောင်နဲ့ဖြူဖွေး ဆရာနဲ့ကောင်မလေးကို တစ်လှည့်စီကြည့် ရင်း ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဗျာများနေသည်။

ထိုစဉ် ကားသံကြားရသည်။ ပေါ်တီကိုအောက် ထွက်ကြည့် တော့ အန်ကယ်ပိုင်ရဲ့မာစီဒီးကား အနက်ကလေး၊ ခြံဝင်ထဲမောင်းဝင်လာ နေသည်။

ဖြူဖွေးကို ဣန္ဒြေမပျက်နေဖို့ မျက်စိပိတ်လိုက်သည်။ ဇာတ်ရည် မလည်သေးတဲ့ ဖြူဖွေးခမျာ ဖိုးထောင်မျက်စိပိတ်တဲ့အတိုင်း ခေါင်းဆတ် လျက် နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ရှာသည်။

အန်ကယ်ပိုင် ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတဲ့ မာစီဒီးကား ပေါ်တီကို

အောက် ရပ်ထားတဲ့ ဆရာကားနောက်မှာ ကျီစနဲ့ ထိုးရပ်သည်။ ဖိုးထောင် သွက်လက်စွာ ကားတံခါးဖွင့်ပေးလျက်

'မင်း ဆရာ ခုချက်ချင်းလာခဲ့လို့ ပြောပုံထောက်ရင် ကိစ္စ အတော်အရေးကြီးလို့ဖြစ်မယ်'

အနက်ရောင်လက်ဆွဲလေးထောင့်အိတ်ဟန်ပါပါဆွဲ၍ ဦးပိုင်သ ကားပေါ်က ဆင်းရင်း ဖိုးထောင်နဲ့ ရင်းရင်းနီးနီးပြောသည်။ ဖိုးထောင် အလွယ်တကူပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။

'လာ အန်ကယ်ပိုင်'

ဦးပိုင်သကို ဖိုးထောင်ဦးဆောင်၍ ဧည့်ခန်းထဲခေါ်သွားသည်။ မျက်နှာချည်းတင်းကာ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ စားပွဲတင်ပန်းအိုးကို စိုက် ကြည့်ငြိမ်သက်နေတဲ့ အမြင်သစ်။ ဆိုဖာပေါ် စိတ်မကြည်ပုံနဲ့ထိုင်နေတာ မြင်ရတော့ ဦးပိုင်သ အံ့ဩသွားသည်။

'ဘယ်လိုလဲ အမြင် ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ၊ အန်ကယ် ဘာကူညီ ပေးရမလဲ'

ဦးပိုင်သ နီဒါနီးတွေ ဘာတွေ မပျိုးတော့ပါ။ လိုရင်းကိုပဲ ရပ်ရင်း ရင်းနီးပွင့်လင်းစွာ မေးသည်။

'အမြင်သစ်' ကိုယ်ကို ဆိုဖာကြောမှာကပ်မိ၍ လက်တန်းပေါ် တင်ကားတဲ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်ရပ်ကာ လက်စိုက်လိုက်သည်။

ဖြန့်ချိထားတဲ့ ခြေနစ်ချောင်းကို ပူးကပ်လျက် လိမ်ထားသည်။ တင်းမာမှုတွေတည်ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ အန်ကယ်ပိုင် ကိုတစ်ချက် ကြည့်သည်။

ပြီးမှ အန်ကယ်ပိုင် ကိုကျော်ကာ လှေကားဆီ အကြည့်ပို့သည်။

"အမြင်သစ်" ကြည့်တဲ့အကြည့်အတိုင်း "ဦးပိုင်သ" ခဲ့ကြည့်၏။ ကောင်မလေးငိုနေတာမြင်လျှင် ဦးပိုင်သ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား သည်။

ပြဿနာအကြီးကြီးဖြစ်မှန်း ဦးပိုင်သ နားလည်လိုက်သည်။ ဒါကြောင့် ဘာမှပြန်မပြောတော့။ လက်ဆွဲအိတ်ကိုစားပွဲပေါ်တင်ကာ အမြင်သစ်နဲ့ ဘေးချင်းကပ်ဆိုဖာမှာ ဣန္ဒြေရရ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အမြင်သစ် ပြောတဲ့အပေါ်မှာ ဦးပိုင်သ လုပ်ဆောင်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ် ဟန်နဲ့ နားစွင့်သည်။

"မှန်းမရ နင့်စာချုပ်ကော"

ကောင်မလေးနာမည်ခေါ်၍ အမြင်သစ် ခပ်စိမ်းစိမ်း မေးသည်။

'မှန်းမရ' တစ်ချက်ရှိက်ကာ လူကြီးကို အားကိုးတဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်ပြီး မဆိုင်းမတွ ဖြေသည်။

"ခေါင်းအုံးပေါ်မှာပါ လူကြီး"

"ဖိုးထောင် သွားယူခဲ့ အလယ်ထပ် အခန်းထဲက ခေါင်းအုံးပေါ် မှာတဲ့"

အမြင်သစ် တစ်ဆက်တည်းပြောသလို ဖိုးထောင်ခြေလှမ်း သွက် သွက်ရွေလျားသွားသည်။

စာချုပ်တဲ့။

ဦးပိုင်သ မျက်ဝန်းက အမြင်သစ်နှင့် ကောင်မလေးကို အလှည့် ကျကြည့်ရင်း စာချုပ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး နားထဲပြေးဝင်လာသဖြင့် စဉ်းစား စရာ ပိုတိုးလာသည်။

ဖိုးထောင် ပြန်ဆင်းလာတော့ လက်ထဲ အပြန်လိုက်ကိုင်လာ

တဲ့ စာချုပ်ကိုမြင်လျှင် ဦးပိုင်သ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်ရသည်။
 စာချုပ်နဲ့ အမြင်သစ်
 အမြင်သစ်နဲ့ မုန်းမရ
 အင်း
 ဦးပိုင်သ တစ်ခုခုကို နားလည်သလို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်
 ၍ ဘေးတိုက်မြင်နေရတဲ့ အမြင်သစ် မျက်နှာကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း
 ကြည့်သည်။

တင်းထားသောအရှိန်နဲ့ မျက်နှာနီမြန်းနေသော အမြင်သစ်၊
 ဖြောင့်တန်းလျက် ကျစ်လစ်လုံးဝန်းသော နှာတံအောက်က နှုတ်ခမ်းသား
 ခုံးရဲက မာနရိပ်နဲ့ ညိုမှိုင်းသယောင်ရှိသည်။

ဖိုးထောင် တရိုတသကမ်းပေးတဲ့စာချုပ်ကို "အမြင်သစ်"
 ပိုက်ထားတဲ့လက်ဖြုတ်၍ သွက်သွက် ဆွဲယူသည်။ ဘာတစ်ခွန်းမှမပြော
 ဘဲ ဦးပိုင်သ လက်ထဲထည့်ပေးသည်။

ဦးပိုင်သ စာချုပ်ကိုကိုင်ကာ၊ အောက်ခံရှုပ်လည်ကတုံးအပေါ်က
 ထပ်ဝတ်ထားတဲ့ အပြင်ခံအနက်ရောင်တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲက စာကြည့်
 မျက်မှန် ချက်ချင်းထုတ်တပ်၏။

စာချုပ်ထဲက စာလုံးတွေ
 ဦးပိုင်သ ဖတ်နေရင် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်သည်။
 အမြင်သစ် သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ပေ။ ဆိုဖာ လက်တင်တန်း
 မှ ဘယ်လက်တစ်ဖက်ထောက်ကာ ဖြန့်ထားတဲ့ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ထားတဲ့
 မျက်နှာကိုမော့၍ အန်ကယ်ပိုင်ကို ငဲ့ကြည့်ရင်း ပြောချသည်။

"ရတနာမြိုင်နာမည်နဲ့စာချုပ်ထဲပါတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေက မုန်းမရ

ပိုင်တယ်။ မုန်းမရဆိုတာ အဲဒီကောင်မလေး"
 စာချုပ်ဖတ်နေရင်း အမြင်သစ် အသံမဆုံးခင် ဦးပိုင်သ
 "မုန်းမရ" ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။

ကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေပွတ်သုတ်ရင်း အမြင်သစ်ကိုပဲ
 တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ အားကိုးတကြီး ကြည့်နေရှာသည်။
 ဦးပိုင်သ စာချုပ်ပေါ်က စာလုံးတွေကို ပြန်ကြည့်လျှင်

"အဲဒီစာချုပ်ထဲက ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး မုန်းမရ လက်ထဲရောက်
 ဖို့ ရှင်းထုတ်ရမယ့် လူတွေကို ဥပဒေနဲ့အညီ အန်ကယ်ပိုင် အမြန်ဆုံး
 ရှင်းပေးလိုက်ပါ"

ဦးပိုင်သ စာချုပ်ဖတ်ပြီးပြီမို့ အမြင်သစ် ပြောတဲ့အတိုင်း ခေါင်း
 ညှိတ်သည်။
 "မုန်းမရ"

မုန်းမရကို တည့်တည့်ကြည့်၍ အသံမြင့်ခေါ်သည်။ မုန်းမရ
 နဂိုကတည်းက စိုက်ကြည့်နေတာမို့ အကြည့်ချင်းဆုံလျှင် အမြင်သစ်
 နှလုံးသား ပို၍မာကျစ်သွား၏။

ရင်ထဲမှတင်းမာမှုက မပြယ်နိုင်ဖြစ်ကာ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဦးစွာ
 အကြည့်လွှဲသည်။ အကြည့်လွှဲပြီးသည်နှင့် ပြောစရာရှိတာပြောချသည်။
 "ညည်းကိစ္စအားလုံး ဟောဒီက ငါ့မိတ်ဆွေ ရှေ့နေကြီးရှင်းပေး
 လိမ့်မယ်၊ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ ညည်းပိုင်ဆိုင်မှုကို ညည်းဘာညည်း ထိန်းတော့
 ငါ့ကို နောက်ထပ် အလိမ်စာတ်ခင်းဖို့ စိတ်မကူးနဲ့"

"လူကြီး"
 မုန်းမရ ငိုချတော့မယ့် အသံအက်ကြီးနဲ့ခေါ်သည်။

'ညည်း' ဘာတစ်ခုနဲ့မှ ထပ်မပြောနဲ့ 'ညည်း' အသံ 'ငါ' မကြား
ချင်ဘူး၊ 'ညည်း' မျက်နှာလည်း 'ငါ' မမြင်ချင်ဘူး'
ဝုန်းခနဲ ထရပ်ရင်း ရန်သူတစ်ယောက်ကို ပြောသလို နာကျင်
ဒေါသအပြင်းစားနဲ့ ပြောချတဲ့ အမြင်သစ်။
ကောင်မလေး ပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ပိတ်ပြီး အသံမထွက်
အောင်ငိုရာတဲ့အဖြစ်။
ဦးပိုင်သ တကယ်ရင်မောသွားသည်။
အမြင်သစ်ကို မော့ကြည့်ရင်းလည်း တစ်ခုခုဖျောင်းဖျ ပြောခို
ဖို့ ဦးပိုင်သ အခွင့်မသာ။ ပြောပြီးသည်နှင့်
'တောက်'
တစ်ချက်ခတ်ကာ အားလုံးရှေ့က ထွက်သွားတဲ့ အမြင်သစ်
ခြေလှမ်း။ ဧည့်ခန်းအဝမှာ နံရံနှင့်ရိုရို့လေးကပ်ရပ်နေတဲ့ ဖြူဖွေးဖန်
လန်ဖြန့်ကာ၊ ကြောမြင်က နံရံနဲ့ကပ်သွားသည်။
ဖိုးထောင်ခမျာ ဆရာလို့တောင် မခေါ်ရဲတော့။
အားလုံးခေတ္တသေဆုံးသွားသလို ခန္ဓာကိုယ်တွေ တောင့်တပ်
ငြိမ်သက်ကုန်သည်။
ဝုန်းခနဲမောင်းထွက်သွားတဲ့ ကားသံကြားမှ အသံဝင်ကာ လျှင်
လျှပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။
ဖိုးထောင် ပေါ်တီကိုအောက်အထိ အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်လာ
သည်။ ဆရာကား နောက်ပြီးလေးသာ ခြံဝမှာ ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရပြီ
ရိပ်ခနဲ ပျောက်သွားလျှင် သက်မချသည်။
ဦးတည်ရာမဲ့နေတဲ့ အမြင်သစ်နည်းသား။

ဗျူးစာပေ

ဘာကြောင့် ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတာလဲ။
အသက်ငယ်ငယ်မိန်းကလေး၊
ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ တနင့်တဖိုးနဲ့ 'သူ' ဆီတည့်တည့်ရောက်လာတာ
ဘယ်ကံကြမ္မာ စေစားလို့လဲ။
ပြီးတော့ ဟိုချာတိတ်သုံးယောက်နဲ့ မုန်းမရက ဘာလဲ။
မဆိုင်ဘူးလို့ ယတိပြတ် မယုံရဲတော့ပါ။
ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့အလိမ်ခံရတဲ့ကိုယ့်အဖြစ်။ ရှက်သည်ထက်
ရှက်ဖို့ကောင်းသလို ခံပြင်းတဲ့စိတ်ကလည်း မာနကိုပါ ရိုက်ပုတ်လာသည်။
ပြီးတော့
အမြင်သစ်ဘဝထဲ မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့အဖြစ်။
အသက်ငယ်ငယ်မိန်းကလေး၊ ပိုင်ဆိုင်မှုများစွာနဲ့
ဒါပါဆို ဒုတိယအကြိမ်။
တိုက်ဆိုင်တာလား ဘာလား။
အဲဒီအဖြစ်ကြောင့် အဖေနဲ့အမြင်သစ် အဆက်ပြတ်ခံရတာ။
မတွေ့တော့ဘူးလို့ ပိုင်းဖြတ်ထားပေမယ့် အဖြစ်အပျက်ကို
အစက ပြန်မြင်သယောင်ခံစားရသည်။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂၀)

'သား အမြင် လာဦးကွ'

အဖေခေါ်သံကြောင့် စာအုပ်စင်ရှေ့ဖတ်စရာစာအုပ်ရွေးနေတဲ့ အမြင်သစ်လက်ချောင်းလေးတစ်သွားသည်။

အဖေကအသံလည်းပျောက် လူလည်းရှေ့ရောက်မှုကြိုက်သည် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိလှတဲ့ အဖေ့စိတ်ကို၊ အမြင်သစ် နောက်ကြောနေပါပြီ ဒါကြောင့်

'လာပြီ အဖေ' လို့ပြောရင်း၊ ရရာဆေးစာအုပ်တစ်အုပ်ဆင့် ပြီးစာဖတ်ခန်းထဲက ချက်ချင်းထွက်ခဲ့သည်။

စာဖတ်ခန်းနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ကစဉ်ခန်းပါ။

ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ ခင်းထားတဲ့ အညိုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဆိုဖာ ခုံပိုင်းပေါ်မှာ အဖေခန့်ခန့်ထည်ထည်ထိုင်နေပါသည်။

ထိုင်နေရင်း ကိုယ်ကိုရှေ့ကိုင်းကာစားပွဲပေါ်တင်ထားသည့်

အနုပညာသစ်

ဖွင့်လက်စကတ္တီဘာဘူးပိုင်းထဲမှ စိန်ပွင့်တွေကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

'လာ ထိုင် ငါ့သားကို အဖေ ပြောစရာရှိတယ်'

အမြင်သစ်ကိုမော့မကြည့်ပါ။ ဧည့်ခန်းထဲရောက်လာတဲ့ခြေသံ ကြားသည်နှင့် ဦးကျော်ထက်စိန်ပွင့်တွေကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းပြော၏။

'အမြင်သစ်' အဖေနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်သည်။ အဖေနဲ့ အမြင်သစ်ကြားမှာ ကနုတ်ပန်းနှင့်ဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ကျွန်းစားပွဲရည်သာ ခြားသည်။

'ပြော . . . အဖေ ဘာပြောမလို့လဲ'

အမြင်သစ် စကားစသည်။ အဖေခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်သည်။ အပြစ်အနာအဆာကင်းပြီး အရောင်အသွေးတောက်ပလင်းဖြာနေတဲ့စိန် ပွင့်တွေဆီက အကြည့်ရပ်ကာ ကိုယ်ကို မတ်၍ အမြင်သစ်ကို အလေး အနက်စိုက်ကြည့်သည်။

ထူးခြားသလိုဖြစ်နေတဲ့အဖေ အကြည့်ကြောင့် အမြင်သစ်လည်း အဖေကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ အနက်ရောင်မျက်နှာနီနီကြီးနောက်က အဖေ မျက်ဝန်းက မျက်ရစ်အိတ်ပြည့်မို့ နေပေမယ့် အကြည့်က စိန်ပွင့်တွေလို အရောင်တစ်မျိုးထောက်ပနေပါသည်။

အဖြူနဲ့အနက်ရောနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းမွှေးကိုထူထူထဲထဲ တိတ်တိတ် ပုံဖော်ရိတ်ထားသဖြင့် အတည်အခန့်အသွင်ဆောင်နေသည်။

ဆင်စွယ်ရောင်ရုပ်လက်ရှည် လည်ကတုံးကို လည်ပင်းအထိ ကြယ်သီးတပ်ကာ ၊ ပုဆိုးအကွက်ကြီးကြီးဖြင့် တွဲဝတ်လေ့ရှိတဲ့အဖေက ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ဂုဏ်တစ်မျိုးနဲ့ ထင်ပေါ်လှသည်။

ဆေးပြင်းလိပ်သာခဲတတ်တဲ့ အဖေနှုတ်ခမ်းသား ကညှိမိုင်းမိုင်း

အရောင်ဖြစ်ပေမယ့် ထိုနှုတ်ခမ်းကြားက ထွက်လာတဲ့စကားလုံးတိုင်းက အိမ်နဲ့ဆိုတာထက် ပီပြင်ပြတ်သားသော စကားလုံးတွေပဲဖြစ်သည်။

အမြင်သစ်သိတတ်စကားတည်းက အဖေနဲ့အမြင်သစ် သားဖနှစ် ယောက်တည်းသာ အမြင်သစ်ကိုမွေးပြီး ခြောက်လသာသာမှာ နှလုံး ရောဂါနဲ့အမေဆုံးရှာသည်။ အမေဆုံးပါးကတည်းက နောက်အိမ်ထောင် မပြုဘဲ သားကိုပြုစုပျိုးထောင်လာတဲ့ အဖေရယ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ မိစာဆိုးလေးဆိုပြီးအလိုလိုက်တာမရှိသလို၊ တုန်နေ အောင် အသည်းဖိုဖို အကဲဖိုဖို ချစ်ပြတာမျိုးလည်းမရှိပေ။

သားကိုချစ်တဲ့အဖေအချစ်က အတွင်းချစ်။

သားတစ်ယောက်တည်းမို့ ဘယ်လိုချစ်ရပါသည်ဟူသောစကား လုံး ဘယ်တုန်းကမှ အဖေနှုတ်က မထွက်ခဲ့တာ ခုချိန်ထိဖြစ်သည်။

ခုဆို အမြင်သစ်က အဖေဆန္ဒအတိုင်း အမြင်သစ်လည်း ဝါသနာပါသည့်အတိုင်း မဟာဆေးသိပ္ပံတွဲ ပုဂ္ဂုဇ္ဈေးနွေးရထားကာ စဖြစ် သည်။

ရှေ့ဆက်ပြီးအမြင်သစ် ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့အတိုင်း ခွဲစိတ်ပါရဂူ ဖြစ်အောင်လုပ်ပြီး၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံကြီးတစ်ရုံစာည်ထောင်ဖို့ အားပြည့် အင်ပြည့်နဲ့ ခြေလှမ်းစပြင်ဆင်နေချိန်လည်းဖြစ်သည်။

အဖေပြောချင်တယ်ဆိုတဲ့စကားက အမြင်သစ်ရည်ရွယ်ချက်အ တွက်လား။ ဒါမှမဟုတ် အမြင်သစ် ဆက်လက်ပညာသင်ကြားဖို့နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံတည်ထောင်ဖို့ ငွေကြေးမလုံလောက်မယ့်အခြေအနေကို သားဖချင်း အသိပေးဖို့လား။

ဒါပဲဖြစ်နိုင်တယ်လို့အမြင်သစ် ယူဆကာ၊ အဖေကိုကြည့်မိခြင်း

ဖြစ်သည်။ အဖေကတော့ အဖေရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဖေ။

သားအဖချင်း အကြည့်က မိနစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားသည်။

ပြီးမှ

အဖေအကြည့်က အမြင်သစ်ကိုထားတဲ့ဆေးစာအုပ်ထူထူကို ဝိုက်ကြည့်လျက်နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖျားနဲ့တစ်ချက်သပ်ရင်း စပြောသည်။

'အေး အဖေ ပြောစရာရှိတာပြောရမယ်၊ အဖေ ပြောသမျှ သား မငြင်းရဘူး။ ငြင်းလို့လဲမရဘူး'

အမြင်သစ် ကိုင်ထားတဲ့စာအုပ်ကိုငုံကြည့်ရင်း၊ ပုံမှန်အတိုင်း ပြောလျင် အဖေကျေနပ်အောင် အမြင်သစ် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။

'အေး တစ်ခါမှခေါင်းမခါခဲ့သလို၊ အခုလည်းခေါင်းခါမ ငြင်းဖို့အဖေကြိုပြောရတာကွ။ အဖေ အခုပြောမယ့်အကြောင်းကို သေချာ နားထောင်'

'ဟုတ်'

အမြင်သစ် စောဒကမတက်တော့ပါ။ အဖေက နားထောင်ဆို ထောင်ရုံပဲ။ အဖေ ကျေနပ်သလို ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

ပြီးမှ မီးမသေသေးတဲ့စားပွဲပေါ်ရှိ ဆေးလိပ်ပြာခွက်နှုတ်ခမ်းမှာ မှေးတင်ထားတဲ့ ညှိရင့်ရောင်ဆေးပြင်းလိပ်ကို အဖေဆွဲယူသည်။

နှုတ်ခမ်းမှာတော့ကာ အသာပြေရုံ ကိုက်ငုံ၍ တစ်နှိုက်ခွာသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကို အဖေနှုတ်ခမ်းမှ ချွတ်၍ ပြာကွက်ထဲထည့်သည်။

ဆေးပြင်းလိပ်ကတော့ ပြာခံခွက်ထဲမှနေ၍ အခိုးအငွေ့တွေ လွှတ်နေဆဲ။ အဖေက အသာပြေသွားသလို နှုတ်ခမ်းကို လက်ခုနဲ့ တစ်ချက်ပွတ်၍

'ဒီလိုကွ အမြင် ရ'

ဟုဆို၍တရစင်ပြောချသည်မှာ

'အဲဒီစိန်တွေက' အဖေ' သူငယ်ချင်းမရဲ့စိန်တွေ ကာလ တန်ဖိုး သိန်းထောင်ချီတန်တယ် ။ သူ့ဆီမှာထားဖို့ မလုံခြုံတဲ့အခြေအနေရှိလို့ အဖေကိုအပ်ထားတာ ငါးနှစ်တိတိရှိပြီ'

အမြင်သစ် တအံ့တဩဖြစ်ကာ၊ စေ့ထားတဲ့နှုတ်ခမ်းဖွင့်ဟသွားသည်။

'ဟုတ်တယ် သား၊ အဖေ့သူတစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်တယ် လောက်ယုံကြည်ကြသလဲဆိုတာ ဒီပစ္စည်းက သက်သေပဲ'

အမြင်သစ်မသိမသာသက်မချကာ စာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ ဖွဖဖိကိုင်ထားလိုက်သည်။ မျက်လုံးကမယုံနိုင်စွာပဲ အဖေ့စိန်တွေကိုတစ် လှည့်စီ အမြင်သစ်ကြည့်နေမိသည်။

'ရှေ့ဆက်ပြီးလဲ ဒီပစ္စည်းကို အဖေ' သိမ်းထားရမယ်၊ တကယ် လို့ အဖေမရှိတော့ရင် သားက ဆက်ပြီးထိန်းပေးရမယ်'

ဒီလောက်တန်းဖိုးရှိတဲ့ ပစ္စည်းကို အမြင်သစ်တာဝန်ယူခဲ့ပါ။

အမြင်သစ်ခေါင်းရမ်းဖို့လုပ်လျှင် 'အဖေ' ရိပ်မိသလို လက်ကာ ဟန့်တားပြီး ဆက်ပြောသည်။

'လောလောဆယ်အဖေရှိနေသေးတဲ့အတွက် အဖေပဲထိန်းထား ပြီးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေ့သူငယ်ချင်းမက အဖေဆီမှာ ကတိတစ်ခုတွေကင်း တယ်။ အဖေလည်း မနေ့ကပဲ ကတိပေးလိုက်တယ်'

'ဘာ ဘာကတိလဲ အဖေ'

အဖေ့ အဖေသူငယ်ချင်းမရဲ့ယုံကြည်မှု အတိုင်းအတာကို

အမြင်သစ် အံ့ဩလို့ မဆုံးသေးခင် အဖေကကတိပေးပြီးတဲ့။

ထိုကတိကအမြင်သစ်နဲ့ပက်သက်လာမှာစိုး၍ အမြင်သစ်မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ အဖေကတော့ပြောစရာရှိတာကိုပြောဖို့ပြင်ဆင်ထား သည့်အတိုင်းဝေါခနဲပြော၏။

'အဖေသူငယ်ချင်းမမှာ ၊ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်မြေးမိန်းကလေးရှိ တယ်၊ အဲဒီမြေးမလေးနဲ့သားကိုလက်ထက်ပေးဖို့'

'ဟာ'

အမြင်သစ်မှာ အံ့ဩလွန်းလို့ အသံဆက်မထွက်နိုင်အောင်ဖြစ် သွားသည်။ မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့လည်း အဖေ့ကိုလန့်လန့်ဖြန်ဖြန်ကြည့်ကာ ခေါင်းကအလိုလိုရမ်းသွားသည်။

အဖေက မမူသလိုပဲ ဆက်ပြောသည်။

'အဖေသူငယ်ချင်းမ ယုံကြည်စိတ်ချလို့တောင်းဆိုတာကို အဖေ အလေးအနက်စဉ်းစားပြီးမှ ကတိပေးလိုက်တာကွ၊ သားက သားဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်ပါရဂူဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ အမေရိကမှာ ပညာသွား သင်ချိန် မှာ အဖေကဒီမှာဆေးရုံကြီးဆောက်ထားမယ်၊ အဲဒီကလေးမကို ခေါ်ပြီး စောင့်ရှောက်ထားမယ်၊ သားပါရဂူဖြစ်ပြီး ပြန်လာချိန်ဆို၊ ကလေးမ လေးလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီတော့ ကလေးမကိုရော ဒီပစ္စည်း ကိုရော 'သား' တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ပေးရမယ်ကွ'

တာဝန်ယူနိုင်ဘူး။ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ရင်ထဲဝုန်းခနဲ ပေါက်ကွဲသွားလျှင်

'အဖေ' ဟု

အထိတ်တလန့်နှင့် လုံးလုံးထွေးထွေးခေါ်မိသွားသည်။

အဖေက အေးစက်စက်ပဲပြန်ကြည့်၍ လက်ညှိုးတရမ်းရမ်းနဲ့ မာန်ပါပါဆက်ပြောသည်။

'ဒီမှာသား၊ အဖေ အဖက်ဖက်က စဉ်းစားပြီးမှ ကတိပေးခဲ့တာ အခုအချိန်မှာ ကလေးမလေးက နှပ်ချေးမစင်သေးတာ အဖေသိတယ်၊ အဖေသားက အရွယ်ရောက်လို့ ဆရာဝန် လူရွယ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ဆိုတာလည်း အဖေသိတယ်၊ အသက်အရွယ်ချင်းဆယ်နှစ်ကျော်ဆယ်ငါးနှစ်နီးပါကွာတာလည်း အဖေသိတယ်၊ အဖေသိတာတွေအားလုံးကို ထောက်ပြပြီး မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မယူနိုင်ဘူး၊ မစောင့်ရှောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ သား ခေါင်းခါဖို့စိတ်မကူးနဲ့ အဖေ ကတိပျက်အောင် သား ခေါင်းခါငြင်းလိုက်ရင် အဖေနဲ့သား ဒီတစ်သက်အပြတ်ပဲ'

တစ်ခွန်းတစ်ပါဒ်မှ ပြန်ပြောခွင့်မပေးဘဲ အပြတ်ကြော်ငြာလိုက် တဲ့အဖေ။ အပြတ်ပြောပြီး ထ၊ ထွက်သွားတဲ့အဖေ။

အမြင်သစ် မိုးတို့မတ်တပ်ဖြစ်ကာ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက် တွေနဲ့ထုခြေရမလဲ ဆိုတာ စဉ်းစားလို့မရအောင်။

ဦးနှောက်နဲ့နှလုံးသား တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပူလောင်ကာ အနိုးထွက်စေသည်။

ဘူးတိုင်းထဲကစိန်ပွင့်တွေက အမြင်သစ်နှလုံးသားထဲစူးစူးရှရှထိုး ဖောက်ဝင်ရောက်လာသလို နာကျင်မျက်ရှုစွာခံစားရသည်။

တစ်သက်လုံးခေါင်းညိတ်နာခံခဲ့တဲ့သားဘဝကို အဖေကတိ နဲ့တစ်ဖက်စီထည့်ချိန်တာ။ အဖေစိတ်မှန်ရဲ့လား။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂၁)

'အဖေ'

အမြင်သစ်ခေါ်သံအဖေကြားပါသည်။ ကြားပေမဲ့မော့ပြီးမကြည့် သလိုထူးလည်းမထူးပါ။ ရုံးခန်းထဲ အကျအနထိုင်ပြီး စစ်ဆေးစရာရှိသည် စာရင်းဖယားဖိုင်တွဲကို အာရုံစိုက်စစ်ဆေးနေဆဲဖြစ်သည်။

လုပ်စရာရှိတဲ့ အလုပ်ကို လက်တစ်ချက်မတွန့်ဘဲ လုပ်နေ ပါသည်။ အဖေစတိုင်က ဒီလိုပါပဲ။

လုပ်စရာရှိတာအလုပ်ဆက်လုပ်မည်။ သားရယ်ဆိုပြီး အရေး တယူခေါင်းမော့ နားထောင်တာမျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပေ။

ပြောစရာရှိတာ ပြောပြီးသွား။

ဒါပေမဲ့ အမြင်သစ် ပြောသမျှဆိုသမျှ ၊ ပူတာသမျှကို ချက်ချင်း ဖြည့်ဆည်းပေးလေ့ရှိသည်။ သားအပေါ်ချစ်တဲ့အဖေအချစ်က အဲသလို၊

အဖေအချစ်ကိုသိနေလျက် ဒီတစ်ခါတော့ အမြင်သစ် အရဲကို နေရခြင်း ဖြစ်သည်။ အမြတ်လို အဖေကြော်ငြာထားတဲ့ကိစ္စကို အမြင်

ဗျူးစာပေ

သစ်ဘက်က အကြောင်းပြချက်ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ ဖြေရှင်းပြဖို့ဖြစ်သည်။

အဖေက ထုံးစံအတိုင်း စတိုင်မပြောင်းဘဲ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်နေသည်။ အမြင်သစ်ကလည်းထုံးစံအတိုင်း ပြောပြဖို့ အရင်လို နှုတ်မသွက်ရဲပေ။

အဖေက ပုံမှန်ဖြစ်နေတော့လည်းအမြင်သစ်လည်း ပုံမှန်ဖြစ် အောင် ဣန္ဒြေမပျက်ထိန်း၍ မတ်မတ်ထိုင်နေသည့်ကိုယ်ကို အဖေ အလုပ်စားပွဲရှေ့ကင်းကာ အမြင်သစ် ရင်ဘတ်နဲ့မှီသည်။ ခေါင်းငုံ့ ကာစားရင်းစစ်နေတဲ့ အဖေမျက်နှာကို မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံး ချင်းရှင်းပြသလို သွက်သွက်ကလေး ပြောချသည်။

'အဖေ ၊ အဖေလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲ'

ဒီကောင် ဘာကိုပြောချင်တာလဲ ဦးကျော်ထက် နှုတ်ခမ်း တစ်ချက်တွန့်သွားပေမယ့် စားရင်းစစ်နေတဲ့မျက်လုံးက တစ်စက်မျှ မယွင်း။

စားရင်းစစ်မပျက်ပေမယ့် နားကိုတော့ပို၍စွင့်ထားမိသည်။ အဖေကလည်း ငယ်ရာကကြီးလာတာပဲတဲ့... ဟွန်း၊ဘာဆက်ပြောမလဲ နားထောင်ရမယ်။

'ဟိုလေ ကျွန်တော်ရင်ထဲဘာရှိနေလဲဆိုတာ အဖေသိမှာပါ။ နှုပ်ချေး မစင်သေးတဲ့ကလေးမနဲ့ အရွယ်ရောက်လို့ ခံစားတတ်နေတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ခံစားမှုကိုညီမျှခြင်းချလိုရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ကောင်မလေးနဲ့ ကျွန်တော်လက်ထပ်ဖို့က အဖေသူငယ်ချင်း'မ' ယုံကြည်လို့ အပ်ထားတယ်ဆိုတဲ့ အဖိုးတန်စိန်တွေကြောင့် ပိုပြီးတောင် မဖြစ်နိုင်ဘူးအဖေ'

ဦးကျော်ထက် စာရင်းရေးနေတဲ့လက်ချောင်းထဲက ဘောပင် တုန့်ခန့်ရပ်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ သားကိုတော့ မော့မကြည့်။

အဖေ လက်ငြိမ်နေသေးတာမို့ အမြင်သစ် လက်ချောင်း အချင်းချင်းဆုပ်ကာ အားပြုပြီး ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းမယ့် မိန်းကလေးမှာ အဖိုး တန်စိန်တွေရှိဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့လုံးသားက ခံစားလို့ရရင် ပိုက်ဆံ တစ်ကျပ်မှ မရှိပေစေ ၊ နှုနဲ့ဝဲဝဲဖြစ်ပလေစေ ၊ ကျွန်တော် မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပေါင်းရဲပါတယ် အဖေ။ အဖိုးတန်တဲ့ သူ့ရဲ့စိန်တွေကြောင့် လက်ထပ် ပေါင်းသင်းတယ်ဆိုတဲ့ မျက်လုံးကြီးနဲ့ တစ်သက်လုံး အဲဒီကလေးမကြည့် နေမှာကို ကျွန်တော် မခံနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော် အဖေလိုပဲ ယောက်ျားမာန အပြည့်နဲ့ ခေါင်းမောနေချင်တာပါ'

အဖေ မျက်လုံး ရဲခနဲဖြစ်ကာ အမြင်သစ်ကို ဖျတ်ခနဲ တည့် တည့်ကြည့်သည်။ အမြင်သစ်မျက်လွှာချပစ်လိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာ အဖေနဲ့အပြိုင်စိုက်မကြည့်ချင်ပါ။

အဖေမျက်လုံးရဲခနဲ မော့ကြည့်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်၊ အဖေ မျက်နှာပါ တစ်ပါတည်း တင်းပြောင်သွားသည်က အဖေဒေါသဖြစ်တည် နေပြီးဆိုတဲ့ ရှေ့ပြေးနိမိတ်ဖြစ်သည်။

အမြင်သစ်သိပါသည်။ ဒါပေမယ့်လည်း မျက်လွှာချလျက် ဆက် ပြောရမည်ဖြစ်သည်။

'အဖေ သူငယ်ချင်းမရဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက် မှာ အဖေပေးလိုက်တဲ့ ကတိအတွက် ကျွန်တော်ဘဝနဲ့ နှလုံးသား ကတာဝန်ယူပြီး တစ်သက်လုံး ပေါင်းသင်းစောင့်ရှောက်သွားဖို့ဆိုတာ

မမြင်နိုင်ပါဘူး အဖေ၊ အဲဒီအတွက် အဖေ ကျွန်တော့်ကို အကြပ်မကိုင်ပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စကြောင့် တစ်သက်လုံးအပြတ်ဆိုပြီး အဖေ မကြော်ငြာပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီသားဖနှစ်ယောက် တည်းရှိတဲ့ဥစ္စာ။ အဖေက ကျွန်တော်ကို ဖြတ်နိုင်ပေမယ့် ကျွန်တော်အဖေ့ကို မဖြတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်ဘဝက အဖေပဲ၊ အဖေ့ကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်၊ အဖေလည်း ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လောက်ချစ်လဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါကြောင့် အပြတ်ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ အနားမသတ်ပါနဲ့ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အဖေပြောတဲ့ကိစ္စချည်းကို ခေါက်လိုက်ရအောင်နော် အဖေ၊ အဖေနဲ့ ကျွန်တော့်ကြားမှာ ဒီကိစ္စ

‘တောက်’

အမြင်သစ် စကားလုံးအဆုံးတိုင် မရောက်တော့ပေ။ ရုံးခန်းနံရံဆီ ရိုက်ခတ်သွားတဲ့အဖေ တောက်ခတ်သံက စက္ကန့်ပေါင်းများစွာ ပဲ့တင်ထပ်သွားသလို အမြင်သစ်ဦးနှောက်ထဲ အသော့မတတ် လှိုက်ဝင်သွားသည်။

‘ဒုန်း’

တောက်ခတ်သံအဆုံးမှာ အဖေလက်သီးဆုပ်နဲ့ စားပွဲကို ထုချသံထပ်ထွက်လာသည်။ စင်းချထားတဲ့ ‘အမြင်သစ်’ မျက်ဝန်းပင် ထိုအသံတွေကြောင့် ဖျက်ခန့်မှောင်သွားသလို ဖြစ်သည်။

အဖေ ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်နေမလဲဆိုတာ မော့မကြည့်ဘဲ ‘အမြင်သစ်’ ရင်ထဲအလိုလိုသိနေပါပြီ။

‘အဖေ’

စားပွဲခုံမျက်နှာပြင်ကို ကြည့်နေတဲ့ အမြင်သစ် ခေါင်း။

ဗျူးစာပေ

ပို၍လျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် အသနားခံသလို တိုးတိုးသာသာလေ ‘အဖေ’ လို့ခေါ်မိသည်။

‘ဟေ့ကောင် မင်း ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ အဖေလို့မခေါ်နဲ့’

အမြင်သစ်မျက်လွှာလုံးဝ မိုတ်ကျသွားသည်။ ဆုတ်ကိုင်ထားမိတဲ့လက်ချောင်းတွေကို ပိ၍တင်းကျပ်အောင် ဆုပ်ထွေးလျက် ၊ ကျောက်ရုပ်လို ငုတ်တုတ်ချည်းငြိမ်သက်သွားတာက အမြင်သစ် တစ်ကိုယ်လုံး ဖြစ်သည်။

အမြင်သစ်ကို နှစ်စားသုံးလိုက်တာက ဟေ့ကောင်တဲ့။

ရင်သီးခက်ထန်သလို ဆက်တိုက်ထွက်လာတဲ့ အဖေစကားလုံးတွေကလည်း ကျောက်စိုင် ကျောက်တုံးတွေလို အတုံးလိုက်မာကတင် ပြတ်တောက်နေလေသည်။

‘ငါ့စကားနားမထောင်ရင် ငါကလည်း သားမတော်နိုင်ဘူး။

တစ်သက်လုံး ငါ့ဘဝ ၊ ငါ့အသည်းနှလုံးရင်းပြီး မင်းကို ပြုစုပျိုးထောင်လာတာငါ သိပ်မိုက်ခဲ့မှန်း အခုမှသိတော့တယ် အမြင်သစ်။ မင်းက အတောင်အလက်စုံလာပေမယ့် မင်းငါ့ရင်ဘတ်ကို ဖနှောင့်နဲ့ပေါက်လို့ မရဘူးကွ။ ငါစိမ့်တာကို မနာခံရင် ခုချက်ချင်း ငါ့ရှေ့ကသွားတော့။ ထွက်သွား။ နောက်ဘယ်တော့မှ ငါ့နဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်နဲ့။ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ သားအဖ မဟုတ်တော့ဘူး။ မင်းကို ငါမမြင်ချင်ဘူး ဟေ့ကောင်တွေ့ ၊ ဒုန်း ဒုန်း မောင်ဦး၊ ကိုတာ သက်လှိုင် လာကြစမ်း’

အဖေ အသံစိမ်းချည်းက နက်ပြောင်နေပါသည်။ စားပွဲကို လက်နဲ့ထုပစ်ရင်း အဖေ တပည့်တွေကို အော်ခေါ်တဲ့အသံက အမြင်သစ် နားထဲဟိန်းသွားသည်။

ဗျူးစာပေ

အဖေတပည့်သုံးယောက်က အဖေအသံမဆုံးခင် ရုံးခန်းထဲ
လေအလျင်ကဲ့သို့ပြေးဝင်လာသည်။

'ဒီကောင့်ကို ငါ့ရုံးခန်းထဲက ဆွဲထုတ်'

အဖေလက်ညှိုးထိုးအမိန့်ပေးတဲ့ အကိုင်း'အမြင်သစ်'ကို
သုံးယောက်အားနဲ့ အဖေရှေ့က ဆွဲထုတ်ကြသည်။

အမြင်သစ် ရုန်းကန်နေတာကြောင့် ဆွဲထုတ်လို့မရရင် 'ရိုက်နှက်
ပြီး မ,ပစ်'ဟု ညွှန်ကြားတဲ့အဖေ။

'အဖေ'

အမြင်သစ် ရင်ထဲမှ လိုက်လိုက်လှဲလှဲခေါ်၏။ အဖေက
တုတ်တုတ်မှု မလှုပ်ဘဲ စိမ်းစိမ်းသက်သက်ကြည့်သည်။ အဖေတပည့်တွေက
အမြင်သစ်ကို ဒရွတ်တိုက်ဆွဲထုတ်ခဲ့သည့်မှာ အဖေရုံးခန်းနဲ့ ဝေးရုံမက
အဖေကုမ္ပဏီအရိပ်နဲ့ လွတ်ကင်းရာ ပလက်ဖောင်းပေါ်အရောက်ဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း

အမြင်သစ် အဖေကို စိတ်မနာနိုင်ပါ။

အဖေ ကျေနပ်အောင် ပြောပြပြီး အဖေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရယူချင်
သည်။ အဖေကို အမြင်သစ် နားလည်သလို အမြင်သစ်စိတ်ကိုလည်း
အဖေနားလည်ပေးစေချင်ပါသည်။

သားဖချင်း နားလည်မှုရဖို့အတွက် 'အမြင်သစ်' အကြိမ်
ကြိုးစားပါသည်။ ခက်တာက အဖေက လုံးဝအဆိုင်မခံ။

ကုမ္ပဏီအရိပ်သာမက တိုက်ရိုက်ပင် အနင်းမခံပေ။

အမြင်သစ် ပေကပ်ပြီး အဖေတိုက်ရှေ့ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ
နေ့ည ငုတ်တုတ်ထိုင်ရင်း အယူခံဝင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားသည်။

အဖေက တကယ်ပြတ်တာလား ဘာလားမသိ။

မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မျက်နှာချိုသွေးကာ ညပေါင်း နေပေါင်းများစွာ
တိုက်ရှေ့ပလက်ဖောင်းမှာထိုင်၍ အမြင်သစ် ကြိုးစားပေမဲ့ အဖေမျက်လုံး
က တစ်ချက်ကလေးပင် ရွေ့ကျမလာပေ။

ပြတ်သားလွန်းတဲ့ အဖေ။

အမြင်သစ်က အဖေနဲ့ အပြတ်မခံနိုင်ပါ။

အဖေလက်ကိုင်ဖုန်းကို မရအရ ခေါ်သည်။ အဖေက အမြင်
သစ်မှန်း ချက်ချင်းတန်းသိသွားကာ အမြင်သစ် ဘာမှမပြောရသေးခင်
အစိမ်းလိုက်ပြောချသည်။

'ဟေ့ကောင် အမြင်သစ် ကျော်ထက်ဆိုတဲ့ငါ။ ဘာကောင်းစား
လဲဆိုတာ မင်း သိတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း
လုပ်တာ ငါ့ဝါဒ ။ ငါကတိကြီးပျက်ဆီးသွားအောင် မင်းငြင်းပစ်ကာတည်း
က မင်းကို ငါ့သားအဖြစ်ခံစားလို့ မရတော့ဘူး အမြင်။ နောက်ဘယ်တော့
မှ ငါ့ကို မဆက်သွယ်နဲ့။ မင်း ဆက်သွယ်တဲ့နေ့ ငါ့ကိုယ်ငါ သတ်သေတဲ့
နေ့ပဲ။ ငါသေတာမြင်ချင်ရင် နောက်တစ်ခါ မင်း ငါ့ကို ဖုန်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်
တစ်ချက် ထပ်ဆက်ကြည့်။ ငါ့ပြောထားတဲ့စကားမယွင်းစေရဘူး။
လက်တွေ့ သိချင်ရင် စိန်လိုက်ကွဲ'ဟု

နာနာကြည်းကြည်း စိန်ခေါ်ပြောကာ ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တဲ့အဖေ။
အမြင်သစ် ဆက်လက်ကြိုးစားလို့မရအောင် ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

အဖေသေတာ အမြင်သစ်မမြင်လိုပါ။ အထူးသဖြင့် သား
ကြောင့်အဖေ သေပစ်ရတဲ့ ရာဇဝင်အတွင်မခံနိုင်ပါ။ အဖေနဲ့ အမြင်သစ်
ခုလို အဆက်ဖြစ်ခံရတာ ဘာကြောင့်လဲ။

နှစ်ချေးမစင်သေးတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ ထိုကောင်မလေးပိုင်ဆိုင်တဲ့စိန်တွေကြောင့်ဆိုတာ ရှင်းပြစရာမလိုအောင် ခိုင်လုံနေခဲ့တယ် မဟုတ်လား အဖေ။

အဖေ အဆက်ဖြတ်လိုက်တဲ့နေ့ကတည်းက အမြင်သစ်ဘဝက ကန္တာရအတိ။ နေစရာစားစရာမရှိ၊ လက်ဖဝါးခွဲခြေဖမ်းချည်းသား အမြင်သစ် ရည်ရွယ်ချက်ရှိတဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ယူဖို့၊ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံကြီးဆောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ အစက်ပြောက်ပမာ မှုန်ဝါးနေခဲ့သည်။

ဒါပေမဲ့

အဖေ ဆန္ဒက အမြင်သစ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းဖြစ်သည်။ 'အဖေသားက ခွဲစိတ်ပါရဂူဘွဲ့ရ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ်ပိုင်ဆေးရုံကြီးတည်ထောင်ပြီး ခန်းခန်းနားနားနေနိုင်ရမယ်။ ဒါမှ အဖေသားဘဝရှေ့ရေးကို အဖေ စိတ်ချလက်ချဖြစ်နိုင်မယ်။ အဖေဆန္ဒပြည့်အောင် သားအမြင် ကြိုးစားရမယ်ကွ'ဟု

သားအဖချင်း မပြတ်ခင်ကအဖေ ဒါပဲပြောခဲ့သည်။ ကြိုးစားရမယ်လို့ အဖေပြောတဲ့အတိုင်း အမြင်သစ်လည်း တကယ် ကြိုးစားခဲ့သည်။

အဖေ အဆက်ပြတ်လိုက်တော့ အမြင်သစ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အဖေဆန္ဒက ခါးလယ်က ပြတ်သလိုဖြစ်ရသည်။

ဒါပေမဲ့ အဖေ။ အဖေ ကတိကြီးပျက်အောင် အမြင်သစ် ငြင်းခုံရက လွဲရင်၊ အဖေဖြတ်တောက်ထားပေမယ့် အဖေဆန္ဒပြည့်အောင် အမြင်သစ် ရေကုန်ရေခန်း ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

အမေရိကမှာရှိနေသော သူငယ်ချင်း 'မင်းသံ' ကို အမြင်သစ် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။ 'မင်းသံ' ရဲ့အကူအညီနဲ့ အလုပ်တစ်ဖက်လုပ်ရင်

ပါရဂူဘွဲ့ရအောင်ယူခဲ့သည်။

အမြင်သစ် နေ့မအား ညမနား ပညာနဲ့ငွေရှာနေချိန်မှာ မင်းသံ သူမိသားစုကိုခေါ်ပြီး မြန်မာပြည်ပြန်လာကာ အမြင်သစ်အတွက် ဆေးရုံသစ်ကြီး ဆောက်ခဲ့သည်။

အစစအရာရာ အဆင်ပြေဖို့ မင်းသံက လိုအပ်တဲ့ငွေရင်းကိုပါ စိုက်ထုတ်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့သည်။

ပါရမီဆေးရုံနဲ့ ပါရမီစံအိမ် အဆင်သင့်ဖြစ်ချိန်မှာ 'မင်းသံ' အပေါ် အမြင်သစ် အကြွေးသိန်းထောင်ကျော် တင်ခဲ့သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ အမြင်သစ် စိတ်ဓာတ်မကျပါ။

ပါရမီဆေးရုံကို 'မင်းသံ' ဦးစီးဖွင့်လှစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ငွေအရှာကောင်းတဲ့ အမေရိကားမှာ 'မင်းသံ' အကြွေးကြေနိုင်ဖို့ အမြင်သစ် ကြိုးစား ငွေရှာနေခဲ့သည်။

မင်းသံ အကြွေးကြေမှု အမေရိက ကပြန်လာပြီး ပါရမီဆေးရုံကို အမြင်သစ်ဦးစီးအုပ်ချုပ်တာ နှစ်နှစ်နီးပါးသာရှိသေးသည်။

မင်းသံကတော့ အမြင်သစ်ဆန္ဒတွေ ဖြည့်ဆည်းပေးပြီးပြီးဖို့ မိသားစုပါခေါ်ပြီး အမေရိက ပြန်သည်။ အဖေ အဆက်ဖြတ်ထားတဲ့ဆယ်စုနှစ်တစ်စုအတွင်းမှာ အမြင်သစ် ဘဝရုန်းကန်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နက်ခဲ့သည်။

ဒီလို ရုန်းကန်ခဲ့တာက အဖေအသိအမှတ်ပြုလာပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ပါ။

ခုချိန်ထိ အဖေ အသိအမှတ်မပြုတော့ အမြင်သစ်နှလုံးသားမှာ ဝမ်းနည်းဆုံးပါပဲ။

ဝမ်းနည်းခြင်းကြီးစွာ တွယ်ရာမဲ့နေတဲ့ အမြင်သစ်နှလုံးသား

သူ့အလိုလို ကြိုးတစ်စ ငြိတွယ်ရစ်ပတ်လာတဲ့အဖြစ်။

အဲဒီကြိုးက အဖေ့ရဲ့ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ်ကြိုး နောင်ကြိုးနဲ့မတူ
သော ထောင့်ငါးရာမည်သော အချစ်ဖွဲ့ကြိုး။

ဒါပေမဲ့ အဖေ။

'ဟင်း မင်းက ငါစိစဉ်ပေးတုန်းကတော့ နှပ်ချေးမစင်တဲ့
ကလေးမ အဖိုးတန်စိန်တွေပိုင်တဲ့ ကောင်မလေးတဲ့၊ မဆီမဆိုင်
ဆွဲချက်တွေတင်ပြီး 'ငါ့'ကတိကြီးပျက်အောင် လုပ်တယ်၊ အေ
ခုတော့ဘာထူးလဲ အမြင်သစ်၊ အသက်ငယ်ငယ်ကလေးမနဲ့၊ အဲဒီ
ကလေးမပိုင်ဆိုင်မှုတွေမြင်လျက် ချစ်လို့ပါဆိုတဲ့အကြောင်းပြချက်နဲ့
ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းတဲ့ မင်းသတ္တိကို ဟားတိုက် ရယ်ပြီး မေးလိုက်မယ်၊
ဟား ဟား ဟား မင်းရဲ့ယောက်ျားမာနကဘာလဲ၊ မင်းဟစ်ကြေးနေတဲ့
ယောက်ျားမာနကို ဘယ်မိန်းကလေး ရှေ့ခဝါချလိုက် ရတာလဲကွ၊ ထို့
ရွံ့စရာကောင်းတဲ့ မင်းရဲ့ယောက်ျားမာန'လို့

အဖေ တံထွေးထွေးပြောလာမှာ မလိုလားသလို ။ ဟားတိုက်
ရယ်မောမယ့် အဖေအသံကိုလည်း မကြားရဲလေ။

ဘုရားစူး ကျွန်တော် တကယ်မကြားရဲလို့ပါ အဖေ။

မုန်းမရဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို နှလုံးသားအပြင်ဘက်ရောက်
အောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် တကယ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာ ဘာကြောင့်ထူး
လဲ အဖေ။

အဖေရှေ့မှာ လက်မထောင်ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ယောက်ျားမာ
အပြည့်နဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းမော့ရပ်နေချင်လို့ ...။

ယောက်ျားမာနအတွက် အဖေနှဲ့သား သုံးနှဲ့လေးကို ကြောဆို

နေရတဲ့ဘဝ။ ခုလည်း ဘာထူးလဲ။

ယောက်ျားမာနအတွက်ပဲ ကျွန်တော်နှလုံးသားနဲ့ကျွန်တော်
ကလည်း သုံးနှဲ့လေးဖြစ်နေပါပြီ။

ဝမ်းလည်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးလား။

ပြောပါ အဖေ။

ထိုမျှထိ မလေဖူးပါ။ အင်ပြည့်အားပြည့်ကြိုးစားခဲ့သည်။
 ခုမှ မုန်းမရကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်နေသလား။
 သိချင်စိတ်နဲ့ဖုန်းကိုပင်မခေါ်ဘဲ အမေရီက က ချက်ချင်းလာခဲ့
 သည်။ မျက်မြင်တွေ့ရမှ ဖိုးထောင်ပြောတာထက် ပိုနေမှန်းသိသည်။
 အဝတ်အစား ဖရိုဖရဲ ဆံပင်တွေပွကာ။
 မျက်နှာမှာလည်း အမွှေးရိုင်းတွေ တောထနေသည်။ အရက်
 တန်ခိုးနဲ့ မျက်နှာပြင်ဖောင်းကြွလာကာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အလေးမထား
 သလို မျက်နှာချင်းလည်းမဆိုင်။
 ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်စေတော့စိတ်နဲ့ အရက်ချည်းဖိသောက်နေတဲ့
 အမြင်သစ်။ သူ့လာခဲ့မိလို့ တော်သေးသည်။
 နောက်ဆို ဘယ်လောက်တောင်ဆိုးနေမလဲ။
 ဟူးခနဲသက်မချရင်း အမြင်သစ် အိပ်ခန်းထဲရှိ ဆိုဖာခုံမှာပဲထိုင်
 နေမိသည်။ အိပ်လို့လဲမပျော်၊ အိပ်ချင်စိတ်လဲမရှိ။
 အမြင်သစ်ကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျစည်းရုံးရမှလဲ ဆိုတာပဲတွေးရ
 သည်။
 အဖေ အဆက်ဖြတ်ထားလို့ခံစားရတာတစ်မျိုး။ မုန်းမရကြောင့်
 တစ်ဖုံ။
 ဒီကောင်ဒီလောက်အသည်းနုနေမှန်း 'မင်းသံ' အခုမှ ရှင်းရှင်း
 ကြီးသိတော့သည်။
 လရိပ်ချိုနဲ့ဖြစ်စေချင်လို့ 'မင်းသံ' ချိတ်ပေးတုန်းက ဒီကောင်
 ဘာမှ ထူးခြားမလာ။
 ပုံမှန်ရင်းနှီးတာထက် မပိုသာခဲ့။

လရိပ်ချို အခွင့်အရေးပေးတာတောင် တစ်စက်ကလေးမှ
 မယိမ်းခဲ့တဲ့သူငယ်ချင်း။
 ခုတော့
 ဝဋ်လည်တာလား။
 ဘာလား။
 'မင်းသံ' တွေးရ ကြပ်လာပြီ။

အခန်း (၂၃)

သော့သော့လေးလွင့်နေသော အဝါနုရောင်လိုက်ကာစ နောက်
မှ အာရုံဦးနေခြည် နီဝါဝါတို့ဖြာဝင်ကာ ၊ အမြင်သစ်မျက်နှာပေါ်ရွှေလေး
နမ်းမွှေးသလို ကွန်မြူးလာသည်။

ထိုအခါ

အမြင်သစ် အလိုလိုနိုးလာသည်။

နိုးလာသည်နှင့် ခေါင်းထဲကမကြည် ၊ မျက်လွှာတွေလေးကာ
ကိုယ်က နာကြင်ထိုင်းမှိုင်းနေသည်။

ခေါင်းထောင်းလိုက်သော်လည်း မကြည်မလင်။ ခေါင်းက
ခေါင်းအုံးပေါ်ဘေးစောင်း ပြန်ကျသွားသည်။ မှောက်လျက် အိပ်နေတဲ့
ကိုယ်ကို ပက်လက်လှန်ရင်း ဇာခြင်ထောင် အမိုးကို စိုက်ကြည့်၍

‘ ဖိုးထောင်’ လို့

ဦးစွာခေါ်လိုက်သည်။ လည်ချောင်းထဲမှာ ခြောက်သွေ့သွေ့ချည်း

အနုပညာဆိုင်ရာ

ဖြစ်နေတော့ မနေတတ် သလိုဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်ဆက်တည်း
ပြော သည်။

‘ဝိစကီ တစ်လုံးယူခဲ့ကွ’ ဟု

ပြောပြီး မျက်နှာကိုလက်ချောင်းတွေနဲ့ ဖိပွတ်နေမိသည်။

မေးဖျား

နဲ့နသယ်အောက်ဖြာစင်ကာ တောထနေတဲ့ အမွှေးကြမ်းတွေကို ဖွတ်ဆွဲ
မိရင်း

ရက်ပေါင်းမည်မျှကြာအောင် လေတေပေတေဖြစ်နေခဲ့လည်း
ဆိုတာ အမြင်သစ် အလိုလိုအသိဝင်သည်။

သူ့ဘဝက တွယ်ရာမဲ့။

ဟုတ်တယ်။

တွယ်ရာမဲ့နေတဲ့ဘဝမှာ အမြင်သစ် ဘာကိုမှတွယ်ဖက်နေဖို့

မလို

အပ်တော့ပါ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်၊ နေချင်သလိုနေ၊ အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ။

‘ဖိုးထောင် မြန်မြန်ယူခဲ့ကွာ’

အမြင်သစ် စိတ်မရှည်စွာ ဖိအော်သည်။ ခါတိုင်းဆို အမြင်သစ်

အသံဆုံးသည်နှင့် ဖိုးထောင်က အရာရာအဆင့်သင့်ဖြစ်နေတတ်သည်။

ခုတော့ အဆင်သင့်ဖြစ်မနေသလို အသံလည်းမကြားရပေ။

လူက နုနိုက်တည်းက မကြည်လင်ရတဲ့အထဲ လိုတာမရတော့

တင်းလာသည်။

မွေ့ရာထက်မှဒေါသနဲ့ရှုန်းထသည်။ အနားတွန့်တွေပါတဲ့

အလယ်

ကွဲအခြင်ထောင်စကို စိတ်မရှာစွာဖယ်၍ ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလျှင် အိပ်ခန်း တံခါးကွဲခနဲ ပွင့်လာသည်။

အခုမှဝင်လာရကောင်းမလားဆိုတဲ့ ဒေါသနဲ့ ဖိုးထောင်ကို လှမ်း ပြောဖို့ ပါးစပ်ပြင်ရုံ ရှိသေးသည်။

အိပ်ခန်းထဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဝင်လာတဲ့ မင်းသံ ကို ဘွားခချိုမြင် လျှင်

‘မင်း မင်းသံ’

လို့ တအံတဩရွတ်မိသွားသည်။

‘မင်းသံ’ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ စေ့ထားတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးကို မသိမသာ လှုပ်ခတ်စွာပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ် အမြင်’

‘မင်း မင်း ဘယ်တုန်းကရောက်လာတာလဲ။ ငါလည်း ဘာမှ မသိရပါလား’

အမြင်သစ် ခပ်လေးလေးပြောသည်။ ‘မင်းသံ’ ကြည်လင်တဲ့ မျက်နှာပေးနှင့် အမြင်သစ်ဘေး ခုတင်ပေါ်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘မနေ့ကရောက်တာ။ ကဲ ရေချိုးကွား၊ မနက်စာ စားရင်ပြောကြ တာပေါ့။’

အမြင်သစ်မျက်ဝန်းမှိုင်းညှို့ကာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာက ပို၍လေးလံသလို ဖြစ်သည်။ မင်းသံ မျက်ဝန်းနဲ့နှုတ်ခမ်းအစုံက တစ်ခုခု ကိုကြိုတင် သိနှင့်သလိုရှိကြောင်း အမြင်သစ် အကဲခတ်မိသည်။

ထို့ကြောင့် အမြင်သစ် မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။

‘ထ လေကွာ ရေချိုးလိုက် ကိုယ် မဝေဖန်ပါဘူးကွ မင်းကို’

ကိုယ်နားအလည်ဆုံးပဲ’

‘အမြင်သစ်’ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်၍ စာနာအားပေးကာ ‘မင်းသံ’ ပြောသည်။ အမြင်သစ် မျက်လွှာစင်းချကာ သက်မချသည်။

အာရုံဦးနေရောင်က တဖြည်းဖြည်းနွေးလာပေမယ့် အမြင်သစ် မျက်ဝန်းက ကြည်လင်မလာသေး။

စိတ်ညစ်ငြိုးစွာ မျက်နှာကိုလက်ဖဝါးနဲ့တစ်ချက်ပွတ်သပ်သည်။ မင်းသံ မျက်ဝန်းက သူငယ်ချင်းကို စိတ်ရှည်ရှည်စိုက်ကြည့်ပြီး ။

‘ဖိုးထောင်ပြောလို့ ကိုယ်သိသင့်သလောက်သိပြီးပြီ။ မင်းသိပ်ပြီး နှလုံးသားနှလွန်းတယ်ကွ။’

အမြင်သစ် မျက်မှောင်ကုတ်ကျသွားသည်။

နှလုံးသားနှလွန်းတယ်တဲ့လား။

‘မင်းသံ’ ပြောပြီး အပါးက ထ ကာ၊ ပြတင်းပေါက်ဆီရောက်သွား သည်။ အဝါနုရောင်လိုက်ကာစကို တစ်ဖက်ရောက်အောင် သိမ်းဖယ်လျှင် နေခြည်နွေးနွေးက အမြင်သစ် အိပ်ခန်းထဲ ဝေါင်းခနဲလင်းဖြား သွားသည်။ ဖိုးထောင်က မဝံ့မရဲနဲ့ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ရေခဲစိမ်း တာဝါပိုင်း လေး ကမ်းပေးသည်။

အမြင်သစ် ချက်ချင်းမယူသေး။ လောလောဆယ် ဝီစကီ တစ်မော့လောက်သောက်ချင်နေသည်။ ဝီစကီယူခိုင်းတာ စနိုးတာဝါ ယူလာရကောင်းလားဟု ဖိုးထောင်ကို စိတ်ထဲက ပစ်တင်မိသည်။

‘အဆက်ဖြတ်တုန်းကတောင် ခွန်အားအပြည့်နဲ့ဦးလေး လိုချင်တဲ့ဘဝရောက်အောင် မင်းကြိုးစားနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ခုမှ ဘာ မဟုတ်တဲ့ ခပ်ငယ်ငယ်မိန်းကလေးကြောင့် မင်းကိုယ်မင်း ရေစုန်မျော’

ချနေတာသိပ် သဘာဝမကျဘူး အမြင်။ မင်းရေစုနဲ့မျှောတာက အရေး မကြီးဘူး။ ဦးလေးသိရင် မင်းကို ဘယ်လောက်ပြောချမလဲ။ စဉ်းစားဦးကွ။ ဦးလေးစိတ်လည်း သိသားရက်နဲ့ မင်းကလည်း'

မဝေဖန်ပါဘူး။ နားလည်ပါတယ်ဆိုတဲ့ မင်းသံ။

ပြောချတာလား။ ဝေဖန်တာလား။

'အမြင်သစ်' မျက်ဝန်း မှောင်ကြုတ်သွားသည်။ ပြတင်းပေါက်ဘေးမှ စာရေးစားပွဲရှေ့က ခုံမှာ 'မင်းသံ' ဝင်ထိုင်သည်။

အမြင်သစ်အကြည့်မလွှဲသေး။

လောလောဆယ် ရင်ထဲပူနေတာပဲသိသည်။ နေရထိုင်ရ ထိုင်းမိုင်းလေးလံနေရာမှ စိတ်ထဲနောက်ကျိလာသည်။

မင်းသံရှိနေတဲ့အတွက် ဝီစကီမော့ချင်စိတ်ကို မျိုချသည်။ ထို့နောက်စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကမ်းပေးနေဆဲဖြစ်သည့် ဖိုထောင်လက်ထဲက ရေခဲစိမ်တာဝါကို ဆွဲယူသည်။

အေးစိမ့်တဲ့အတွေးက အမြင်သစ်စိတ်ကို ရုတ်ချည်းလွှမ်းမိုး သလိုရှိ၏။ လက်ထဲကိုင်ထားတဲ့ စနီးတာဝါနဲ့ မျက်နှာအနံ့ပွတ်သုတ်လျှင် အာရုံကသိသိသာသာအေးစိမ့်ကြည်မြလာသည်။

'မင်းသံ' က' အမြင်သစ်' ကို မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့် လျက် ဆက်ပြောသည်။

'ခုချိန်မှာ ဦးလေးပြန်ဆက်သွယ်အောင်၊ မင်းမစောင့်ရင်တောင် မင်းကိုယ်မင်း၊ တွယ်ရာမဲ့လွှတ်မထားသင့်ဘူးကွ။ မင်း အဲသလောက် စိတ်လေနေရင်ကိုယ်နဲ့ L.A ပြန်သွားစို့ကွာ'

အမြင်သစ် အလိုလို ခေါင်းခါမိသွားသည်။

ဘာကြောင့် ခေါင်းခါမိတာလဲ။ 'အမြင်သစ်' ကိုယ်' အမြင်သစ်' အဖြေမပေးနိုင်ပါ။ 'မင်းသံ' မျက်ခုံးပင့်လျက် 'ဘာဖြစ်လို့လဲ'ဟု အသံတိတ် မေးသည်။

အမြင်သစ် မဖြေတတ်ပါ။

ဖြေနိုင်တဲ့ အင်အားလည်းမရှိပါ။

မျက်နှာအနံ့ပဲ တာဝါနဲ့ဖိပွတ်နေမိသည်။

ထိုအခါ 'မင်းသံ' တစ်ခုခုကို နားလည်သွားဟန်နှင့်သက်မချ သည်။

အမြင်သစ်ရင်ထဲကို 'မင်းသံ' မြင်တတ်ပါသည်။ ဒီကောင်က ဦးလေးရင်ခွင်ထဲ ပြန်ဝင်ချင်တဲ့ဆန္ဒနဲ့ ဦးလေးမြင်သာအောင် အလုပ်မဲ့ သက်သေထူနေတဲ့ကောင်။

ပြီးတော့ ဟိုကောင်မလေးကို အချစ်တွေပေးဖို့ စိတ်အား ထက် သန်နေရှာသည်။

မုန်းမရမှာ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေရှိမှန်း ဘွားခနဲသိလိုက်ရတော့ ညာရက် လေခြင်းဆိုတဲ့ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အသည်းနှလုံးပြောင်းဆန်ပေါက်ကွဲနေ ခြင်း ဖြစ်သည်။

'ငါကံက ဆိုးလွန်းတယ် မင်းသံ'

အံ့ကြိတ်လျက်ဝမ်းနည်းသံအစ်အစ်နှင့်ပြောချ၏။အမြင်သစ် အသံက လည်မို့ထဲက တောင့်တောင့်ချည်းလို့ခွဲထွက်လာသည်။

ပြောရင်းကုတင်ပေါ်ကဆင်းသွားသည်။အမြင်သစ်ကို မင်းသံ ခပ်ငေးငေးကြည့်၏။

'ငါ့ဘဝနဲ့နှလုံးသားကို အသက်ငယ်ငယ်ကောင်းမလေးတွေခြယ်

လှယ်တာငါရင်နာဆုံးပဲကွ။ ဘာကြောင့် ဒင်းကလေးတွေ့ချိကို့ခြယ်လှယ်နိုင်
တာလဲ။ ငါ့ညှို့လို့လား တစ်ဆိတ်ပြောစမ်းကွာ။ မင်းသံ’
မင်းသံ သက်မချသည်။
ထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထကာအမြင်သစ်အပါးရွေးခဲ့သည်။
အမြင်သစ် ကျောက်ရုပ်လို ငြိမ်သက်နေရာမှ လက်ထဲက မလွှတ်ချ
သေးတဲ့စန်းတာဝါကို တင်းနေအောင် ကျစ်ကျစ်ဆုပ်မိသွားသည်။
‘တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလိုပေါ့ကွာ။
‘တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းလားကွာ၊ ငါ ယူကြားမရဖြစ်ဆုံးက
အညာခံရတဲ့အဖြစ်၊ အဲဒီအဖြစ်နောက်မှာ၊ အဖေ လက်ညှိုးထိုး ပြောလာ
မယ့် စကားလုံးတွေ ငါခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘူးကွ’
ပြောရင်းချစ်တဲ့စိတ်က နာကျင်လို့က်တက်လာသည်။
မျက်နှာကြောတင်းကာ အမြင်သစ် မျက်ဝန်းအစုံ စိမ်းတောက်
မှိုင်းညှို့သွားပေမယ့် ရိဝေရွန်းစိုနေသည်မှာချစ်တဲ့နှလုံးသားကြောင့်ပဲဖြစ်
မည်ထင်သည်။
‘ဒီကောင်မလေး ဘာကြောင့် ညာတယ်ထင်လဲ’
‘ဒီလူကြီး ငတုံး ဆိုပြီး ဟားတိုက်ရယ်ပစ်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွ
ဟုတ်တယ်။ ငါ့နှလုံးသားနဲ့ ငါ့အသိတရားကို လှောင်ပြောင်ချင်လို့ ညှို့
ကလေးညာတာ။ ငါဆိုတဲ့ ကောင်က သူ များညာမှ နုံးမသိ
လှည့်စားမှန်းမသိ။ နောက်ဆုံးတော့ အဖေလက်ညှိုးထိုးစရာဖြစ်လာမယ်
ဖော်ကွက်။ ‘မှန်းမရ’ ညည်းကြောင့် ငါ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဖုတ်ပြီကုန်ပြီ
ကွ တောက်’
တောက်ခတ်လိုက်တဲ့အသံ နောက်မှာ အမြင်သစ် နှုတ်ခမ်းသား

ဗျူးစာပေ

တဆတ်ဆတ်တုန်ခါသွားရုံမက
မေးကြောများပါ တင်းကားလေပြီ။
‘ဒီကောင်မလေး အဲလောက်ထိ လုပ်ရက်မလား အမြင်’
‘ဘာကွ’
အမြင်သစ် ကိုယ်ဖျတ်ခနဲ ဝဲစောင်း၍ မင်းသံ’ ကိုပြန်ကြည့်သည်။
အကြည့်ချင်း တစ်မိနစ်နီးပါးကြာအောင် ဆုံသွားသည်။
ဆုံသွားသည့် အကြည့်ချင်း အဓိပ္ပါယ်မတူပေ။
‘ဟုတ်တယ် မင်းအပေါ် ဒီကောင်မလေး ညာရက်မှာမဟုတ်
ဘူး။ သူမသိသေးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်မျိုးဖြစ်နိုင်သလို သိသိချည်းနဲ့ညာတာ
ဆိုရင် မင်း’ ကိုညာချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ သူ့မှာလည်း အဲဒီလိုပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့
ပတ်သက်ပြီး နောက်ကြောင်း မအေးစရာတွေရှိလို့ပဲဖြစ်ရမယ်။ ကိုယ်
အဲသလို ထင်တယ်ကွ’
‘တောက် ဘာပဲဆိုရုံ၊ ငါ့ကို ပြောသင့်တယ်ကွ။ မပြောဘူးဆိုက
တည်းက မယုံတာ။ မယုံကြည်တဲ့စိတ်က ငါ့မာနကို စော်ကားတာပဲ
မင်းသံ’ ‘အမြင်ရာ၊ မင်းစိတ်ကို တစ်ထစ်လျှော့လိုက်ကွာ’
‘မင်းသံ’ လက်ချောင်းတွေနဲ့ အမြင်သစ်ပခုံးစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်
လျက်ဖျောင်းဖျစ်ကားဆိုသည်။
မှန်းမရမှာလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ရှိမယ်လို့ မင်းသံ’ ထင်
သည်။ မာနအထိ ခံရလို့တဆတ်ဆတ်နာကြင်နေသည့်သူငယ်ချင်းကို
စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖျောင်းဖျစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။
အမြင်သစ်ချက်ချင်းခေါင်းရမ်း၍
‘မလျှော့နိုင်ဘူး မင်းသံ’ ငါ ကြီးကောင်ကြီးမားနဲ့ အညာခံလိုက်

ဗျူးစာပေ

ရတာ။ ညာရုံမက ငါ့နှလုံးသားကိုပါမြို့သွားတာ။ ငါ့မှာတော့ အဖေဆက်သွယ်လာရင် ရင်ကျောပြောနိုင်လိမ့်မယ်လို့အားခဲထားတာ။ အခုတော့ အဖေဆက်သွယ်လာရင် ငါ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ရင်ဆိုင်မလဲ၊ မင်းသေ ငါဘယ်လိုသတ္တိနဲ့ အဖေ့ရှေ့ရပ်ရမလဲ၊ အဲဒါတွေ တွေးရင်း ငါ့ရင်ဘတ် မီးတောက် နေတယ်ကွ'

မင်းသံ သက်မလေးလေး ချည်းချလိုက်သည်။

'အမြင်သစ်' ခံစားချက်တွေကိုလည်း နားလည်နေသည်။ ဒါကြောင့်ရှေ့ဆက်ဖျောင့်ဖျိ စကားလုံးတွေ ရှားပါးသွားသည်။

အမြင်သစ် ပန်းစွန်းကိုပဲ ဆုပ်ကိုင်ဖိညှစ်၍ အားပေးရတော့ သည်။

'ကဲပါကွာ ဒီကောင်မလေးကို ကိုယ်သွားတွေပြီး မေးစမ်းပါဦး မယ်'

'မမေးနဲ့'

မာထန်ပြတ်တောက်စွာ တားသည်က အမြင်သစ် မာနကို လုံးဝအထိပါး မခံနိုင်လို့ပဲ ဖြစ်သည်။

'မင်းသံ' စိတ်လျော့ချကာ အမြင်သစ်ဆန္ဒအတိုင်း နာခံရတော့ သည်။ ဒီတော့မှ အမြင်သစ် မျက်နှာကြောတစ်ရစ် ပြယ်ကျသွားသည်။

'သွား ရေချိုးတော့ ဖိုးထောင် မင်းဆရာသမားရေချိုးဖို့ ပြင်ဆင် ပေးလိုက်'

အရိပ်အကဲနားလည်ကာ စကားပိုင်းထဲလုံးဝ ဝင်မပါဘဲ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်စောင့်စားနေတဲ့ ဖိုးထောင်။

'မင်းသံ' ပြောသည်နှင့် ခေါင်းလေးဆတ်ကာ ရေကူးကန်ကို

ဖိုးထောင် သုတ်ခနဲ့ ဦးဆောင်သွားသည်။

ဖိုးထောင် နောက်က ခေါင်းငိုက်စိုက်ငိုက်စိုက်နဲ့ ရေကူးကန်ဆီ ခြေဦးလှည့်သွားတဲ့ အမြင်သစ်။

'မင်းသံ' မျက်တောင် မခတ်တမ်းကြည့်လျက် ခေါင်းတစ်ချက် ရမ်းကာ သက်မချသည်။

အမြင်

မင်းကလည်း မာနကြီး။

မင်းအဖေကလည်း မာနတံခွန်။

သားအဖချင်းမာနပြိုင်ပွဲမှာ မင်းအသည်းနှလုံးက တန်ဆာခံဖြစ် နေပါဇော်လား။

အခန်း (၂၄)

ပူဇွန်သော နေခြည်အောက်မှာ ဘောင်ခတ်ထားသော ရေကူး
 ကန်တွင်းမှ ရေကြည်တို့လဲ့လဲ့စိမ်းစိမ်းဖြာလျက်ရှိသည်။
 ရေမျက်နှာပြင်မှာ လျှိုင်းရိပ်ရေးရေးလေးမျှပင် လျှပ်ခတ်ခြင်း
 မရှိအောင် တည်ငြိမ်လှပါသည်။
 ရေကူးကန်ရေမျက်နှာပြင်နှင့် အမြင်သစ်မျက်နှာပြင်က ဆန့်ကျင်
 ဘက်။
 တကယ်ဆို ရေကူးကန်မျက်နှာပြင်လို စိမ်းဖြာကြည်လဲ့ကာ
 အမြင်သစ်နလုံးသားတည်ငြိမ် နေဖို့လိုပါသည်။
 ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါ။
 ဒီကောင်ကြီးနလုံးသားတည်ငြိမ်လာအောင် ဘယ်လိုဖျောင်းဖျ
 လမ်းညွှန်ရမလဲ။
 ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တည့်တည့်မြင်နေရတဲ့ ရေကူးကန်လေး
 ကို ငေးကြည့်ရင်း 'မင်းသံ' တွေးနေမိသည်။

အနုပညာသစ်

'မောင်'
 'မင်းသံ' ခါးကြားချိတ်ထားသော လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်သံ 'မောင်'
 ဆိုတဲ့ အသံချွဲချိုညက်ညက်ကလေး ပေါ်ထွက်လာသည်။
 မင်းသံရဲ့ဖုန်းမြည်းသံတိုင်းက ချစ်ဇနီးခေါ်သံပဲဖြစ်သည်။
 'ကေသာ' ခေါ်နေကျ ချွဲနဲ့နဲ့ မောင်ဆိုတဲ့ တီးတိုးခေါ်သံ။
 ထို့ကြောင့် မင်းသံရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်သံက ချစ်သူဇနီးခေါ်သံ
 လေးနှင့် နာဝင်ပီယံရှိစေသည်။
 မောင် ဆိုတဲ့အသံလေးကြားသည်နှင့် မင်းသံ ရင်မှာကြည်နူး
 သွားသည်။ ညကပဲ ကေသာနဲ့သူ သမီးရည်စားတွေလို ချစ်စကားတွေပြော
 ကြတာ ညနှစ်ချက်ထိုးအထိ။ ဝေးတော့လည်း ဇနီးချောကို ပိုလွမ်းသလို
 ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ချက်ချင်းပဲ ဖုန်းအိတ်လေးထဲက ဖုန်းကလေးကို
 သွဲထုတ်သည်။
 ချစ်ဇနီးကေသာများ ခေါ်လေသလားဆိုတဲ့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားစိတ်
 နဲ့ပါ။
 ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဟာခန့်ဖြစ်သွားသည်။ ကေသာ
 ဖုန်းနံပါတ်မဟုတ်ပါ။ ပြည်တွင်းဖုန်းဖြစ်သည်။ သူ့ရောက်နေတာသိတဲ့
 သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ခေါ်တာပဲဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။
 ထို့ကြောင့် ဖုန်းဖွင့်၍ နား နားကပ်ပြီး။
 'ဟဲ့လို' ဟု ဖုန်းထူးလိုက်သည်။
 'မင်းသံ' ငါပဲကွ'။
 နားထဲ ဒိုင်းမနဲ့ဆောင့်ဝင်လာတဲ့ အသံပြတ်ကြောင့် 'မင်းသံ' တစ်
 ကိုယ်လုံးတုန်ခါမတတ်ဖြစ်သွား၏။ ထိုပြင် အံ့လည်းဩသွားသည်။

ဒီအသံ ။

ဒီလိုမာတင်းတင်းနဲ့ ပြတ်တောင်းတောင်း ပြောသံက။

'ဟင်'

'မင်းသံ' မျက်လုံးအစုံဖြူသွားပါသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း လှိုက်ခနဲဖြစ်ကာ လွှတ်ခနဲချက်ချင်း ရွတ်မိလျက်သားဖြစ်၏

'ဦးလေး'

'အေး ဟုတ်တယ် ငါပဲ'

'အမြင်' အဖေ ဦးလေး ဦးကျော်ထက်ဖြစ်မှန်းသိရတော့

'မင်းသံ' မျက်နှာပေါ် လှိုက်ခနဲဝမ်းသာလုံး စို့တက်လာသည်။

ကြည့်စမ်း။

ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုတိတိ အမြင်သစ်ကို အဆက်ဖြတ်ထားတဲ့ ဦးလေး။ အမြင်သစ် ဆက်သွယ်ရင် သူ့ကိုယ်သူသတ်သေပစ်မယ်လို့ ကြွေးကြော်ထားတဲ့ အဘိုးကြီး။

အခု မင်းသံဆီ ဆက်သွယ်လာပြီ။

ဦးလေး စတင်ဆက်သွယ်လာတာက အမြင်သစ် အတွက် ဖြစ်မှန်းမင်းသံ အားရဝမ်းသာ သဘောပေါက်သွားသည်။

'ဟာ ဦးလေး အခုဘယ်မှာလဲ၊ ဦးလေးကို ကျွန်တော်တွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ဦးလေးကို 'အမြင်' လည် အရမ်းတွေ့ချင်နေတာဗျ'

'ဟေ့ကောင်း မင်းသံ ခွေးကောင် အကြောင်းမပြောနဲ့'

'ဗျာ'

အမြင်သစ်ကို ခွေးကောင်လို နာမ်စားသုံးလိုက်တဲ့ ဦးလေးစိတ်ကို မင်းသံ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။

'အေး ခွေးကောင်ကို ငါလုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်ကို ငါတွေ့ချင်တယ်ကွ'

'ဗျာ'

'မင်းသံ' ပို၍ အံ့သြရသည်။

သားအရင်းခေါက်ခေါက်ကို 'ခွေး' ခေါ်ရုံမက ခွင့်မလွှတ်ဘူးလည်း ပြောသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တွေ့ချင်တယ်လဲ ဆိုသေး။

ဦးလေး စိတ်မှန်သေးရဲ့လား ။

ခုဆိုဦးလေးအသက်က ခုနှစ်ဆယ်ကျော်စ ရှိနေပြီး ပြောတဲ့ စကားတွေက ရှေ့နောက်မညီ၊ သူငယ်ပြန်နေပြီးလားဟု မင်းသံ ထင်မိပြန်သည်။

သူငယ်ပြန်တယ်လို့သတ်မှတ်ရအောင်လည်း ဦးလေးလေသံက အရင်လိုပဲ ဒေါနမောဟန်နဲ့ မာနေဆဲ။

မင်းသံ 'ဗျာ' ခနဲ အံ့သြနေတာကို အဘိုးကြီး စိတ်ပျက်ဟန်တူသည်။

'ဟေ့ မင်းသံ တဗျာဗျာနဲ့ ဘာဖြစ်နေလဲ၊ 'ငါ' ပြောတာ ကြားလားကွ။'

'ကြား ကြားပါတယ် ဦးလေး'

'ကြားရင် ပြောလိုက်'

'ဟုတ်ကဲ့ ခုချက်ချင်း ပြောလိုက်ပါမယ်။ ဒါနဲ့ဦးလေး အခုဘယ်မှာလဲ'

'ဟင်။ ငါဘယ်မှာနေလဲ ဟုတ်လား'

'ဟိုလေ ဦးလေးက အဆက်အသွယ်ဖြတ်ထားတာဆိုတော့

ဘယ်မှာရှိနေမှန်း တကယ်မသိလို့ပါ။'

မင်းသံ အံ့ဩတာတွေဘာတွေကို ဘေးချိတ်ပြီး အဘိုးကြီးကို အလိုက်သင့်ပြန်ပြောရသည်။ ပြီးတော့ သိချင်တာကို ခပ်လောလော မေးချသည်။

ထိုအံ့ခါ အဘိုးကြီး တင်းခနဲ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။

'တောက် ငါအိမ်မှာ ငါနေတာပေါ့ကွ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'အေး 'ခွေးကောင်' ကို မြန်မြန်လာခိုင်း ခါပဲ'

အဘိုးကြီးပြောပြီး ဒေါက်ခနဲ ဖုန်းချသွားသည်။

မင်းသံ မျက်လုံးဝင့်ကာ ပြုံးမိသွားသည်။ ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း အနိုင်ရိုးသွင်းတဲ့ ဘောလုံးသမားလို ပတ်ပြေးချင်လောက်အောင် အားရ ဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။

'သား'ကို 'ခွေးကောင်' လို့ခေါ်တဲ့အဖေမျိုး၊ ဒီအဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပဲရှိမယ်ထင်သည်။

အင်း 'သား'ကို 'ခွေးကောင်' လို့ခေါ်တာ ဘာကြောင့်လဲ။

မချစ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။

ဟုတ်တယ်။

မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်တယ်နော် ဦးလေး။

အခန်း (၂၅)

ခြံဝင်းတံခါးအသင့်ဖွင့်ထားတာမြင်လျှင် အမြင်သစ် ရင်ဘတ် အပြည့်ဝမ်းသာသွားသည်။ စိမ်းပြာရောင်တောက်တောက် ဆေးသုတ် ထားတဲ့ အဖေရဲ့နှစ်ထပ်တိုက်က လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကအတိုင်း ခန့်ခန့် ထည်ထည်ပဲဖြစ်သည်။

အဆက်ဖြတ်ထားတဲ့ဆယ်နှစ်အတွင်းမှာ အဖေဘယ်လိုများနေ ပါလဲ။ နေထိုင်ရောကောင်းရဲ့လား။

အဖေ ဆက်သွယ်လာပြီးဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပြောမပြတ်အောင် ဝမ်းသာသလို၊ အဖေ ကျန်မာရေးအတွက် စိတ်ပူမိပြန်သည်။

ဝမ်းသာစိတ် ၊ ပူပန်စိတ်နဲ့ အမြင်သစ် နှလုံးသား လျှပ်လျှပ် ရှားရှားဖြစ်နေသလောက် 'မင်းသံ' က ဝမ်းသာရိပ်နဲ့ တည်ငြိမ်နေပါသည်။

ပေါ်တီကို အောက်မှာကားလေးကိုငြိမ်ခနဲထိုးရပ်လိုက်သည်။ မင်းသံက ကားရပ်ပြီးသည်နှင့် အမြင်သစ်ကို ငဲ့ကြည့်ကာဆင်းလို့ မျက်စနဲ့ ပြောသည်။

အမြင်သစ် မဆင်းရဲသလို ဆင်းချင်သလိုလိုနဲ့ ဝေခွဲမရဖြစ်ကာ ကားပေါ်မှာငြိမ်သက်နေသေးသည်။ မင်းသံ ကားမောင်းသူနေရာမှ ဆင်းသည်။

‘လာ အစ်ကို မင်းသံ’

စောင့်နေဟန်တူတဲ့ အဖေ တပည့်ရင်း ‘မောင်ဦး’။ အသင့်ဖွင့် ထားတဲ့ ဧည့်ခန်းတံခါးဝအထိ သွက်သွက်လေးပြေးထွက်လာရင်း ဖိတ် ခေါ်သည်။

မောင်ဦးနောက်မှာ အဖေလက်ရုံးနှစ်ဆူဖြစ်တဲ့ ‘ကိုတာ’ နဲ့ ‘သက်ခိုင်’ ပါ အဆင့်သင့်ကြိုကြသည်။ မောင်ဦး၊ ကိုတာနဲ့ သက်ခိုင်က အရင်လိုပဲ သွက်လက်ဖျက်လတ်နေပါသည်။

‘ကိုမြင် လာလေ။’

သက်ခိုင်က ပေါ်တို့ကိုအောက်အထိ ရောက်လာပြီး ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း ဆိုသည်။ အမြင် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။

စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်း၍ ကားပေါ်ကဆင်းရင်း

‘အဖေ နေကောင်းလား သက်ခိုင်’ ဟု

စိတ်ပူပန်စွာ ဦးစွာမေးလိုက်သည်။

သက်ခိုင် ချက်ချင်းမဖြေ။ ဖြေခွင့်မရှိလို့ ဖြေရကောင်းနိုး မကောင်းနိုးနဲ့ ဇွဲဟဖြစ်နေသည်။ ကိုတာနဲ့ မောင်ဦးက သက်မချသည်။

သူတို့ဆရာသမားကြီးအကြောင်း သူတို့သိသည်။ ဆရာသမား က ဒါဆို သူတို့လည်း ဒါပဲဖြစ်ရသည်။

‘ဟိုခွေးလာရင် ဘာမေးမေး မင်းတို့တစ်ယောက်မှ မဖြေနဲ့’ လို့ အံတကြိတ်ကြိတ်နဲ့ တားမြစ်ထားသည်။

ဒါကြောင့် မပြောရဲပေ။ ကိုမြင် မျက်နှာပေါ်က ပူပန်မှုတွေ မြင်ရတော့လည်း ပြောချင်တာ ပါးစပ်ယားနေသည်။

‘မင်းသံ’ က ‘ကိုတာ’ တို့မျက်နှာပေါ်က စကားလုံးတွေကိုဖတ် တတ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အမြင်သစ်ကို မော့မော့လေးပြောလိုက်သည်။

ဦးလေးနဲ့တွေ့ခွင့်ရတော့မှာပဲကွာ မင်းအဖေအသံက အရင်လိုပဲ ဒေါင်ဒေါင်မြည်။ ကျန်းမာနေတဲ့အသံပါကွာ။

‘ဟုတ်တယ် ကိုမြင် ဆရာကြီးအကြောင်း ကိုမြင်’ သိတာပဲ ကျွန်တော်တို့ဘာမှပြောခွင့်မရှိဘူး။ လာဝင်ဗျာ။ ဆရာကြီးကိုသွားပြော လိုက်ဦးမယ် ကိုမြင်ရောက်နေပြီလို့။’

‘လာ ကိုမြင်’

မောင်ဦးနဲ့သက်ခိုင် ပြိုင်တူလိုလိုထပ်ဆင့်ခေါ်သည်။ ‘မင်းသံ’ က လည်းမျက်ရိပ်နဲ့ထပ်ပြောပြန်တာကြောင့် အမြင်သစ် သက်မချသည်။

ပြီးတော့ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။

မင်းသံဦးဆောင်ဝင်သွားတဲ့နောက်က ခြေလှမ်းလေးလေးဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲလိုက်ဝင်သည်။ ဧည့်ခန်းကတော့အရင်လိုပဲ ဆိုဖာဆက်တီတွေနဲ့ ခမ်းနားနေသည်။ ဆိုဖာပေါ်မထိုင်သေးဘဲ ဧည့်ခန်းနံရံကိုစေ့စေ့ကြည့်သည်။ ဧည့်ခန်းနံရံတွေမှာ ချိတ်ထားတဲ့ တောတောင်ရှုခင်းပုံပန်းချီကားတွေက အရင်ထက်ပို၍များလာသည်။

အဖေစိတ်က အရင်ထက်စိမ်းရင့်နေပုံရသည်။

တောတောင်ရှုခင်းပန်းချီကားတွေက အရင်လိုသဘာဝကျကျ အစိမ်းရောင်မျိုးတွေမဟုတ်။ သဘာဝထက်လွန်ကဲစွာ ပို၍စိမ်းမှောင်သော ပန်းချီကားအသစ်တွေပါ ဖြည့်စွက် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

အမြင်သစ်ကို အစိမ်းချည်း အဆက်ပြတ်သလို ပန်းချီကား တွေကိုလည်း အစိမ်းမှောင်အရောင်တွေနဲ့ ဧည့်ခန်းကိုမွမ်းမံ လိုက် တာ၊ ဘာကြောင့်လဲ အဖေ။

‘ခွေးကောင်ရောက်ရင် ငါ့ရှေ့လာခိုင်း’

ကိုတာ အကြောင်းကြားသည်နှင့် အဖေအသံ ဟိန်းခနဲ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အဖေအသံက လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်က အတိုင်းမာ တင်းဆဲဖြစ်သည်။

အမြင်သစ်ကို ခွေးကောင် တဲ့။

ခွေးကောင်လို့ခေါ်တာ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရပေမယ့် ရင်ထဲ မနာနိုင်ပါ။

အမြင်သစ်က ခွေးအလွန်ချစ်သည်။ အဖေကလည်းခွေးချစ် သည်။ အဖေနည်းတူတိရစ္ဆာန်ထဲမှာ ခွေးကိုချစ်ပုံချင်းတူနေသည့်အတွက် အမြင်သစ် ခပ်ငယ်ငယ်တုန်းကဆို အဖေက

‘ခွေးကလေး’ ဟု တစ်ခါတစ်ရံချစ်စနိုးခေါ်တတ်သည်။

အခုလည်းချစ်လို့ခေါ်တာဟု အမြင်သစ်နားလည်ခံစားမိသည်။

မင်းသံက အဓိပ္ပါယ်မပါပါကြည့်သည်။ မင်းသံနည်းတူ သက်နိုင် နှင့်မောင်ဦးလည်း ကြည့်သည်။ ကိုတာက ဧည့်ခန်းအတွင်းဘက်ကျကျ မှာရှိသော အဖေအိပ်ခန်းတံခါးချပ်ဖွင့်ကာ ဧည့်ခန်းထဲပြန်ထွက်လာပြီး ပြောသည်။

‘အိပ်ခန်းမှာဆရာကြီးစောင့်နေတယ် ကိုမြင်’ ဟုဆိုသည်။

အမြင်သစ်ဘယ်သူမျှက်လုံးကိုတွေ့ကိုမှ ရင်ဆိုင်မကြည့်တော့ပါ။ ဧည့်ခန်းအလယ်တောင့်တောင့်ချည်းရပ်နေမိရာမှ မျက်တောင်တစ်ချက်

ခတ်လျက်ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်သည်။

အဖေနဲ့ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်ရတော့မယ့်အရေးက’ အမြင်သစ်’ နှလုံးသားအတွက်ပန်းခင်းလမ်းလော။

ချောက်ကမ်းပါးလော။

အမြင်သစ် မုန်းစ၍မရနိုင်ပေ။

သို့သော်လည်း ‘အဖေ’ ရင်ခွင်ထဲဝင်၍ ရပါစေဆိုတဲ့ ဆုတောင်း နှစ်ိတ်နှလုံးတည်ငြိမ်အောင်ထိန်းကာ အဖေအိပ်ခန်းဆီ တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့ခဲ့သည်။

ဧတုပိတ်ထားတဲ့ အနက်ရောင်မှန်ချပ်တံခါးရှေ့မှာ အမြင်သစ် မတ်မတ်ရပ်လိုက်သည်။ ထိုမှန်တံခါးရဲ့အတွင်းဘက်မှာအဖေ ဘယ်လိုပုံစံ နဲ့ရှိနေမလဲ။

သားဖကြား မှန်ချပ်တံခါးရွက်သာခြားနေတဲ့အဖြစ်။

‘မင်းသံ’ နဲ့အတူ ‘ကိုတာ’ တို့အားလုံး စိတ်လှုပ်ရှားစွာငေးခနဲ ကြည့်နေသည်ကငြိမ်သက်စွာပဲဖြစ်သည်။

ငွေရောင်လက်ကိုင်ဘုလေးကိုဆုပ်ကိုင်၍မှန်တံခါးချပ်ကိုအ သံမမြည်အောင် အမြင်သစ် ဖြည်းဖြည်းသာသာ ဖွင့်သည်။

လေသံရှုပ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွားလျှင် ‘အမြင်သစ်’ ရင်ခုန်သံမြန်သွား သည်။ သုံးချိုးတစ်ချိုးပွင့်ဟသွားတဲ့တံခါးနောက်မှ အဖေအိပ်ခန်း ထဲခြေလှမ်းစသွင်းလိုက်လျှင် အမြင်သစ် တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်ခနဲ အေးခဲ သွားသလိုဖြစ်သည်။

အကြောင်းက အဖြူရောင်စွတ်စွတ် ခင်းကျင်းထားတဲ့ အိပ်ရာ

ခေါင်းရင်းနှင့်တည့်တည့်ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကိုကျောပေးကာ တံခါး
ချုပ်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေတဲ့အဖေ။ ရပ်လျက်နှင့် အမြင်သစ်ကို
စိမ်းခက်သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ဦးစွာစိုက်ကြည့်နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

'အဖေ'

အမြင်သစ်ရင်ထဲမှ တမ်းတမက်မောစွာ၊ ဝမ်းနည်းထိခိုက်စွာ
လှိုက်လှိုက်တုန်တုန်ခေါ်မိ၏။ ခေါ်သံကအဖျားတုန်ခါနေမှန်း အမြင်သစ်သိ
နှင့်သည်။

ခေါ်သံနောက်မှာ 'အဖေ' မျက်နှာချက်ချင်းတင်းပြောင်လာ
သည်။ မျက်ဝန်းအကြည့်ပို၍ စူးရှစိမ်းသက်လေပြီ အံတင်းတင်း ဖိကြိတ်
လိုက်သည်။

အဖေ ရယ်။ အမြင်သစ် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

လက်နှစ်ဖက်ခါးထောက်တော့မယ့်ယောင်ယောင်ဖြစ်လျက်၊ မတ်
မတ်ဆန့်ဆန့်ကိုယ်တောင့်ကာ ခပ်မော့မော့ရပ်နေတဲ့ အဖေကို အမြင်သစ်
ဝင်ဖက်မိသွားသည်။

အဖေကိုယ်သည် ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့ မာနနဲ့အေးခဲနေလေသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်ကပြည့်ဖြိုးနေခဲ့တဲ့အဖေ ကိုယ်က ၊ ထက်ဝက်
နီးပါးချို့ကျနေသလို အသားအရည်ပျော့ဖတ်တဲ့အိနေကာ အရေး
အကြောင်းတို့ ပေါ်ကြွလျက်ဖြစ်သည်။

ခန့်ထည်နေသော အဖေနှုတ်ခမ်းမွှေးနှစ်ဖက် စွတ်စွတ်ဖြူနေ
သည်မှာခပ်ကျဲကျဲခပ်ပါးပါးဖြစ်ကုန်သည့် အဖေဆံပင်အရောင်နဲ့တစ်သား
တည်းပြောင်းလဲနေသည်။

အဖေမှာ သိသိသာသာပြောင်းလဲတာက အဖေအသံ၊ စိမ်း

သက်သောအဖေမျက်ဝန်းနဲ့ မာနဖီနေသော အဖေကိုယ်ဟန်ပဲ ဖြစ်သည်။

အပြောင်းလဲချည်းပြောင်းလဲသွားတဲ့အဖေ ကိုယ်ခန္ဓာကိုပွေ့ဖက်
ထားရင်း 'အမြင်သစ်' နှလုံးသားမှဝမ်းနည်းမြစ်တို့ အရှိန်ပြင်းစွာ
စီးဖြာလာ

သည်အလား။

'အဖေရယ်၊ အဖေ ကျွန်တော့်အပေါ် အဲလောက်နာကြည်းသွား
လား အဖေ'

ဝမ်းနည်းတုန်ခါနေသော အမြင်သစ်အသံနောက်မှာ 'အဖေ'
ကိုယ်ကတုန်ပြန်ခြင်းကင်းမဲ့ကာ။

'မင်း ငါ့ကိုဘာမှထပ်မမေးနဲ့'

'အဖေ'

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ခေါ်၍တင်းအောင်ပွေ့ဖက်လာတဲ့အမြင်သစ်
လက်နှစ်ဖက်ကို 'ဦးကျော်ထက်' ဇတ်ခနဲဖြုတ်ချသည်။ ထို့နောက်အမြင်သစ်
ကိုတစ်ပတ်ပတ်ကာမာမာထန်ထန်စိုက်ကြည့်လျက်

'ဒီမှာ အမြင် မင်းဝမ်းနည်းရတာက ငါအံ့ကြိတ်သလောက်ပဲ
ရှိသေးတယ်ကွ'

'အဖေရယ်'

မမြင်သစ်မျက်ဝန်းထောင့်မှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတို့အရည်ပျော်စုဝေး
နေသည်မှာပြိုကျလှလှဖြစ်သည်။

ထို့နောက် အမြင်သစ်ရှေ့ရင်ကော့ရပ်ပြီး အံ့ကြိတ်လျက်အဖေ
ဆက်ပြောပြန်၏။

'အေး။ ငါမင်းကိုပြန်ခေါ်တာ၊ မင်းမျက်ရည်တစ်စင်းစမ်း အပီလီ

အပလာစကားနဲ့နားနှပ်ပြောမယ် စကားကိုနားဆင်ဖို့မဟုတ်ဘူး။ ငါ မသေခင် မှာ မင်း ငါ့ကို ဘာတစ်ခုပေးနိုင်မလဲ၊ မင်းပြော ကြည့်စမ်း အမြင်သစ် အဖေ့ကို မကြည့်ရဲတော့ပါ။

မျက်လွှာချလိုက်လျှင် ပြုကျလှလှမျက်ရည်ကြည်က မျက်ဝန်း ထောင့်စွန်းတစ်ဖက်မှ အလုံးလိုက်အိမ်ရှင်လျော့ကျ၏။

အဖေဘာကိုရည်ရွယ်မှန်း အမြင်သစ်သိနေပါသည်။

'မင်းကိုငါမချိန်းခြောက်ဘူး။ အတင်းအကျပ်လည်းမတောင်းဆို ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ထဲကအစိတ်အပိုင်းအသီးသီးက ရောဂါတွေနဲ့ကွဲ။ မင်းကို အဆက်ဖြတ်တဲ့နေ့ကတည်းက ငါ့မှာရောဂါတစ်ခုပြီးတစ်ခုဝင်နေခဲ့တယ်။ ဒီရောဂါဒဏ်ကို ငါအချိန်ဘယ်လောက်မှခံနိုင်ရည်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။'

'အဖေ'

'အမြင်သစ်' ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ဝမ်းနည်းလှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ် လာလျှင် 'အမြင်သစ်' ကိုယ်ကို 'အမြင်သစ်' ထိန်းနိုင်တဲ့စွမ်းအားမရှိတော့ပါ။

အဖေရှေ့ ဒူးထောက်လျက်သားပြုကျသွားသလို ဆန့်ဆန်ချည် အားတင်းရပ်နေတဲ့အဖေ ခြေသလုံးကိုပွေ့ဖက်လိုက်သည်။

'အဖေ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ။ အဖေအပေါ် ကျွန်တော် မာနတွေတလွဲထားခဲ့မိတယ်။ အဖေဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ခဲ့တဲ့ အတွက် ကျွန်တော့် နှလုံးသားလည်း မငြိမ်းချမ်းခဲ့ပါဘူးအဖေရယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖေ ကျွန်တော်ကို နားလည်ပေးပါ။ အဖေရင်ခွင်ထဲမှာ နေခွင့်ပေးပါ။ အဖေကို ပြုစုခွင့်ပေးပါ အဖေ။'

အသောမတတ် ယိုးဒယားနည်းခြင်းတွေကြားမှာ တတွတ် တွတ်ခယပြောနေရှာတဲ့သားဖြစ်သူရဲ့ဝေဒနာအတွက် ဦးကျော်ထက် စိတ်

အာရုံစေတ္တမောပါသွားသည်။
သားကိုငုံကြည့်ရင်း၊ အေးခဲနေတဲ့ မာနမျက်ဝန်းစိမ်းက၊ အရောင်လျော့လာသလိုဖြစ်၏။

'အဖေ အသိအမှတ်ပြုလာဖို့၊ စက္ကန့်မလပ် ကျွန်တော်ကြီးစား ရုန်းကန်ခဲ့တာပါအဖေရယ်။ အဖေအတွက် ကျွန်တော်ဘယ်တုန်းကမှ ခေါင်းခါခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတစ်ခါလေးပါ အဖေ'

'တော်တော့ ပြီးခဲ့တာကို စမြုပ်ပျံ့မနေနဲ့၊ အခု မင်းငါ့ကို ဘာပေးနိုင်မလဲ အမြင်'

မျက်ရည်များ ပြည့်ဝိုင်းနေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ 'အမြင်သစ်' အဖေ့ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီ။

'အဖေခွင့်လွှတ်မယ် ဆိုရင်'

'နေဦး'

သားဖြစ်သူကို ငုံ့မကြည့်ဘဲ ဦးကျော်ထက် လက်တစ်ဖက်ခါး ထောက်၍ မျက်နှာမော့ပြီးပြောသည်။

'မင်းကို ငါအရှင်းဆုံးပြောမယ်ကွာ။ မင်းငြင်းခဲ့တဲ့အဖြစ်က ငါဟာ တစ်ပါးသူကိုပေးပြီးတဲ့ကတိကြီးပျက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီကတိပျက်တာ ချည်းက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ကလေးမလေးဘဝကို သိပ်ပြီးအကျည်း တန်စေခဲ့တယ်ကွာ။ မင်းကြောင့် ရလာတဲ့ရောဂါတွေကြောင့် အဲဒီ ကလေးမ ကိုစောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့ဘက်က ပျက်ကွက်ခဲ့တယ်။ ခုဆို ဒီကလေးမဘဝ သိပ်ကို အားကိုးရာမဲ့ဖြစ်နေတယ်။ အားကိုးရာမဲ့ရုံမက အန္တရာယ် တွေလည်းဝိုင်းနေတယ်။ ခုချိန်မှာ အရွယ်ရောက်နေပြီးဖြစ်တဲ့ ဒီကလေးမ ဟာ၊ အားကိုးရာမဲ့ရုံမက အန္တရာယ်တွေလည်း ဝိုင်းနေတယ်။ ရှေ့ဆက်

www.burmeseclassic.com

ဒီကလေးမဘဝ ဘယ်လောက်ဆိုးနေမလဲ အမြင်၊ မင်း တစ်ဆိတ် စဉ်းစားကြည့်ကွာ။

အဖေ့ ခြေနှစ်ဖက်ကို တင်းနေအောင်တိုးဖက်ကာ အမြင်သစ် နှလုံးသား ဖြုတ်ခနဲကြွေကျတော့မတတ် ထိထိရုရှင်ကြွေးမိ၏။

'အဖေ' ပြန်ဆက်သွယ်တာ ၊ ထိုကလေးမကြောင့်လား။

အဲဒါဆိုရင် အမြင်သစ်နှလုံးသားပိုပြီးကြော့ကွဲစေဖို့ဖြစ်မှာသေချာ သွားပြီ။ ထိုစဉ်ကအမြင်သစ်နှလုံးသားက ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှချစ်တတ် သေးပါ။

အခု နှလုံးသားမှာ အချစ်ရှိနေပါပြီ။

မုန်းမရဆိုတဲ့ကောင်မလေးကိုချစ်တတ်နေပြီ။

ဒါတွေကို အဖေနားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ အဖေ့ ခြေကိုဖက်လျက်သားနဲ့မျက်နှာလေးမော့ကာ အယူခံဝင်လိုတဲ့မျက်လုံးနှင့် ကြည့်ပြီး

'အဖေ' လို့ အားကိုးတကြီးခေါ်မိသည်။

ဒီတစ်ခါ အဖေ ငုံ့ကြည့်ပါသည်။

သားအဖချင်း အကြည့်ချင်းဆုံအတွေ့မှာ 'အဖေ' မျက်ဝန်း မှာလဲ ကြည့်လဲ့တဲ့မျက်ရည်စ တစ်ချို့မြင်ရသည်။

'ဒီမှာ အမြင် မင်းဟာ ငါ့လိုပဲ မာနကြီးတဲ့ကောင်လားဟင် အမြင်သစ်နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်မိသွား

သည်။ ထိုအခါ အဖေနှုတ်ခမ်း မဲ့ခနဲ တွန့်ကွေးသွားပြီး

'ဘာ မာနလဲ မင်းကြွေးကြော်တဲ့ ယောက်ျားမာနဆိုတာ ဘာ

လဲ'

'အဖေရယ်'

အမြင်သစ်တီးတိုးရွတ်၏။ အဖေက တည့်တည့်ငုံ့ကြည့်နေရာမှ ဆက်ပြော၏။

'အေး။ ယောက်ျားမာနဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ခွန် ကိုယ့် အား အပြည့်နဲ့ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ကြိုးစားခြင်းကွ။ နောက်တစ်မျိုးပြော ရရင် ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်ကို ကိုယ် ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်အုပ်ချုပ်နိုင်မယ့် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့နှလုံးသားစွမ်းရည်ပဲ။ မိန်းမထတီးနားခိုးစားမယ့် စိတ်မရှိရင် အဲဒီယောက်ျားဟာ ယောက်ျားမာနအပြည့်နဲ့ ရှင်သန်တဲ့ကောင်ပဲကွ နား လည်လား။ ဟိုကလေးမမှာ အဖိုးတန်စိန်တွေရှိတာနဲ့ မင်းရဲ့ ယောက်ျား မာနနဲ့ ဘာပတ်သက်လဲ အမြင်။

အဖေ ဒက်ခနဲ မေးရင်း ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ အမြင်သစ်ပခုံးနှစ် ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲထူသည်။

အဖေလက်ထဲ အမြင်သစ် အလိုက်သင့် ပါလာသည်။

အဖေကို တစ်ခုခုပြန်ပြောဖို့ သေသပ်လှပတဲ့စကားလုံးတွေ အဆင်သင့်ရှိမနေပါ။ ထို့ကြောင့် အမြင်သစ်ပြန်မချေပနိုင်။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ယှဉ်ရပ်မိလျှင် အမြင်သစ်ခေါင်းငုံ့ချကာ ၊ ဘေး မှဆန်ချထားတဲ့လက်နှစ်ဖက်က လက်ချောင်းတွေကို တင်းနေအောင်ဆုပ် ထားမိ၏။ အဖေကတော့ ဆက်ပြောနေဆဲ။

'ကတိပေးပြီးတဲ့အတိုင်း မင်းနဲ့ကလေးမကို အဖေနေရာချဖို့ စီစဉ်တာဟာ ဒီကလေးမပိုင်တဲ့စိန်တွေနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး။ အဖေမှာလည်း မင်းတစ်ဦးတည်းဆက်ခံခွင့်ရမယ့် အဖိုးတန်စိန်သာမက၊ အတွင်းပစ္စည်း ရတနာမျိုးစုံရှိတယ်။ အဖေ သူငယ်ချင်းမဆီမှာ အဖေကိုယ်တိုင်ယောက်ျား

ဂုဏ်အပြည့်နဲ့ အဲဒီကလေးမတစ်ကိုယ်လုံးကို စိန်စိပြီး။ သားအတွက် တင်တောင်းခဲ့တာကွ'

အမြင်သစ် သက်မလေး ချဒိသွားသည်။

'ဘယ်မှာလဲ သားရဲ့ ယောက်ျားမာနကို ထိပါးစေမယ့်အဖြစ်၊ ဒီမှာသား သားကို ဒီကလေးမ တစ်သက်လုံး လက်ညှိုးထိုးလို့ မရဘူး။ လက်ညှိုးထိုးဖို့လည်း ဒီကလေးရဲ့ဗီစိတ်က ပေါက်လွတ်ပဲစား အတန်းစားထဲက မဟုတ်ဘူး အမြင်၊ ဆွေသန့်ပျိုးသန့်ထဲက စိတ်ဓာတ် နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေး။ ဒါကြောင့် အဖေနဲ့ အဖေ့ သူငယ်ချင်းမ ယုံယုံကြည်ကြည်စိစဉ်တာကွ။ အဖေအစီစဉ်ကို နားမလည်ဘဲနဲ့ မဆီမဆိုင် ယောက်ျားမာနကို ခုတုံးလုပ်ပြီး အဖေ့ကို ကလန်တာ အဖေရင် အနာဆုံးပဲ အမြင်'

အမြင်သစ် ဟစ်ကြွေးခဲ့တဲ့ ယောက်ျားမာနက အဖေ့အတွက် မှားနေတယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာလား။

အမြင်သစ် အဖေ့ဆီမှ အကြည့်လွှဲမိသွားသည်။ အဖေက စွတ်စွတ်ဖြူနေတဲ့ဓမ္မရာပေါ်ကိုယ်ကို အိခနဲ့ ထိုင်ချသည်။

ခေါင်းပါးရဲရဲထားမိတဲ့ အမြင်သစ်ကို 'အဖေ'ခပ်မော့မော့ကြည့် လျက်

'အဲဒါကြောင့် မင်းကို ငါအဆက်ဖြတ်ပစ်တာ၊ ငါအဆက်ဖြတ် ရင် မင်းငါ့ဆန္ဒကို ခေါင်းညိတ်လက်မယ်လို့ ငါထင်တာ၊ တကယ်တော့ မင်းက ငါ့ဆန္ဒကို ခေါင်းမညိတ်ဘူး၊ ငြင်းပယ်ဖို့ပဲ အယူခံဝင်နေတာ' ငါ့ အမုန်းဆုံးပဲ'

'အမြင်သစ်' ရင်ဘတ်က အသက်ရှူသံမြန်ကာ၊ မှီမောက်ရန်

ကြွလာသည်။

ခုလောလောဆယ် အဖေရင်ထဲရှိသမျှ ပြောပါစေတော့။ ဆယ်နှစ်တင်းတင်းအောင်ထားတဲ့စကားလုံးတွေ ကုန်အောင်ပြောပါလေ။

အဖေပြောပြီးမှ အမြင်သစ် ခံစားချက်ကို ထုတ်ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

အဖေက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ပြန်ထသည်။

နောက်လှန်သိမ်းပြီးထားသောကြောင့် ရှင်လင်းပေါ်လွင်နေသော အမြင်သစ်မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းအသီးသီးကို အဖေအသေးစိတ်ကြည့် သည်။

မဟာနဖူးပြေပြေ ထူထဲစိမ်းညိုပြီး ထိစပ်လှမတတ် သန့်စွမ်း သော မျက်ခုံးနှစ်သွယ်။

တိုစိပ်နေသော မျက်တောင်ညိုများပိုင်ရဲထားသည့်သွယ်ဝန်း သော မျက်ဝန်းအစုံ၊ ပြာနက်သော မျက်ဆန်ကြောင့် တောက်ပကြည်ရှင် သော အကြည့်။

တစ်ဖြောင့်တည်းဆင်းသွယ်ကာ အဖျားမှာကော့ခြင်း၊ ပွခြင်းမ ရှိပေါ်လွင်သောနှာတံအောက်မှ အထူအပါးညီညီ ထောင့်ချိုးပေါ်ကာ ပိရီသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းအစုံ။

သွယ်သယောင်ရှိသောမေးဖျားနှင့် တည်ကြည်ခန့်ညားသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင်။ ထိုမျှသာမကသေးပါ။

လည်တိုင်ရှည်ကာ ရင်အုံကျယ်၍ ကျစ်လစ်ပြည့်ဖြိုးသောကိုယ် က၊ တောင့်မတ်မြင့်စွင့်သောအရပ်နဲ့ လိုက်ဖက်လျက်။

အားကောင်းမောင်းသန် ဖျတ်လတ်သန့်စွမ်းသော ယောက်ျား

တစ်ယောက်အသွင်အပြည့်ဆောင်သည့် အမြင်သစ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ဝန်ဆန်ကြည့်သည်။

အဖြူခံပေါ် ၊ အပြာရောင်ကန့်လန့်စင်းနှစ်ကြောင်းပါတဲ့ တီရှပ် လက်တိုနဲ့ စတိုင်ပင်နီအဖြူစွတ်စွတ်ကို စမတ်ကျကျဝတ်ထားတဲ့ အမြင် သစ်ကိုယ်က 'အဖေ' အကြည့်အောက်မှာ သေးကြုတ်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအခါမျက်လွှာချလိုက်တဲ့ 'အမြင်သစ်' ခေါင်းငုံ့ကျသလို ဖြစ်သွားသည်။ အဖေက ခေါင်းရင်းစားပွဲပေါ် လက်တစ်ဖက် ထောက်ရပ် ပြီး အမြင်သစ်ကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်၍ ဆက်ပြော၏။

'အေး ငါ မုန်းပေမယ့် မင်းက ငါ့ကိုယ်ငါသတ်သေပစ်မှာကို မခံစားနိုင်ဘူးဆိုတော့ မင်းခေါင်းငုံ့တောင်းပန်ပြီး ငါ့ဆန္ဒကို လက်ခံမယ့် အချိန်ကို ငါစောင့်စားနေခဲ့တာလို့ မင်းက ငါ့ဆန္ဒကို ခုချိန်ထိ လက်ခံဖို့

'အဖေ'

'အမြင်သစ်' မရဲတရဲ ခေါင်းမောခေါ်လျှင် အဖေလက်တစ်ဖက် ထောင်မကာ လက်ညှိုးတစ်ရမ်းရမ်းနဲ့ ပြောသည်။

'ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး အမြင်၊ မင်းက ငါ့ဆန္ဒကို ဆယ်စုနှစ် တစ်ခုလုံးလုံးဆန်ကျင်နေခဲ့တယ်၊ ခုချိန်မှာ ငါ့ကိုယ်ငါသေပစ်ချင်တယ်ကွ၊ ငါ့ရောဂါတွေကြောင့် ငါသေပစ်ချင်တယ်'

ပြတ်သားလှတဲ့ အဖေစကားလုံးတွေနောက်မှာ အမြင်သစ် မျက်ဝန်းမှ မျက်ရည်တို့စိမ့်ထွက်လာပြန်သည်။

ပါးပေါ် ဒေါင်လိုက်လိုနဲ့ဆင်းလာတဲ့ 'အမြင်သစ်' မျက်ရည်ကို

လက်မောင်းနဲ့ပွတ်သုတ်၏။

'ဒါပေမဲ့ ငါမသေခင် ငါ့ဆန္ဒကို မင်းနာခံစေချင်တယ်၊ မင်းရဲ့ တာလွဲမာနကို မင်းမြင်တတ်အောင် ငါပြောပြချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါ့ဆက်သွယ်လိုက်တာအမြင်။ မင်း ငြင်းဆန်တဲ့စကားတစ်လုံးဟာ ငါ့ရင် ဘတ်နာကြင်စေတယ်။ ငါ့သူငယ်ချင်းမ ရတက်မအေးဘဲသေသွားရရှာ တယ်။ ကလေးမလေးဘဝလည်း အညကြမိန်းမနိပ်စက်ကာလူတာခံရရှာ တယ်။ အဲဒီအတွက် မင်းလည်းစိတ်ချမ်းသာစရာနဲ့ ရင်ဆိုင်ရလို့လား ဟင် အမြင်။ အဖေ့ကို ပြန်ပြောစမ်းပါ။ အဖေတို့ စိတ်မချမ်းသာသလို သားဘဝနဲ့လုံးသားကော ကြည်နူးသာယာခဲ့လို့လား'

အဖေ အံတင်းတင်းကြိုက်၍ ဝမ်းနည်းအက်ကွဲသံနဲ့ ဖိမေးလာ သည်။

အမြင်သစ်ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းမိသွားလျှင် မျက်ရည်စတွေလွင့် ခနဲ့ ကျသွားသည်က အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်သည့်နယ်။

'သား'

ရင်ထဲက ချစ်ခင်လို့ကလဲ့သံအပြည့်ဖြင့် အဖေခေါ်ပြီး အမြင် သစ်လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လာသည်။ ထိုအခါ အမြင်သစ် တစ်ကိုယ် လုံးနွေးတမြမြ ခံစားရလေသည်။

'သား' 'သား' ကို 'သား' တစ်ယောက်လို အဖေ ပြန်ချစ်ချင်တယ်၊ အဖေ မသေခင် သားလက်တစ်ဖက်ကို အဖေဆုပ်ကိုင်သွားချင်တယ်၊ သား အပင်ပန်းခံကြိုးစားထားတဲ့ပညာနဲ့ အဖေရင်ဘတ်ကို သားကိုယ်တိုင် နားကြပ်လေးထောက်စမ်းသပ်ပြီး၊ သားဆေးကုသမှုကို အဖေ မသေခင် ခံစားချင်တာ ၊ အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒပါ သားရယ်။ အဖေရဲ့

နောက်ဆုံးဆန္ဒကို သားဖြည့်ပေးနိုင်မလား သား ဟင်။

အမြင်သစ်လက်မောင်းကို အားနဲ့ဖိဆုပ်ထားရုံနဲ့ အဖေအားမရနိုင်ပါ။ အမြင်သစ်ရင်ဘတ်မှာ ခေါင်းချလျက် နောက်ဆုံးဆန္ဒကို အဖေထုတ်ဖော်ပြော၏။

ထိုအခါ အမြင်သစ်နုလုံးသား တောင့်မခံနိုင်တော့ပါ။

ဝေါခနဲ့ပြုကျလာတဲ့ မျက်ရည်အနံ့အတူ အဖေ တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်း၍ ပွေဖက်ထားမိသည်က အဖေနုလုံးသားသောကကို ဖြေသိမ့်ပေးလို့တဲ့ခံစားချက်နဲ့ဖြစ်သည်။

'အမြင်သစ်' သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ဘယ်တုန်းကမှ အဖေရင်ထဲက အချစ်နဲ့ တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့ခြင်းတွေ အမြင်သစ်ကို ထုတ်မပြပါ။

အသနားခံတောင်းဆိုဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး။

မာန်တလူလူနဲ့ ခေါင်းမောပြီး နေလာခဲ့တဲ့အဖေ။

ခုတော့

အဖေရဲ့နောက်ဆုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သလားတဲ့။

ထိုမေးခွန်းရဲ့နောက်မှာ ထွေးဖက်ထားမိတဲ့ 'အဖေ' နုလုံးခုန်သံကအမြင်သစ်ရင်ဘတ်ထဲက တဒိတ်ဒိတ်ရင်ခုန်သံနှင့် ကပ်ငြိသလို ပူးတွဲလာသည်။

မုန်းမရကို ချစ်နေတဲ့ နုလုံးသား ခံစားချက်ကို 'အဖေ' နားလည်ပေး နိုင်ပါ့မလား။

အဖေဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးလိုက်ရင် အမြင်သစ်နုလုံးသားက မုန်းမရကို ရာသက်ပန်ဖယ်ထုတ်ပစ်ရတော့မည်။

လောလောဆယ်မှာ ညှာရက်လေခြင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ 'မုန်းမရ'ကို

ရင်ခွင်ရိပ်ကပဲထုတ် ကြောခိုင်းခဲ့ရုံနဲ့ နုလုံးသားနဲ့အချစ်က မွေ့ကြေနေခဲ့သည်။

ရာသက်ပန်အတွက် ချစ်သူကို စွန့်လွှတ်ဖယ်ထုတ်ဖို့ဆိုတာ တစ်စက်ကလေးတွေ့မိရုံနဲ့ မျက်ရည်စိမ်းက ဝေါခနဲ့ကြွေ၏။

"အဖေရယ်"

"သားနုလုံးသားကို အဖေ မချုပ်ကိုင်ပါဘူး။ အဖေရဲ့ နောက်ဆုံးဆန္ဒကို သားပေးနိုင်မှပေးပါ။ အဖေကတော့ သေခါနီးအရွယ် ရောက်ခါမှ အတ္တကြီးနေတယ် သားရယ်။ ရတက်မအေးဘဲ သေရှာရတဲ့ အဖေသူငယ်ချင်းမရဲ့ပီညဉ် ရောက်ရာဘဝမှာ ငြိမ်းချမ်းနေစေချင်တယ်။ ကလေးမအနာဂါတ်အတွက် ဘဝတစ်ခုလုံးငြိမ်းအေးချင်တယ်။ ပျက်ခဲ့တဲ့အဖေကတိကို အဖေမသေခင် ပြန်ပေးဆပ်သွားချင်တယ်။ သားပေးနိုင်မှ"

"တော်ပါတော့ အဖေရယ် 'သား' နုလုံးသားကိုသာ ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့အဖေ"

ရင်ထဲမှာကြိတ်ပြောရင်း အသောမသတ် ငိုချင်းချမိ၏။

အဖေက အမြင်သစ်ကို အားကိုးတကြီး ပြန်ဖက်တွယ်လျက် "သား"

နောက်ဆုံးဆန္ဒတစ်ခုအတွက် ပြင်းပြနေရှာသည့်အဖေ မျက်နှာကို အမြင်သစ်မကြည့်ရက်တာအမှန်ပါ။ ဖက်ထားဆဲဖြစ်တဲ့ သားအဖ နှစ်ဦးရဲ့ရင်ခွင်ကနွေးကာရင်ခုန်သံမြန်နေသလို၊ ပါးချင်းအပ်ထားမိတဲ့ အခါမှာလည်း အဖေပါးပြင်မှာ မျက်ရည်တွေနဲ့ နွေးစိုနေလေသည်။ ဆယ်နှစ်တာအတွင်း အမြင်သစ် ဖြည့်ဆည်းပေးမှာကို စောင့်

စားနေရာတဲ့အဖေ။ ခုချိန်မှာ ရောဂါတွေ ဖိစီးနေတဲ့ခန္ဓာကိုနဲ့ တောင့်တ
နေရှာတဲ့ အဖေ့ မေတ္တာနှောင်ကြိုးအတွက် အမြင်သစ်နဲ့လုံးသားနဲ့
ပြန်ချိတ်ဆက်ပေးရတော့မယ့် အနေအထား။

မုန်းမရ။

ငါ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲကွာ။

အခန်း (၂၆)

“အဖေ့ရောဂါကြောင့် အဖေ ကမ္ဘာပတ်ပြီး ဆေးကုနေခဲ့တဲ့
အတွက် ကလေးမလေးကို လုံးဝမကြည့်နိုင်ခဲ့ဘူး။ စောင့်ရှောက်ဖို့လဲ
အလေးထားနိုင်ဘူး။ အဖေ့ရောဂါနဲ့ အဖေ့သေရေးရှင်ရေးလုံးပန်းနေခဲ့
တယ်ကွ။ အရှင်းဆုံးပြောရရင် အဖေဒီကိုပြန်ရောက်တာ ရက်ပိုင်းပဲရှိ
သေးတယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း သားသတင်းကိုစုံစမ်းတယ်။ သားက
အဖေဖြစ်ချင်တာကို ကြိုးစားလုပ်ဆောင်ထားတာမြင်ရတော့ အဖေ
ဝမ်းသာတယ်၊ ဒါပေမဲ့”

အဖေ့စကားတိကန့်ဖြတ်တောက်ပြီး လူချင်းခွဲသည်။ စကားတွေ
အများကြီးပြောတဲ့အရှိန်နဲ့ အဖေ မသိမသာမောနေပါသည်။

မွေ့ရာပေါ်အနားယူသလို ဖြည်းညှင်းစွာထိုင်ချသည်။

မျက်ဝန်းကတော့ စားပွဲဝိုင်းပေါ်ရှိဘန်းဝိုင်းလေးနဲ့ ထည့်ထည့်

ပါကင်ပိတ် ဆေးပေါ့လိပ်အစည်းပေါ်ရောက်သည်။

ရောဂါကြောင့် ဆေးလိပ်သောက်ခွင့်မရတဲ့အခါ စွဲလန်းနှစ် ခြိုက် လှသောဆေးပေါ့လိပ်ကိုသာ အာသာဖြေမျက်ဝန်းဖြင့်ကြည့်နေရင်း သောက်ချင်စိတ် ပွထလာသည်။

အမြင်သစ် ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းပြီးဆေးလိပ်အစည်းကို ဆွဲယူ လျှင်

“ သား အမြင်” ဟု

နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖျားနဲ့ တစ်ချက်သ၊ ရင်း ၊ ရင်နှင့်သလိုခေါ် သည်။ ဆေးလိပ်စည်းကို စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ အမြင်သစ် ထည့် လိုက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ၊ အဖေ”

ဦးကျော်ထက် သက်မချသည်။ သားက သူ့ကိုဆေးပြင်းလိပ်ဖွာ ခွင့်မပေးတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ဒီရောဂါတွေကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဆေးလိပ်ဖြတ်ထားတာ နှစ်တွေအတော်ကြာပါပြီ။

သို့သော်လည်း

စွဲလန်းခဲ့တဲ့စိတ်အလိုအတွက် ဖြတ်ထားနိုင်ပေမယ့် ထိုင်ကြည့် နေချင်တဲ့ဆန္ဒကို မဖြတ်နိုင်သေးပါ။

ဒါကြောင့် ပလပ်စတစ်အကြည်ရောင်နဲ့ပါကင်ပိတ်ထားတဲ့ ဆေး ပေါ့လိပ် ဒါခင်ဝက်အစည်းလိုက်ကို မြင်ရာမှာထားပြီးကြည့်ရှုရင်း စိတ် အလိုဖြေခဲ့သည်။

ခုတော့ သူ့စိတ်အလိုကို သားကသိမ်းပိုက်လိုက်ပြီး ။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ဖန်ခရောင်းထဲက ရေတစ်ခွက်ငဲ့ထည့်လျက် ဖခင်ကို

ကမ်းပေးသည်။

ကမ်းပေးပြီး ဒါပေမဲ့နဲ့ ဖြတ်တောက်ထားတဲ့စကားကို ဆက်ပြော ဖို့ စကားထောက်ပေးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ အဖေ” တဲ့။

ဦးကျော်ထက် သက်မတချချ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ လေးလေး ကြီးပြောရတော့သည်။

“အင်း ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတော့ ကလေးမဘဝက လမ်းပေါ်ရောက်လိုရောက်နဲ့ ကံဆိုးရှာတာသိရတယ်လေ။ ကလေးမလေး ကံဆိုးတာ အဖေကြောင့်ပါကွာ။ အဖေသာ အဖေ့သူငယ်ချင်းမကို ကတိ မပေးခဲ့ရင်”

အမြင်သစ်ကမ်းပေးတဲ့ ရေဖန်ခွက်ကိုစိုက်ကြည့်လျက် အဖေ ထိုသို့ပြော၏။ ထိုအခါ အမြင်သစ် ရင်မှာမလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။

“အဖေရယ် အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ပါတော့ဗျာ”

“ဟုတ်တယ် အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲထားခဲ့ရမယ် ဒါ ပေမဲ့ ဒီကလေးမလေး ဘဝကို အဖေ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

ပြောရင်း အမြင်သစ်လက်ထဲက ရေဖန်ခွက်ကို အဖေဆွဲပြီး တစ်ဝိုက်မော့သောက်သည်။

“အခု သူလေးက ဘယ်မှာလဲ”

ပထမဆုံးအကြိမ် ကလေးမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြင်သစ်မေးခြင်း

“သူ့စံအိမ်မှာ သူ့ရှိနေတယ်”

နှုတ်ခမ်းဖျားမှာ ခိုတွဲနေတဲ့ ရေတစ်စက်ကို လျှာနဲ့သိမ်းရင်း အဖေဖြေသည်။ ထိုအခါ အမြင်သစ် သက်မချသည်။ အဖေလက်ထဲ

ရေဖန်ခွက်ဆွဲယူပြီး စားပွဲပေါ် အမြင်သစ် အသာတင်လျှင်
'လမ်းပေါ်ရောက်နေတဲ့ ကလေးမ အဖြစ်က ကံဆိုးမလိုနဲ့၊
ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ် သားရယ်' တဲ့။

အမြင်သစ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ”

“ကလေးမကို တစ်စုံတစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်ထားလို့ပေါ့
သားရယ်”

အမြင်သစ် သက်မချလျက် အဖေ့ကိုမေးကြည့်သည်။ အဖေ
က နှုတ်ခမ်းကို လက်ခံနဲ့ပွတ်၍ အသက်ဝအောင်ရှု၍ပြောသည်။

“ဒါကြောင့် အဖေ ဖြေသာသွားတယ်။ သားကို အဖေပြော
ချင်တာက ကလေးမလေး အခုအရွယ်ရောက်နေပါပြီကွ။ သားအရင်က
ထင်မြင်ဖူးခဲ့သလို နှစ်ချေးမစင်တဲ့အရွယ် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့်
သား အဖေရဲ့ဆန္ဒကိုဖြည့်ပေးလိုက်ဖို့ စိတ်ဝင်စားသလား။ အဖေဒါပဲ
သိချင်တယ်ကွ”

နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲပြန်ဆိုက်သည်။

လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆုတ်ကိုင်လျက် မတ်မတ်ရပ်နေတဲ့
အမြင်သစ်မျက်နှာကို ထိုင်ရာမှ မော့ကြည့်ရင်း အဖေ အတည် အခန့်
မေးသည်။

အမြင်သစ် မျက်တောင် တဖျတ်ဖျတ်ခတ်ပြီး

ခါးမှာ ခပ်ပွပွလေး ခါးပတ်ပတ်ဝတ်ထားသဖြင့် ခြေမျက်စေ့
တိုက် ဖြာကျနေတဲ့ အဖေပုဆိုးအပြာကွက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

အမြင်သစ်အာရုံမှာ ဆံပင်တိုတို မျက်နှာနှစ်ချေးပွတ်ဆွဲရာတွေ

နဲ့ညစ်ပတ်ကာ ဒူးဖုံးဂါဝန်ဝတ်ထားသည့် ကလေးမ ၊ နှစ်ချေးရှုသွင်းနေ
တဲ့သုံးနှစ်အရွယ်ကလေးမရဲ့ ငယ်ဘဝဓါတ်ပုံကိုသာ အထပ်ထပ်မြင်
ယောင်နေသည်။

ထိုစဉ်က အဖေ စားပွဲပေါ်မှာတွေ့ရသော ကလေးမရဲ့ ငယ်ဘဝ
ဓါတ်ပုံ။

တကယ့်ကို နှစ်ချေးတန်းလန်းနဲ့။

အဖေ အသိပေးပြောပြစဉ်က ဓါတ်ပုံထဲက သုံးနှစ်အရွယ်
နှစ်ချေးပေမလေးက ဆယ့်တစ်နှစ်တဲ့။

ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ဓာတ်ပုံတော့မမြင်ဖူးပါ။

မမြင်ရပေမယ့် ငယ်ငယ်က အုတိုင်းနှစ်ချေးတန်းလန်းခဲ့ဖြစ်
နေမှာပဲ။ ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်နှစ်ချေးစင်နိုင်ရိုးလား။

ကောင်မလေး ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်မှာ အမြင်သစ်က နှစ်ဆယ့်
ငါးနှစ် တင်းတင်းပြည့်၍ သုံးလပင်လွန်နေပြီ။

ခုဆို နှစ်ချေးတန်းလန်းနဲ့ကလေးမ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် အဖေ
ပြောသလို အရွယ်ရောက်နေပြီပေါ့။

ဒါပေမဲ့ နုလုံးသားမှာ မုန်းမရဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ရှိနေတယ်
လေ။

“ကဲ သားစဉ်းစားပေါ့။”

အဖေက အမြင်သစ်လက်ကို လှုပ်ခါရင်း စစ်ပြေငြိမ်းစေဖို့
ပြောသည်။ ထို့နောက် ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ ကြိုတင်ထားသော အဖြူရောင်
စာအိတ်ကို အဖေထဲကြည့်သည်။

တစ်စုံတစ်ခုထည့်ထားသောကြောင့် တောင့်တောင့်လေးဖြစ်နေ

သည့်စာအိတ်ကို အဖေဆွဲယူသည်။

ပြီးတော့

အမြင်သစ်လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး ထိုစာအိတ်ဖြူလေးထည့်

ပေးကာ တည်ငြိမ်စွာပြော၏။

'အရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ကလေးမတတ်ပုံထည့်ထားတယ်။

စာအိတ်ထဲမှာ သားကြည့်ပြီးတော့ အဖြေပြောပေးပါကွာ၊ ဟုတ်ပလား'

အမြင်သစ် ခေါင်းမညီတိမိပါ။

"ကဲ အဖေလည်းမောလှပြီ သား သွားတော့၊ ဓာတ်ပုံ ကြည့်ပြီး

တော့ သား ဆုံးဖြတ်တဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ဒါပါပဲကွာ မောင်ဦး၊ သက်ခိုင်

ကိုတာ"

မူလက ထုံးစံအတိုင်း မောင်ဦးတို့ကို တစ်ဆက်တည်းခေါ်သည်။

မောင်ဦးတို့ ချက်ချင်း အဖေအခန်းထဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဝင်လာသည်။

"ပြောပါ ဆရာကြီး"

"သား ထွက်သွားရင် ခြံတံခါး ပြန်ပိတ်"

အဖေ အမြင်သစ်ကို နှင်နေပြီ။

ဒီတစ်ခါ နှင်နည်းက နူးညံ့သိမ်မွေ့သလို ခိုင်မာတဲ့ မေတ္တာကြီး

နဲ့ နောင်ဖွဲ့ပြီး နှင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အမြင်သစ် နားလည်သွားသည်။

အဖေမွေ့ရာပေါ်မှထကာ အိပ်ခန်းခေါင်းရင်းမှာရှိသော ဘုရား

ခန်းဆီသို့ အဖေ လေးလေးလံလံ ဦးတည်ရွေ့လျားသွားတော့၏။

"အဖေ"လို့

အမြင်သစ်ခေါ်ဖို့ ဆွံ့အအဖြစ်သွားပါသည်။

အဖေကိုနှုတ်ဆက်ဖို့ တစ်ခုခုပြောဖို့ သတိလစ်ချင်ချင်ဖြစ်ကာ

လက်ထဲမှာ ရောက်နေပြီးဖြစ်တဲ့ အဖြူရောင်စာအိတ်ကို ငိုကြည့်မိသည်။

စာအိတ်ထဲမှာဓာတ်ပုံနှစ်ပုံရှိနေသည်။

ထိုဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ရမည်။

အဖေ မသေခင် အဖေဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်မလား။

နှစ်ချေးမစင်တဲ့ကလေးမရယ်။

မင်းဟာ ငါ့ဘဝနဲ့နှလုံးသားကို မွေ့နှောက်နိုင်စွမ်းတဲ့ ကလေး

မလေးလား။ ဖြေစမ်းပါကွာ။

အခန်း (၂၇)

“ဟင်”

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်နေရင်း ‘မင်းသံ’ မျက်စိနား သိသိသာသာ ပြူးထွက်လာသည်။ အမြင်သစ်ကို ကြည့်လိုက် ဓါတ်ပုံကိုကြည့်လိုက်နဲ့ မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာ၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ မပိတ်နိုင်တော့ပေ။

“ဒါ ဒါ မင်းကောင်မလေး မုန်းမရ ပုံမဟုတ်လား။ ဟုတ်ဟယ် မုန်းမရ ကွ’

အံ့ဩလိုက်ဖြာသော ‘မင်းသံ’ အသံ စီခနဲ့ထွက်လာလျှင် အမြင်သစ် မျက်တောင်နှစ်ချက်ပုတ်ခတ်၏။ ဆိုဖိုလက်တန်းပေါ်ဆန်တင်ထားသော လက်ချောင်းတွေက ဆိုဖိုလက်တန်းကို တင်းနေအောင် ဖိဆုပ်မိသွားသည်။

‘မင်းသံ’ ပင်လျှင်အံ့ဩလွန်းလို့ အသက်ရှူမှားသွားသည်။

‘အမြင် နေဦးကွ’

မင်းသံ ဟန်တားရင်း ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်ပါခဲ့သည်။

အပန်းချီသစ်

အမြင်သစ် ခြေလှမ်းတွေက ရစ်တန်မသွားပါ။

စည့်ခန်းထဲက လျှောက်ထွက်ခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းက ခြံထဲရောက်ကာ ရေကူးကန်ဘောင်ပေါ် မရပ်မနားလျှောက်ရင် မုန်းမရ ပုံရိပ်တွေ ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ခေါင်းရမ်းခါထုတ်မိသည်။

“သွားစမ်းကွာ မုန်းမရ”

ရင်ထဲက မောင်းထုတ်သံ ‘အမြင်သစ်’ နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်မလာသော်လည်း ‘မင်းသံ’ ပြောသော အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

‘မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ အမြင်၊ တကယ်ဆို ထခုန်မတတ်မင်း ဝမ်းသာသွားရမှာကွ’

ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာရမလား။ မင်းသံ။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကတည်းက အမြင်သစ် ငြင်းပစ်ခဲ့တဲ့ ကလေးမ။

ဒီကလေးမ အမြင်သစ်ရင်ခွင်ထဲရောက်အောင် ဘယ်လို ကံကြမ္မာက တွန်းပို့လိုက်တာလဲ။ ဒါမှမဟုတ်

“ဟွန်း ငါ့ကို ငြင်းဆန်တဲ့လူကြီး တွေကြသေးတာပေါ့” ဆိုတဲ့ မကျေနပ်စိတ်နဲ့ လက်စားချေဖို့ ဒင်းကလေး ဖန်တီးတာလား။

ပြောတော့ဖြင့် အခြေမဲ့အနေမဲ့ အားကိုးရာမဲ့တဲ့။

“အမြင် မင်းရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာ ကိုယ်ခံစားလို့ ရတယ်ကွ။ မင်းရဲ့ ယောက်ျားမာနက ဦးလေးပြောသလိုပဲ လွဲနေတယ်ကွာ”

“ဘာလဲ မင်းက ဟိုကောင်မလေး ဘက်တော်သား”

အမြင်သစ် အံ့ကြိတ်လျက်ပြော၏။ မင်းသံကိုလည်း ဘုက္ကုလှမ်းကြည့်သည်။ ရေကူးကန်ဘောင် တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ မျက်နှာချင်း

ဆိုင်အနေအထား ရပ်မိလျှက်သားဖြစ်သွားတဲ့အခါ မင်းသံလည်း ရပ်လိုက်၏။

ရှားညိုရောင်နုနုစတိုင်လ်ပင် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်တစ်ဖက် လျှို၍ အမြင်သစ်ကို 'မင်းသံ' တည့်တည့်ကြည့်၏။

အမြင်သစ် မျက်နှာမော့ဆတ်ကာ

'ဘာလွဲတာလဲ မင်းသံ'

'မင်းထင်သလို မင်းနဲ့ ကောင်မလေးကြုံတဲ့အဖြစ်က မုန်းမရ ဖန်တီးတဲ့ ဇာတ်ကွက်မဟုတ်ဘူး။ သူ့အလိုလိုဖြစ်လာတာကွ။'

'ဆိုစမ်းပါဦး'

အမြင်သစ် ခနဲ့သလိုမေးသည်။ နားလည်ရခက်ရန်ကော ဆိုသောစိတ်နဲ့ မင်းသံ အမြင်သစ် ဆီက အကြည့်လွှဲပြီး

'အဖြစ်အပျက်ကို ကိုယ်အားလုံးသိပြီးပြီ။ ဘွားအေဆုံးကတည်းက ၊ ကောင်မလေးက တကယ်အားကိုးရာမဲ့ကွ။ မိထွေးနဲ့ မိထွေးသမီး အနိုင်ကျင့်ခိုင်းသမျှ နှိပ်စက်သမျှခံရရှာတာ။ နောက်ဆုံး အင်္ကျီတစ်ထည် မီးကျွမ်းသွားလို့တဲ့ ပါးကို လျှပ်စစ်မီးပူနဲ့ကပ်ပြီး အပြစ်ပေးတယ်။ ဒါတင်မက ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လက်ဝါးအုပ်ချင်တဲ့ မိထွေးက မုန်းမရကို ရတနာမြိုင်စံအိမ်က နှင်ထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် နားခိုစရာမရှိလို့ လမ်းပေါ်လျှောက်သွား နေရာက ဟိုကောင်လေးသုံး ယောက်နဲ့ ကြုံတာပဲဖြစ်မယ်။ ပြီးတော့ ကရုဏာစိတ်နဲ့ ကောင်မလေးကို မင်းပဲ ဟိုကောင်လေးတွေလက်ထဲကလုလာပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကြားမှာ ဘာဖန်တီးချက်မှမပါဘူး။ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတာချည်းပဲ'

'အဟွန် ဒါဆို မုန်းမရ ဘာဖြစ်လို့ ညာရတာလဲ'

'ဘာလဲ ရတနာမြိုင်စံအိမ်က ပိုင်ဆိုင်တဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ လား။'

အမြင်သစ် ခေါင်းဆတ်၏။ 'မင်းသံ' လက်နှစ်ဖက်လုံး ဘောင်း ဘီအိတ်ထဲလျှိုကာ ခပ်မတ်မတ်လေး 'အမြင်သစ်' ရှေ့လျှောက်လာရင်း ပြောသည်။

'အေး၊ အဲဒီလျှိုဝှက်ချက်က ၊ မုန်းမရတင်မကဘူး။ သူ့ မိထွေး တော်လည်းမသိဘူး။ ဘယ်သူမှလည်းမသိဘူး။ အဘွားကြီးက သူ့မြေးမ နောင်ရေးအတွက် သူ့ဘာသူ စိတ်ကြိုက်လုပ်သွားတာပဲဖြစ်မယ်။ မုန်းမရ မိဘနဲ့အဘွားကြီးကို မိထွေးတော် မုန်းနေတာသိတယ်။ မိထွေး မုန်းနေတဲ့သူတွေရဲ့ ဓါတ်ပုံနောက်မှာ ဝှက်ထားတာက လုံခြုံမယ်လို့ အဘွားကြီး ယူဆပုံရတယ်။ တကယ်လည်း ဒီဓါတ်ပုံကို မိထွေး စိတ်မဝင်စားလို့ မုန်းမရကို နှင်ထုတ်တဲ့အချိန်က တစ်ပါတည်း ပစ်ပေးလိုက်တာပေါ့ကွ။ နောက်ဆို မိထွေးတော်ကြီး ပစ်ပေးမတဲ့လား အမြင်၊ မင်းစဉ်းစားကြည့်။'

အမြင်သစ် ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်လာသည်။ ဒီကောင်မလေး ညာနေတာကို မခံစားနိုင်တာက သူ့ရဲ့ ယောက်ျားမာနကို ထိပါးနေ လို့ပဲ။

ဘွားအေအစီအစဉ်သိနေရင် မုန်းမရကို သူ့မိထွေးတော်မေးစဉ် က မသိဘူးလို့ 'မုန်းမရ' အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှု အထောက်အထားစာချုပ်တွေ ဘယ်မှာ ရှိနေလဲဆိုတာ ပြောလိုက်မှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မိထွေးတော်

မုန်းမရ တုန်နေအောင် ကြောက်ရရှာတာကွ '

'မင်းသံ' စကားအဆုံးမှာ အမြင်သစ် မျက်လုံးက ကြည်လဲ့ စိမ်းပြာနေသော ကန်ရေပြင်ပေါ် ထင်နေသည့် သူ့ရုပ်ကို သူငေးကြည့် နေရင်း သက်မချသည်။

"ဘွားအေ ရည်ရွယ်တဲ့အတိုင်း ရတနာမြိုင်စံအိမ်က မုန်းမရ လက်ထဲရောက်လာပေမယ့် မုန်းမရအတွက် အန္တရာယ်မကင်းဘူး အမြင်။

မင်းသံကို အမြင်သစ် ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်၏။ ရေကူး ကန်ဘောင်ထောင့်ချိုးမှာ မင်းသံ ခြေလှမ်းရပ်ပစ်၏။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ခေါင်းဆတ်၍ ပြောသည်။

'မင်းကိုယ်တိုင် ရှေ့နေဦးပိုင်သကို ရတနာမြိုင်စံအိမ်ကိုစွ ရှင်းခိုင်းလိုက်တော့၊ မုန်းမရရဲ့ မိထွေး ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် ယမ်းပုံ ဖီးကျဖြစ်သွားတယ်၊ အနှစ်နှစ်အလလ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ကို လက်ဝါးကြီး အုပ်လာတဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်၊ ဦးပိုင်သ ရှင်းထုတ်တာ ခံလိုက်ရတော့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရဖြစ်ပြီး ရတနာမြိုင်စံအိမ်ထဲက ထွက်သွားရတယ်၊ အဲဒီအတွက် ဒီမိန်းမကြီး ငြိမ်နေမတဲ့လား၊ မုန်းမရနဲ့ ဘွားအေ၊ အဖေ၊ အမေအပေါ် အရင်ကတည်းက မကြည်တဲ့စိတ်နဲ့ မုန်းမရအပေါ် ပြီးမှာပဲ၊ ချက်ချင်းချည်း ရတနာမြိုင်စံအိမ်ထဲက ထွက်သွားရတော့ အသိုင်း အပိုင်းကြားမှာ အရှက်လည်းကွဲတယ်၊ လက်ရှိ နေစရာထိုင်စရာမဲ့နေလို့ အဲဒီသားအမိ ဘယ်မှာ ခိုနေတယ်ထင်လဲ'

အမြင်သစ် မျက်မှောင်ကြုတ်ကျသွားသည်။

မင်းသံ ခေါင်းဆတ်ကာ ရေကူးကန်ဘေးရှိ ကြွေပြားကပ် ထိုင်ခုံ အလယ်ထိုင်ချပြီး လေးလေးချည်းပြောသည်။

'ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်နဲ့ ငြိနေတဲ့ ဦးကျော်စွာစိုးရဲ့တူတော် 'ပက် ထရစ်' ဆီမှာ သောင်တင်နေတယ်။ ပက်ထရစ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ မင်း သိလား'

အမြင်သစ်အလိုလိုခေါင်းရမ်းလိုက်သည်။ တကယ်လည်း ပက် ထရစ်ဘယ်သူဆိုတာ အမြင်သစ် တကယ်မသိပါ။

'မင်းသံ' ခြေဆန့် ထိုင်နေရာမှ ၊ ဒူးချိတ်လျက်ကျောပြင်ကို ကျောက်ခုံနောက်တန်းပေါ်မှီချရင်းပြောသည်။

'မုန်းမရကို မ , သွားဖို့ ကြံစည်နေတဲ့ ၊ ခပ်ပျက်ပျက် ကောင်လေး သုံးယောက်ထဲက ၊ အရပ်ခပ်နိဉ်နိဉ် ကိုယ်လုံးဖိုင့်ဖိုင့်နဲ့ကောင်လေး'

အမြင်သစ် မျက်မှောင်ပို၍ ကြုတ်ကျသွားပြန်သည်။ အာရုံထဲ မှာလည်း ထိုညက ဖိုက်ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်း ဘွားခနဲ ပေါ်လာသည်။

'မင်းလက်သီးကျွေးလိုက်လို့ ပါးစောင်ကွဲသွားပြီး သွေးထွက် သွားတဲ့ ကောင်လေး'

အမြင်သစ် မျက်လုံး မီးရောင်လို ဝင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမြင်သစ် လက်သီးစာခံရတဲ့ ကောင်လေးက ပက်ထရစ်တဲ့လား။

'အေး နောက်ထပ်ဆက်စပ်နေတာတစ်ခုက ပက်ထရစ်ဆိုတာ တခြားမဟုတ်ဘူး၊ မင်းရဲ့ ပါရမီ Ward ထဲက အလုပ်ထွက် သွားတဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း 'လရိပ်ချို'ရဲ့မောင်တဲ့'

'ဟင် '

အမြင်သစ် နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ပွင့်ဟသွားသည်။

'ဟုတ်တယ် အမြင် ၊ 'ပက်ထရစ်'က သူ့အစ်မအတွက် ခံပြင်း နေတယ်၊ လရိပ်က မင်းကိုကြေတယ် 'မင်း'က အလိုက်အထိုက် ဆက်ခံနဲ့'

တာကို လရိပ် တလွဲယူဆခဲ့တယ်။ နောက်မှ မုန်းမရနဲ့ မင်းကို မျက်မြင် တွေ့ရတော့ ရှက်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားတာ၊ လရိပ် အလုပ်ထွက်သွားတာ 'မင်း' ကြောင့်သာ သိသွားရင်"

အမြင်သစ် ခေါင်းရမ်းလျက် ဆံပင်တွေကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ထိုးဖွလိုက်သည်။ ဘာဆိုင်လဲ လရိပ်ရယ်။

"နောက်ပြီး မင်းနဲ့ ဖိုက်ကြတဲ့သုံးယောက်ထဲက 'ဒေတာ' ဆိုတဲ့ ကောင်လေးနဲ့ မုန်းမရ အစ်မ ရနံ့သွေးက ချစ်သူတွေ။ အဲဒီတော့ မင်း စဉ်းစားကြည့်။ နောက် ချန်ချန်ဆိုတဲ့ကောင်လေးက မုန်းမရကို မျက်စိ ကျနေတယ်။ ပက်ထရစ်ကရော သွားရည်မကျတဲ့နေမတဲ့လား။ ခုချိန်မှာ မုန်းမရကို ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်နဲ့ ရနံ့သွေး လက်စားချေချင်နေ တယ်။ ပက်ထရစ်တို့ သုံးယောက်ကလည်း မင်းကို ငြိုးထားတယ်။ မိထွေး နဲ့ ငြိနေတဲ့ ဦးကျော်စွာစိုးက သိုက်သမာ။ မုန်းမရ လက်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို မရရတဲ့နည်းနဲ့ ယူဖို့ ကြိတ်ကြဲနေတယ်။ ဒီတော့ မုန်းမရ ပတ်လည်မှာ အန္တရာယ်ကြီးပဲအမြင်။"

အမြင်သစ် အသက်ရှူသံမြန်သွားကာ လက်ချောင်းတွေကို တင်းနေအောင် ဖိဆုပ်လိုက်သည်။ မင်းသံ ဘယ်ဆီ ဦးတည်ပြီး ပြော နေတာလဲ။

အမြင်သစ် စိတ်လှုပ်ရှားရှုပ်ထွေးကာ ရေကူးကန်ဘောင်ပေါ် ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေမိသည်။

"မင်းအဖေ ရောက်ရောက်ချင်း မုန်းမရ အဖြစ်ကို သိသွားလို့ မင်းကို ချက်ချင်းပြန်ဆက်သွယ်တာကွ။ ဟိုတော့ ဒီတော့နဲ့ 'မုန်းမရ' ကို မင်း ပစ်ထားမယ်ဆိုရင် 'မုန်းမရ' ဘဝနဲ့ နှလုံးသား ၊ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်

လာမလဲ၊ ကိုယ်မတွေ့ရဲတော့ဘူး အမြင်' 'မင်းသံ' စကားအဆုံးမှာ 'အမြင်သစ်' ဘာကိုမှ မခံစားနိုင် အောင် ထူထူပူပူဖြစ်သွားသည်။

"မုန်းမရကို မင်းချစ်တယ်ဆိုရင်" အမြင်သစ် မျက်လွှာစုံချလျက် အသက်အောင့်ထားလိုက်မိ သည်။

ချစ်တယ် ဆိုရင်တဲ့လား မင်းသံ။ မင်းက ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။ ငါ့နှလုံးသားကို ဆွဲဖွင့်ကြည့်ကွ။

'လူကြီးရယ် 'မရ' နာမည်နဲ့ ၊ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ရဲ့ စည်းစိမ်တွေလွှဲ ထားမှန်း 'မရ' မသိခဲ့ဘူး၊ စာချုပ်တွေ ၊ ဓါတ်ပုံ မှန်ဘောင်ထဲ ဘွားဘွား လျှို့ဝှက်ပြီးထည့်ထားတာ ပိုတောင်မသိပါဘူး၊ လူကြီးရယ်။ ဘွားဘွားမရှိတဲ့နောက် 'မရ' ဘဝ တကယ်အားကိုးရာမဲ့ပါ။ အားကိုးရာမဲ့နေလို့ လမ်းပေါ် ရောက်ခဲ့တာလေ၊ လူကြီး ကူကယ်လို့ 'မရ' ဘဝ၊ လုံခြုံအေးချမ်းခဲ့တာပါ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်'

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပြောလိုက်တော့ မုန်းမရ စကားသံတွေ နောက်မှာ ငိုရှိုက်သံတွေရောပါလာသည်။

ညည်းလေး မျက်ရည်ကျပြီး ပြောတိုင်း ၊ အမြင်သစ် ယုံရ မတုံ့လာ။

ရင်အုံရှေ့ရောက် အောက်ဖက်တွယ်ထားသည့် ဖြူနသွယ်လျ သော မုန်းမရလက်ချောင်းကလေးများကို ဖယ်ချပစ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ အမြင်သစ် ငုံ့ကြည့်သည်။

"လူကြီး ဟင့် .. ဟင့် ... 'မရ' ကိုယုံပါနော် ...။ 'မရ' မညာ ပါဘူး .. ဟင့် ... ဟင့် ..."

အမြင်သစ်က မယုံနိုင်တဲ့အနေနဲ့ ပို၍တင်းမာလာသည်။

'မရ' ကို မခန့်ပါနဲ့။ အထင်မသေးပါနဲ့ လူကြီးရယ်။ 'မရ' လေ လူကြီးကို ချစ်တယ်'

"ဟင်"

ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မုန်းမရ လက်ချောင်းတွေကို မာနနှင့် ဖြုတ်ချခါနီးတွင် အမြင်သစ် နှလုံးသား ဟင်ခနဲဖြစ်ကာ၊ တုန်ဆိုင်းသွားသည်။ ချစ်တယ်တဲ့။

ဗျူးစာပေ

အခန်း (၂၅)

"လူကြီး"

အားကိုးတကြီးခေါ်တဲ့အသံ၊ 'အမြင်သစ်' တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်တင်း မာထန်သွားပါသည်။ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်ခဲ့တဲ့ ခြေလှမ်းကို အမြင်သစ် မရပ်ဘဲပြောသည်။

"ညည်းညာတာခံရကတည်းက ညည်းနဲ့ငိုကြားမှာ ဘာအမျှင်မှ မတန်းတော့ဘူးကွ။ ညည်း ငိုရှေ့ဘယ်တော့မှမလာနဲ့။"

"ဟင့် ဟင့် လူကြီး" ဟု

တဟင့်ဟင့် ရှိုက်ငိုရင်း တတွတ်တွတ်ခေါ်၏။

နောက်ကြောမှနေ၍ အမြင်သစ်ခါးကိုလည်း မုန်းမရ သိုင်းဖက်လေသည်။ ထိုအခါ 'အမြင်သစ်' တစ်ကိုယ်လုံး နွေးခနဲလှိုက်ဖိုသွားကာခြေလှမ်းက အလိုလိုတန့်သွားသည်။

အမြင်သစ် သွေးကြောမျှင်ကလေးများ ရုတ်တရက် ပူနွေးကာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖိုလှိုက်လေပြီး။

ဗျူးစာပေ

အမြင်သစ် ဖျတ်ခနဲ ငဲ့ကြည့်မိ၏။ အမြင်သစ် ကြောပြင်ပေါ် ပါးပြင်လေးကပ်မိုချ၍ အင့်ခနဲ ငိုရှိုက်လိုက်သည့် မုန်းမရ။

တည်တံ့ခိုင်မြဲသော အမြင်သစ် မာနက၊ ရုတ်ခြည်း ပြိုကျ မတတ်ဖြစ်တော့သည်။

“လူကြီးကို ‘မရ’တကယ်ချစ်တယ်။ အားလည်းကိုးတယ်။ လူကြီး ရင်ခွင်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းခိုလှုံချင်တယ် လူကြီးရယ်။ လူကြီးနဲ့ ဝေးရာ ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ ‘မရ’မနေပါရစေနဲ့။ ဟင့်... ဟင့်...။ ရတနာမြိုင်စံအိမ်က ‘မရ’ဘဝနဲ့ နှလုံးသားအတွက် မလုံခြုံဖါဘူး လူကြီးရယ် ဟင့် ဟင့်”

“ဟင့် အင်း”

အမြင်သစ် မာနတွေ ပြိုကျမသွားအောင် ခေါင်းခါငြင်းပယ် ရင်း အလျင်အမြန် ထိန်းလိုက်ရသည်။

ညည်းလေး ချစ်တယ်ပြောတိုင်း ယုံလိုက်ရင် နောက်တစ်ခါ အလိမ်ခံရသလိုဖြစ်တော့မယ်...။

ငါလိုချင်တာ အခြေမဲ့ အနေမဲ့ အားကိုးမဲ့ ကောင်မလေးပါ။

မင်းလေးက အရင်လိုအခြေမဲ့ အနေမဲ့ အားကိုးမဲ့ ကောင်မ

လေး မဟုတ်တော့ဘူး။

တစ်ချိန်က အဖိုးတန်စိန်ထည်တွေရှိတဲ့ ကောင်မလေးကို ငါ့မာနနဲ့ ငါငြင်းခဲ့တယ်။ အခုလည်း ပိုင်ဆိုင်မှုစည်းစိမ်တွေရှိတဲ့ ညည်းကလေးကို ငါ့မာနနဲ့ပဲ ငါငြင်းရမယ်။

‘လူကြီးကို ‘မရ’ ချစ်တယ်။ လူကြီး ‘မရ’ ကို မနှင်ထုတ် မါနဲ့ နော်။’

ချစ်တယ် တဲ့ ။

ဒီအချစ်နဲ့ ခံစားချက်ကို နှလုံးသားနဲ့မလေးနိုင်တာ ငါ့ရဲ့ရင်ခုန် မာနပါ မုန်းမရ။

မာနနဲ့ ပြတ်သားနေတဲ့ အမြင်သစ်။ ဖက်တွယ်ထားတဲ့ မရ ရဲ့ လက်ချောင်းတွေကို ဖြုတ်ဖယ်ဖို့ ဝန်မလေးပေ။

နွေးနေတဲ့ လက်ချောင်းနုနုလေးတွေကို ဖြုတ်ချပြီး ကျောခိုင်း လျှောက်ထွက်ခဲ့လျှင်

“ဟင့်... ဟင့်... လူကြီး ‘မရ’ကို မချစ်ဘူးလား ဟင့်”

ငိုရှိုက်သံရောစွက်နေတဲ့ မုန်းမရ မေးခွန်းက အမြင်သစ် နှလုံးသားကို ဒိုင်းကနဲ့ လာရှိက်သလိုဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း အမြင်သစ် ခြေလှမ်း တန့်မသွားပေ။

မာနတွေလည်း ကြွေမကျပေ။

မာနကြီးစွာ ကြောခိုင်းပြီးကာမှ အချစ်နဲ့လည်ပြန်တဲ့ကြည့်ဖို့ လိပ် ပြာမသန်ဖြစ်ကာ

အမြင်သစ် အချစ်တွေကို အမြင်သစ် ထုတ်ဖော်ဖွင့်ပြဖို့ထက် လုံခြုံအောင်သိမ်းဆည်းရင်း ကြိုက်မှီတံခံနေခဲ့သည်။

ကြိုက်မှီတံခံစားနိုင်တဲ့အခါ အရက်တွေပဲ သောက်နေခဲ့သည်။

မူးနေရင် ညည်းကလေးနဲ့ အချစ်ကို မေ့နိုင်ပေမည်။

ဒါပေမဲ့

မမေ့နိုင်လို့ ရတနာမြိုင်စံအိမ်ကြီးဆီခြေပြီးလှည့်ရင်း ညည်းမျက်နှာ လေးကိုခိုးကြည့်ဖြေသိမ့်နေခဲ့တာတွေအကြိမ်ရေများခဲ့ပြီ မုန်းမရရယ်။

မာနနဲ့အချစ်လွန်စွာပွဲမှာ ငါ့နှလုံးသားအစိတ်စိတ်အမွှာများဖြစ်

လို့နေပြီ။

'မင်းသံ' ဒါတွေကို 'မင်း' ဘာမှ မသိပါဘူးကွာ။

ဒါတင်မက

အဖေပေးခဲ့တဲ့ စာအိတ်ထဲက ဓါတ်ပုံက အရွယ်ရောက်နေပြီတဲ့

နပ်ချေးမစင်သေးသော ကလေးမတဲ့။

ထိုကလေးမက 'မုန်းမရ' ဖြစ်နေတဲ့အခါ 'အမြင်သစ်'

နဲ့လုံးသား ကပြောင်းကပြန် ဖြစ်သွားသည်။

အံ့ဩတာရော ဝမ်းသာတာရော ပေါင်းစပ်ကာ နှလုံးအိမ်တည့်တည့်လို့ကိဖိုသွားတဲ့ ခံစားမှုက ရင်ခုန်သံကို အတိုင်းအဆမဲ့ မြန်စေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း

'မင်း' မရိပ်မိအောင် မျိုသိပ်ခဲ့တာပါကွာ နောက်ပြီး 'မုန်းမရ' နဲ့

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ငါ့သတ္တိတွေအလို့လို မဲ့ကျသွားတာ။ 'မင်း' မသိနိုင်ဘူး မင်းသံ။

အမြင်သစ်ကိုယ်တိုင် မုန်းမရကို ရင်ခွင်ထဲက နှင်ထုတ်ပြီးမှ။

ဒီကောင်မလေးဆီ ခြေဦးပြန်လှည့်ဖို့က တွေးမိရုံနဲ့ ရှက်စိတ်တွေ ပြင်းထန်တယ် မင်းသံ။

ကောင်မလေး ဖက်တွယ်ထားတာတောင် ၊ မာနနဲ့ လက်ချောင်း

တွေကို ဖြုတ်ချပြီး ကျောခိုင်းခဲ့တဲ့ ငါ့အဖြစ်။

အဖြစ်မှန်ပြောပြပြီး 'မင်းသံ' ဖျောင်းဖျူ အသိပေးကာမှ မုန်းမရ

ဆီ ခြေဦးလှည့်သွားရင် မုန်းမရ သူ့ကို ဘာတွေပြောမလဲ။

'လူကြီးက သိပ်အတ္တကြီးတာပဲ၊ 'မရ' အပေါ် ရက်စက်ရုံတင်

မကဘူး။ 'မရ' အချစ်ကို အထင်သေးလွန်းတယ်၊ 'မရ' ကို လူကြီး ရင်ခွင်ထဲက နှင်ထုတ်ပစ်တာ 'မရ' ကို မချစ်လို့ပေါ့။ ဟုတ်တယ်နော် လူကြီး။ 'မရ' ကို မချစ်ရင် 'မရ' ရှေ့ မလာပါနဲ့ ၊ 'မရ' တစ်ယောက် တည်း နေပါရစေ' လို့ 'မုန်းမရ' ပြန်ပက်လျှင် အမြင်သစ် ရှက်လွန်းလို့ ဝုန်းခနဲ သေပစ်မိမှာမလွဲဘူး။

ဟုတ်တယ်။

ကြီးကောင် ကြီးမားနဲ့ အသက်ငယ်ငယ် ကောင်မလေးရှေ့ တစ်သက်လုံး အရှက်တကွဲဖြစ်မှာကို အမြင်သစ် မခံစားနိုင်တာအမှန်။

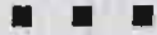
ဒါကြောင့်

ချစ်တာတွေဘေးမယ်ထား

ကိုယ့်အချစ်ကို ကိုယ့်နှလုံးသားထဲပြန်ထည့်ရင်း ကိုယ့်အသည်း

ကိုယ်ပြန်ခွဲသလို ခံစားနေရတဲ့ အဖြစ်ပါ မင်းသံ။

ဒါတွေ မင်းသိပါလေစ။

အခန်း (၂၉)

“ဆွေ ဘာလုပ်ရမလဲဟင် ဆွေလုံးဝ သည်းမခံနိုင်ဘူး။ ဒီလို မှန်းသိရင် ဓါတ်ပုံနောက်မှာ ထည့်ဝှက်ထားတဲ့ စာချုပ်တွေ ထုတ်ယူလိုက် မှာပေါ့။ ခုတော့ ဟိုကောင်မ မိမုန်းက ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ ဘုရင်မ ဖြစ်နေပြီလေ ။ ဒါတင်မက ဟိုအဘွားကြီးသေရွာသွားတာတောင် အတွင်း ပစ္စည်းတွေကို ဦးကျော်ထက်ဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးလက်ထဲအပ်ထားတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာနေပြီတဲ့။ ဘယ်လောက်သည်းမခံချင်စရာကောင်း သလဲ။ ဆွေ မကျေနပ်ဘူး လုံးဝမကျေနပ်ဘူး ၊ ဒီဟာမကို ဆွေ လက်နဲ့ သတ်ရမှ ကျေနပ်မယ်။ ဒီမယ် မိမုန်း ညည်းသေမှ အေးမယ်။ ဟုတ်တယ် ညည်းသေရမယ်။ ညည်းကို ငါသတ်မယ်”

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် အသားတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရေရွတ်၏။ ဦးကျော်စွာစိုး စိတ်ပင်ပန်းစွာ ခေါင်းတစ်ချက်ရမ်းသည်။

“ဆွေ စိတ်ကို အဲလောက် မောင်းတင်မနေပါနဲ့ကွာ။ ဆွေ

အနုပညာသစ်

သတ်လို့ ဟိုဟာမလေး သေသွားရင် ဆွေ ထောင်ကျမယ်။ ဆွေ ထောင်ကျရင် ‘ဆွေ’နဲ့ ‘စိုး’ဝေးရမှာလေ ၊ ‘ဆွေ’နဲ့ ‘စိုး’မဝေးချင်ဘူးကွာ’ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် လက်ဖဝါးကိုဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း ဦးကျော်စွာစိုး ဖျောင်းဖျသလို ပြော၏။

ထိုအခါ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် တစ်ချက် တွေ့သွားသည်။

‘စိုးစိုး’နဲ့ ‘ဆွေ’မဝေးချင်ပါ။ စိုးစိုးနဲ့ ဝေးရမယ်ဆိုရင် ဆွေ

အသည်းကွဲရချည်ရဲ့။

‘ဆွေ’လည်း ‘စိုး’နဲ့ မဝေးချင်ပါဘူးလို့။

စိုးစိုး ပခုံးကို အားကိုးတကြီးမှိုနဲ့ရင်း ‘ဆွေ’ပြော၏။

‘စိုး’လည်း ‘ဆွေ’နဲ့အတူတူပဲ။ ဘယ်ဝေးချင်မလဲ။ စက္ကနဲ့တိုင်း

အတွက် ရင်ခုန်ချင်တယ် ၊ ချစ်ချင်တယ်”

“ဟွန်း စိုးကလည်း”

မျက်စောင်းလှလှကလေးနဲ့ ဦးကျော်စွာစိုးကို ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်

ကြည့်ဖြစ်သွားသည်။

“တကယ်ပြောတာ ဆွေရ”ဟု

ဆွေ ပါးမို့မို့လေးကို မထိတထိနမ်းလျက် ဦးကျော်စွာစိုး တိုး

ဖွဖွပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်ရင်ထဲက ဒေါသမီးပုံကြီး

ဒီရေကျသလို ထိုးကျသွားသည်။

သွေးသားနဲ့တကွ မျက်လုံးနဲ့ နှုတ်ခမ်းတို့က အချစ်ကြောင့်

ချိုမြိန်ရှသကာ ၊ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

ခုချိန်ထိ သူတို့နှစ်ဦးက ဆယ်ကျော်သက် ချစ်သူလို အရူးအမူး

ချစ်နေကြဆဲ။

“ဒီကောင်မလေးကိစ္စ ‘ဆွေ’ခေါင်းစားမနေပါနဲ့ကွာ။ အားလုံး အိုကေသွားမယ် ဆွေရဲ့ ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့် ပက်ထရစ်ကြံရင်လေ”

လက်မထောင်၍ အကြံပိုင်ပိုင်ပြောသံ အမြင်သစ်နားထဲ ဆောင့် ဝင်လာသည်။ ထိုအခါ အမြင်သစ် မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ မင်းသံ နှင့်အတူ ဘီယာသောက်နေရာမှ အလိုလို ရပ်တန့်သွားသည်။ သောက် လက်စ ဘီယာဘူးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်၍

“ပက်ထရစ်”

ထိုအမည်ကို အကြိမ်ကြိမ်ရွတ်မိလျှင် နှလုံးသားမှာကျွန်းတစ်ခု ကန့်လန့်ကြီး ကာဆီးထားသလိုခံစားရ၏။

“ဟုတ်တယ်။ ပက်ထရစ်ကြံလိုက်ရင် မိမုန်း ပိုင်ဆိုင်သမျှ အတွင်း ပစ္စည်းနဲ့ ရတနာမြိုင်စံအိမ် ‘ဆွေ’ တို့လက်ထဲရောက်လာပြီပေါ့ ဟင့်... ဟင့်... ဟင့်...”

အမြင်သစ် ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

ရွှေဝါရောင် လိုက်ကာအရှည်ကြီးများချထားသည့် စပါယ်ရှယ် စားသောက်ခန်းမထဲမှ အမြင်သစ် ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျားသွားသည်။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်

‘ပက်ထရစ်’ ဆိုတဲ့အမည်နာမ။

စကားအသွားအလာတွေက ‘မုန်းမရ’နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက် နေမုန်း အမြင်သစ် သဘောပေါက်သွားသည်။

မင်းသံ ပြောသလို မုန်းမရ ဘဝနဲ့ နှလုံးသားက တကယ်ပဲ အန္တရာယ်စက်ပိုင်းထဲ ရောက်နေပြီလား...။

“အမြင်သစ်ကြောင့် မုန်းမရ ဘဝလေး နောက်ထပ် ကံမဆိုးစေ

ရဘူး အဖေ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်”

ထိုကတိ တည်မြဲဖို့ ရွှေဝါရောင်လိုက်ကာကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သိမ်းဖယ်လိုက်လျှင် မြင်ကွင်းက ခြေလှမ်းအစုံကို ရပ်တန့်သွားစေ သည်။

စားပွဲမှာ စားသောက်ဖွယ်ရာအပြည့်အစုံရှေ့ချပြီး ဆိုဖါအရှည် ကြီးပေါ် နွဲ့ဖိုဖက်တွယ်ထိုင်လျက် အချစ်ပလူးနေကြတဲ့ အလှသွေးကြွယ် သော အရွယ်လွန်စုံတွဲ။

အကြံပိုင်ပိုင်နဲ့ အကြည့်ချင်း မြူးနေကြသည်က မိုးမမြင် လေမမြင်။

ပြီးတော့ အမြင်သစ်ကိုလည်း မမြင်နိုင်သလို ဖြစ်နေ ကြသည်။ ‘တောက်’

အမြင်သစ်ရင်မှာ တင်းကနဲ ကျင်သွားသည်။

ဒင်းတို့ အကြံက ဘာတွေလဲ။

မုန်းမရကို အချိန်မီ အမြင်သစ် ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားရမည်။

ဟုတ်တယ်။ ရင်ထဲ အသံတိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိုစုံတွဲကို ရင်မဆိုင်ချင်တော့ပါ...။

သိမ်းဖယ်ထားမိတဲ့ လိုက်ကာစကို လျှောခနဲပြန်လွှတ်ချသည်။

ခံပြင်းစိတ်ကို ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ ၊ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်ရ တဲ့ လူရိပ်နဲ့ လိုက်ကာစကြီး အိန္ဒြေလှုပ်ခတ် သွားသည့်အခါ ထိုစုံတွဲအသိဝင် လာသည်။

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပက်ထရစ်အကြံ အစည်ကို နှောင့်ယှက်မယ့် အရိပ်ဟု ဆွေခံစားသိရှိသွားသည်။

ထိုအခါ အချစ်တွေနဲ့ ဖက်ကွယ်ထားတဲ့ လက်တွေ လွှတ်ချ
သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာတွေလည်း ဆိုပါပေါ့မှ ရုန်းထကာ...။

အဆင့်မြင့်စားသောက်ခန်းထဲမှ နှစ်ယောက်လုံးထွက်ခဲ့ကြ၏။

'မိမုန်း ငါ့လက်ထဲက လုံးဝမလွတ်စေရဘူး။ ငါအရင်ကြမယ်'

ဟု ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် အံတကြိတ်ကြိတ်ကြိမ်းဝါးလေတော့သည်။

'မာမိဆွေ'

'မုန်းမရ' လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့်ခေါ်မိ၏။

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် မျက်နှာကိုမော့ကာ အခဲမကြေအံ့ကြိတ်၍
အနိုင် ရပြီးခဲ့ကြည့်သည်။ မမရနဲ့သွေးလည်း မာမိဆွေလိုပဲကြည့်ပြီး ။

'မိမုန်း၊ ညည်းဘဝက ငါ့တို့လက်ထဲမှာ။ ငါတို့လက်ထဲက
လွတ်ချင် ရင် ညည်းပိုင်ဆိုင်တဲ့ စိန်တွေနဲ့၊ စာချုပ်တွေအားလုံးပေးရမယ်။
အေး ညည်း မပေးဘူးဆိုရင် ညည်းဘဝလေး ပက်ထရစ်တို့သုံးယောက်
လက်ချက်နဲ့ စုတ်ပြတ်သတ်သွားစေရမယ် သိလား'

'မရ' ရင်ဘတ်ကို စောင့်တွန်းပြီး မမသွေး ပြောသည်က
ညီအစ်မ အရင်းနှင့်တူသောမေတ္တာတွေနဲ့ မဟုတ်တော့ပေ။

လိုချင် လောဘယိုစီးကာ မျက်ဝန်းအစုံက အသောမသတ်
နိုင်တဲ့ အတ္တဖြင့် တောက်ပနေပါသည်။

"ဟုတ်တယ် ကလေးမ။ ညည်းမိထွေးနဲ့ ညည်းအင်းကိုရင်တာ
ပေးလိုက်။ မပေးရင် ငါ့တူပက်ထရစ် ညည်းလေးကို ချမ်းသာပေးမှာ
မဟုတ်ဘူး။"

သိုက်သမား ဦးကျော်စွာစိုးကလည်း လိုချင်လောဘနှင့် ဝင်

ပြောလာသည်။

မုန်းမရ ရင်မှာ ကြောက်စိတ်တို့ဖြင့် တုန်ယင်သာသည်။

သူတို့ လောဘစောတိုက်ပြီး တောင်းလာတိုင်းပေးလိုက်ရင်
ကောင်းမလား။

မုန်းမရ စဉ်းစားမိသည်။

မုန်းမရအပေါ် ဘယ်တုန်းကမှ ညှာတာ ကြင်နာခြင်းမရှိတဲ့
မိထွေးနဲ့ အစ်မကို ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ပေးလိုက်ရင် ၊ဘွားဘွားဘယ်လို
ခံစားရမလဲ။

တမလွန်ရောက်နေတဲ့ ဘွားဘွားက 'မုန်းမရ' ကိုခွင့်လွှတ်
နိုင်ပါ့မလား။

ဘွားဘွားခွင့်မလွှတ်တာကနောက်မှ
လောလောဆယ် မာမိဆွေ အတ္တကို ကြောက်လှသည်။

မာမိဆွေ တင်မက မမသွေးနဲ့ ဦးကျော်စွာစိုးကိုလည်း လန့်ရသည်။
သူတို့ ပြောနေ တာတွေက 'မုန်းမရ' ရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေနဲ့ မုန်းမရဘဝကို
နင်းချေပစ်ဖို့ ချည်းဖြစ်နေသည်။

"ဟိတ် မိမုန်း ညည်းပေးမလား။ မပေးဘူးလား။ တစ်ခွန်း
တည်းပြော"

ရနံ့သွေး စိတ်မရှည်ပါ ။

မိမုန်း ပုခုံးစွန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လှုပ်ခါ၍ ပြောသည်။

မုန်းမရ ကြောက်စိတ်နဲ့ ခေါင်းရမ်းမိသွားသည်။

"ဘာ"

သုံးယောက်လုံး ဘာခန့်ဖြစ်ကာ မုန်းမရကို စားတော့ ဝါးတော့

မတတ် စိုက်ကြည့်လာသည်။

မုန်းမရ ကြောက်စိတ်က အသားများနှင့် တုန်လာသည်။

ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ မုန်းမရ တစ်ယောက်တည်း။

ပြီးတော့ မိုးလည်း ချုပ်လှပြီ။

ထိုသုံးယောက်လာပြီး လောဘနဲ့ တောင်းနေတာက မုန်းမရ

အတွက် ပို၍ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် ထိုသုံးယောက်နဲ့ မုန်းမရ ရင်မဆိုင်ရဲဖြစ်ကာ ထို သုံးယောက်ရှေ့မှ ရုတ်ချည်းပြေးထွက်ခဲ့သည်က လုံခြုံတဲ့ရင်ခွင်တစ်ခုဆိုလို့ ဖြစ်သည်။

“ဟာ”

“ဟာ မိမုန်း”

“တောက် နေဦး၊ ရိုးရိုးလေးမပေးချင်ရင် ညည်းဘဝနဲ့ရင်း ပြီး ပေးပေတော့”

ဦးကျော်စွာစိုး ဟန့်တားသလို ရနံ့သွေး အံ့ကြိတ်ပြောသည်။

ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် အတ္တကလည်း လက်မနှေးပါ။ အရိုးဆုံးနည်း နဲ့တောင်းတာ မပေးမှတော့ အဆန်းဆုံးနည်းနဲ့တောင်းရတော့မယ်။

လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ပက်ထရစ်ကို ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့် ချက်ချင်း လှမ်း သတင်းပို့ လိုက်၏။

ညည်း လွတ်နိုင်မလား မိ မုန်း ရယ်။

ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အခန်း (၃၀)

“ဟင်”

‘မုန်းမရ’ တစ်ကိုယ်လုံး ကားမီးရောင်တွေလင်းဖြာသွားသည်။ ကားမီးအလင်းရောင်ကြောင့် လမ်းသုံးခွအလယ်မှာ မုန်းမရ တစ်ကိုယ် လုံး တောင်မတ်မတ်ဖြစ်သွားသလို

မျက်နှာပေါ်က ကားမီးရောင်ကို လက်ဖဝါးနဲ့ဖယ်ကာရင်း လမ်း ပေါက်ရှာသည်။

ထိုအခါ

အမိုးဖွင့် ဂျစ်ကားသုံးစီးစလုံး မီးအစုံဖွင့်ကာ ‘မုန်းမရ’ ဆီ တိုးဝင်လာလျှင် မုန်းမရ လန့်လန့်ဖြန်ဖြန်ဖြစ်ရသည်။

ဒီကားသုံးစီး မုန်းမရဆီ ဘာလို့ဦးတည်လာတာလဲ။

ညကသိပ်မနက်သေးပေမယ့် ကားသွားကားလာရှင်းနေသလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာလူရိပ်သူရိပ်မမြင်ရတော့၊ ‘မုန်းမရ’ ပို၍ ကြောက်လာ

သည်။ ကြိုက်လိုသုံးထောင့်ဆိုင်ပြီး တိုးဝင်လာသည်က စက္ကန့်အမျှ နီးကပ်လာလျှင် မုန်းမရ ဘယ်ဘက်မှ ပြေးမလွတ်နိုင်အောင်ဖြစ်ရပြီ။

“အမေ”

မုန်းမရ လန့်ဖြန့်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါနေလေသည်။

ကားသုံးစီးလုံးက မုန်းမရနဲ့ တစ်ပေပတ်လည်သာသာမှာ

တုန်ခါနေ ထိုးရပ်သွားသလို ရယ်သံတွေလည်း ကြားရသည်။

ထိုရယ်သံတွေက လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ လွင့်ပျံ့လေ၏။

မုန်းမရ ပတ်လည်မှာ ဝေ့ဝဲလာသည့် ရယ်သံတွေနဲ့အတူ ကား

မောင်းသူ နေရာမှ အသီးသီးဆင်းလာတဲ့ ခြေသံတွေ။

ကားဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လက်ပိုက်သူပိုက်၊ ခါးထောက်သူ

ထောက်၊ ဆံပင်ကို စတိုင်နဲ့ သ ‘သူ’ သနဲ့ မုန်းမရကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လေသည်။

“ရှင် ရှင်တို့ ”

ကားသုံးစီးနဲ့လူသုံးယောက်ပိတ်ဆို့ပိုင်းရံထားတဲ့အလယ်မှာ မုန်းမရ ရောက်နေပါပြီ။ လန့်ဖြန့်စိတ်နဲ့အတူ ခပ်ရဲကြည့်နေတဲ့မျက်ဝန်း သုံးစုံကြောင့်

တင်နဲ့ရင်ပါ ထူပူလျက် မလုံမလဲးဖြစ်ကုန်သည်။

ခြေနှစ်ဖက်ကားပြီး လက်နှစ်ဖက်ခါးထောက်ရပ်နေတဲ့ ချန်ချန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ တည့်တည့်မြင်နေရတဲ့ မုန်းမရ အလှတရားတွေ ကို သရိုးသရီ စိုက်ကြည့်၍ရှေ့တိုးလာသည်။

“ရှင် နော် ”

မုန်းမရခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်လျှင်နောက်ဘက်မှာဆံပင်

သကာရပ်နေတဲ့ ပက်ထရစ်ကပြုံးမြဲမြဲနှင့် ရယ်နေသည်။

ထိုရယ်သံကြောင့် မုန်းမရ ခြေလှမ်းနောက်မဆုတ်ရဲတော့ပါ။

လွတ်လမ်းရလိုရငြား ဘေးဘက်ကြည့်တော့ ဒေတာက

မေးဖျားမှ မွေးညှင်းဝတ်စုံလေးများကို သကိုင်လျက် ရယ်ကျဲကျဲလှမ်း ပြောသည်။

“မုန်းမရ တဲ့ ၊ နာမည်လေးက မုန်းမရ ဆိုတော့ ချစ်ရမယ့်

သဘော ၊ ခိုက်တယ်ကွ ”

“တောက် ရှင်တို့ နော်”

“ဟုတ်တယ်လေ ကိုကိုတို့က ချစ်တတ်ပါတယ် ကွ”

“သေလိုက်ပါလား”

“မသေချင်ပါဘူး နှစ်ပါးသွားလေး ကချင်သေးတယ်”

“ဟား ... ဟား .. ဟား ... ”

ကြောပြင်နဲ့ ရင်ဘတ်ထိသည်အထိ နောက်မှ တိုးကပ်လာတဲ့ ပက်ထရစ်၊ ‘မုန်းမရ’ ဆံနွယ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း လက်ချောင်းလေးနဲ့ တယုတယလေးသရင် မူမမှန်စွာပြော၏။

ထိုအခါ ‘ချန်ချန်’ နဲ့ ‘ဒေတာ’ ၊ ‘မုန်းမရ’ ကိုကြည့်၍ ပြိုင်တူရယ် ချသည်။

‘ပက်ထရစ်’ က လက်ခုတ် လက်ဝါးတီး၍ ရယ်၏။

ထို့နောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လက်ချောင်းကလေးများနှင့် မုန်းမရ ကိုယ်လုံးကောက်ကြောင်းအတိုင်း မထိတထိ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြုတဲ့အခါ မုန်းမရ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးထကာ မွေးညှင်းနုကလေး များမင် ထကြွကုန်သည်။

“ရှင် ... ရှင်... နော် .. မယုတ်မာနဲ့”
 မုန်းမရ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ အသံလေးများပင်
 တုန်ယင်လာသည်။ ရှေ့တိုးတော့လည်း ချန်ချန်နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်။
 တေးစောင်းမှာက ဒေတာ၊ နောက်မှာ ပက်ထရစ်။
 ကားသုံးစီးလုံး ခေါင်းဆိုင်ကာ တြိဂံပုံဝိုင်းပြီးသား။
 မုန်းမရ ဘယ်လိုပြောထွက်ရမလဲ။
 ထွင်းဖောက်မတတ် စိုက်ကြည့်နေကြတဲ့ မူမမှန်တဲ့ မျက်ဝန်း
 သုံးစုံက ‘မုန်းမရ’ အသွေးအသားအထိ ဖောက်ဝင်မတတ်။
 ကြောက်စိတ်၊ ရှက်စိတ်နဲ့ မုန်းမရ ဟီးခနဲ ငိုချလိုက်လျှင်
 “ကိုကိုတို့က မယုတ်မာပါဘူး၊ မုန်းမရလေးရဲ့။ မြတ်မြတ်နိုးနိုး
 ဝိုင်းချစ်ကြမှာပါ ဟား .. ဟား .. ဟား ”
 “လူယုတ်မာတွေ ... ဟီး .. ဟီး .. ဖယ်”
 ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့ ။
 လှောင်ပိတ်ခံထားရတဲ့ အနေအထားချည်းကို သွေးသားကအစ
 ကြောက်လာသည်။ သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က မမသွေးချစ်သူ။
 အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ချန်ချန်က မုန်းမရကို လမ်းမှာပိတ်ပြီး ကိုယ့်ကို မမှတ်မိ
 ဘူးလား။ ဘာလားနဲ့ လာရောသူ။
 ကျန်တစ်ယောက်ကလည်း မုန်းမရကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေ
 တာက ဇာတ်လမ်းတွေရှိခဲ့ဘူးသလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့။
 သေချာတာက ထိုလူရွယ်သုံးယောက် စိတ်ရိုးသဘောရိုးနဲ့
 မုန်းမရ ဆီးချဉ်းကပ်လာတာမဟုတ်မှန်းသိသာနေသည်။
 ထို့ကြောင့် မုန်းမရ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ပိတ်ရပ်နေတဲ့ ချန်ချန်

ရင်ဘတ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆောင်တွန်းပြီး ပြေးပေါက်ရှာလျှင်
 “အမေ အိုး”
 မုန်းမရ တစ်ကိုယ်လုံးမြောက်ခနဲဖြစ်သွားတာသိသည်။
 တစ်ပြိုင်နက်ထဲ ရင်ခွင်တစ်ခုထဲတင်ကြပ်စွာပါသွားလေသည်။
 “ရှင်... ရှင်တို့ .. လွတ် .. ဟီး ကယ်ကြပါ .. ဟီး”
 နောက်ကနေ ဆတ်ခနဲပွေ့မလိုက်တဲ့ ပက်ထရစ် ရင်ခွင်ထဲမှာ
 မုန်းမရ တစ်ကိုယ်လုံးနစ်မြုပ်လေပြီ ။
 ရုန်းသော်လည်း မရ ။
 ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ငိုချရင်း၊ ပက်ထရစ် မျက်နှာ
 ပြင်ကို လက်သည်းနဲ့ ကုတ်ဖဲ့သော်လည်း အချည်းနှီး။
 “ဟား .. ဟား .. ဟား”
 ဝါအက်သော ရယ်သံ သုံးသံကြားမှာ မုန်းမရ အဖြစ်ဆိုးလေပြီ။
 ညဦးကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပါပဲ။
 စက္ကန့်တိုင်းဟာ မိနစ်ဆီ ရောက်အောင် နှစ်ပါးသွားငြိမ်ငြိမ်လေး
 ကပြီ၊ ခရီးသွားနေဆဲဖြစ်သည်။

အခန်း (၃၁)

“တိ တိ တိ”

ဘယ်ဘက်ခါကြားမှာ ချိတ်ထားသည့် လက်ကိုင်ဖုန်းကလေး တတိတိမြည်လာသည်။

ဆတ်ခနဲ လက်ကိုင်ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်၏။ ဖုန်းဖွင့်၍ နားနား ကပ်လိုက်သည်နှင့်

“သား” ဟု အဖေခေါ်သည်။

အဖေအသံက ဘာကို တောင့်တနေမှန်းအမြင်သစ် သိပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဖေဆန္ဒကိုဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ အမြင်သစ် နှလုံးသားက ဆုံးဖြတ်ပြီးသားဖြစ်နေသည့်တိုင်း

“အဖေ”

“သား အမြင် ကလေးမလေးကို”

“အဖေ စိတ်မပူပါနဲ့ အဖေဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်၊ အခု ကောင်မလေးဆီ ကျွန်တော် သွားနေတာပါ”

အနီးဘက်ဆစ်

ဦးကျော်ထက် နားကိုပင် မယုံသလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဪ အေး”

ဦးကျော်ထက် အံ့သြဝမ်းသာလွန်းလို့ ထိုမျှပင်ပြောနိုင်တော့သည်။

“အဖေ ‘မုန်းမရ’ ကို ရတနာမြိုင်စံအိမ်က ကျွန်တော်ခေါ်ခဲ့မယ်။

ပြီးတော့ အဖေသဘောအတိုင်းစီစဉ်၊ ကျွန်တော် မငြင်းဘူး၊ ဒါပဲ အဖေ”

အမြင်သစ် တည်ငြိမ်စွာပြောပြီး ဖုန်းပိတ်၏။ ဒီလောက်ဆို အဖေ စိတ်နှလုံးချမ်းမြေ့သွားမှာ အသေအချာဖြစ်သည်။

“တိ တိ တိ”

ညာဘက်ခါကြားထဲက နောက်ဖုန်းတစ်လုံး မြည်လာပြန်သည်။ အမြင်သစ် ကားကို လမ်းဘေးထိဆွဲချ၍ ရပ်လိုက်သည်။

ကားစက်နှိုးထားဆဲနှင့်။

မြည်လာတဲ့ ဖုန်းကို ဆွဲထုတ်လျက် နားနားကပ်လိုက်လျှင်

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...” ဆိုတဲ့

လူငယ်တစ်ယောက်၏ ခနဲခနဲရယ်သံအကျယ်ကြီးပြန်ထွက်လာ သည်။ အမြင်သစ် မျက်မှောင်ကုတ်သွားလေပြီ။

“ဟား ဟား ဟား ပက်ထံရစ်လေ ပက်ထံရစ်”

“ဘာ”

အမြင်သစ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ပက်ထံရစ်ဆိုတဲ့ အသံ ကြောင့် မုန်းမရ အတွက်လည်း စိတ်ပူပင်သွားတာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်လာ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် ပက်ထံရစ်ပဲ၊ ဦးအမြင်သစ်။ ဒီမှာ ခင်ဗျား ပြောတဲ့စကား ခင်ဗျားမှတ်မိလား၊ မုန်းမရကို ကျုပ်တို့ လက်ခုပ်ထဲကနေ

လှသွားတုန်းကလေး၊ ဝေရာမယူနဲ့ ဘာမဆိုလိုချင်ရင်အပြည့်ယူဆိုတာလေး။
ဟား ဟား ဟား”

အမြင်သစ် ပြောခဲ့တဲ့စကား အမြင်သစ်မှတ်မိသည်။

သို့သော်လည်း ထိုစကားကို ပက်ထရစ် ပြန်ပြောနေတာ
အမြင်သစ်နဲ့လုံးသားလေး မငြိမ်သက်နိုင်တော့ပါ။

ပက်ထရစ် ထိုစကားကိုပြောပြီး ဆက်တိုက်အော်ရယ်ချုတ်။

‘အမြင်သစ်’ အံတစ်ချက်ကြိတ်လျက်

“ဟေ့ ပက်ထရစ် မင်းဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လဲ”

“ဟား ဟား ဟား ဘာရည်ရွယ်ချက်မှမရှိဘူး ခင်ဗျားစကား
အတိုင်းပြောရရင် အပြည့်အဝယူဖို့ပဲ။ ဘာကိုလည်းသိလား။ မုန်းမရလေ
မုန်းမရ”

“တောက် မင်း”

“အသက်ကြီးကြီးနဲ့ ဒေါသမကြီးစမ်းပါနဲ့ ဦးအမြင်သစ်၊
ခင်ဗျားကြောင့် ကျုပ်အစ်မ အသည်းခွဲကွဲခဲ့ရတယ်လေ”

“ဟေ့ ဘာမှမဆိုဘူးကွ မင်းအစ်မကို ငါ”

“တော်ပြီ ခင်ဗျား ဆက်မပြောနဲ့”

ပက်ထရစ် အငြိုးတကြီး ပိတ်ပြောသည်။ အမြင်သစ် ခေါင်း
တစ်ချက်ရမ်းပြီး ရှင်းပြဖို့စကားလုံးစီလို့ပင် မပြီးသေးပါ။ ပက်ထရစ်
အသံဦးစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီမှာ ဦးအမြင်သစ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားလို စကားလုံးနဲ့ အပြည့်
ယူမှာမဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့အပြည့်ယူမှာကွ၊ မုန်းမရ ဘဝ၊ မုန်းမရရဲ့
ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ အသည်းနဲ့လုံးကိုလေ ဟား ဟား

ဟား ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

“မင်းနော် ဟေ့ ဒီမှာ ပက်ထရစ် မင်း ငါ့ကို မကျေနပ်တာ
မဟုတ်လား။ ပြောစမ်း။ ငါ့ကို မကျေနပ်ရင် ငါနဲ့ရှင်းလို့ရတယ်။ မုန်းမရ
နဲ့ ဘာမှမဆိုဘူး။ အမြင်သစ် စိုးရိမ်လှုပ်ရှားကာ တရစပ်ပြောမိသည်။
ပက်ထရစ်က ပက်ထရစ်က အားရပါးရ အော်ရယ်သည်။ ပြီးမှ
ဆက်တိုက်ပြော၏။

“ဟား... ဟား... ဆိုင်တာပေါ့ ဦးအမြင်သစ်ရ။ ခင်ဗျား
လက်သတ် မွေးထားတဲ့ မုန်းမရက အစွမ်းကုန် အလှပန်းပွင့်နေတာ
လေ။ ဒီလောက်လှတဲ့ပန်းကလေးကို မနမ်းရင် ပက်ထရစ် ဘာကောင်
ဖြစ်သွားမယ်ထင်သလဲ။ ပက်ထရစ် ဆိုတဲ့အကောင်က ဥပုသ်စောင့်ဖို့
ဝါသနာမပါဘူး။ ဒီဟာမလေးကိုရရင် ဖိမိပဲ။ ပြီးတော့ စည်းစိမ်
တွေလည်း အပုံကြီး။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားပြောသလိုပဲ မုန်းမရဆီက
အပြည့်အဝယူမှာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး၊ ဒေတာနဲ့ ချန်ချန်
လည်းပါတယ် ဟား ဟား ဟား”

မရိုးမသားအသံချည်းနဲ့ ပြောချပြီး သရိုးသရီ ပက်ထရစ်
ရယ်ချသည်။

စကားလုံးတွေက အရိုင်းဆန်နေသည်။
ထိုအခါ ‘အမြင်သစ်’ ရင်မှာပို၍လေးသွားသည်။ ဒီ ကောင်မ
လေး အခုဘယ်မှာလဲ အံတင်းတင်းကြိတ်ကာ တောက်ခတ်၍ ဖုန်းကို
ဆောင့် ပိတ်လိုက်သည်။

“တောက် ပက်ထရစ်”

အမြင်သစ် ရေရွတ်သံကြောင့် အမြင်သစ် ဘေးမှာရှိနေတဲ့

'မင်းသံ' အလိုလိုသဘောပေါက်သွားသည်။

သို့သော်

လမ်းဘေးမှာ ထိုးရပ်ထားတဲ့ ကားက စက်နှိုးထားလျက်

ရုတ်ချည်စက်သေသွားကာ။

အရေးထဲ စက်နှိုးမရနိုင်တော့ပါ။

“တောက်”

အခန်း (၃၂)

“ အား ”

ပက်ထရစ် ရင်ခေါင်းထဲမှ နာကြင်သံ အားခနဲထွက်၏။
အကြောင်းက မုန်းမရ ပက်ထရစ်လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ပက်ထရစ် လက်ဖျံ့မှာ မုန်းမရ၏ သွားကိုက်ရာအကွင်းလိုက်
ပေါ်လာကာ သွေးစချက်ချင်းစို့လာသည်။

ပက်ထရစ်နာကြင်သံကြောင့် 'မုန်းမရ' ကို သတိလက်လွတ်ဖြစ်
သွားသည်ကို 'မုန်းမရ' အခွင့်ကောင်းယူ၍ ပြေးထွက်လျှင် ဖတ်ခနဲ
ပက်ထရစ် လှမ်းအဆွဲမှာ။

'ဦးခနဲ' မြည့်သွားကာ မုန်းမရကိုယ်ပေါ်မှ ခဲသားရောင် အင်္ကျီ
လေးစုတ်ပြုပြီး ပက်ထရစ်လက်ထဲ တန်းလန်းပါသွားသည်။

“ဟင်း ”

ပက်ထရစ် အံကြိတ်ကာ ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးက လိုချင်တဲ့အခွင့်
အရေး အပြည့်အဝ ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ သွေးသားနှိုးကြွလာတဲ့ အပြုံး။

မုန်းမရ လန့်လန့်ဖြန့်ဖြန့်ဖြစ်ကာ ကြောက်စိတ်တွေနဲ့ တုန်ယင်
လာသလို ရှက်စိတ်လည်း ဖြန်းခနဲပေါ်လာသည်။

“ အဟင့် ”

ပက်ထရစ် ရယ်၍ ခဲသားရောင် အင်္ကျီအပိုင်းအစကို လွှတ်ချ
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရှေ့ကို တစ်လှမ်းပြီးတစ်လှမ်း တိုးလာသည်။

‘မုန်းမရ’ ရှက်ရွံ့ကာ ခြေလှမ်းနှောက်ဆုတ်သည်။ နှစ်လမ်း
ပင်မဆုတ်ရသေး။ ကြောပေးထားတဲ့ အခန်းတံခါး ဖြတ်ခနဲပွင့်လာပြီး
ချန်ချန် ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်ချန်မျက်လုံးရဲရဲကြည့်၍ လက်ခုပိတ်လက်ဝါးတီးကာ တဟား
ဟားရယ်သည်။ မုန်းမရ မျက်ရည်တွေဝေခနဲ ကြွေကျလာကာ
နှစ်ယောက်

အလယ်မှာ ထွက်ပေါက်မဲ့နေရှာသည်။

ဒေတာကတော့ အခန်းထောင့်ရှိ ကျွန်းကုလားထိုင် တစ်လုံးမှာ
ထိုင်၍ ပြုံးနေပါသည်။ အခန်းတစ်ခုတည်းမှာ ယောက်ျားသုံးယောက်။

ထိုသုံးယောက်လုံးက မုန်းမရရဲ့ ခန္ဓာကိုပေါ်က အမိုအမောက်
အလှတရားများကိုရွေးကြည့်ရင်း လိုချင်တာအရယူဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေ
ကြသည်။

အကြည့်ဝါဝါတွေက မုန်းမရ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ ကျက်စားနေပြီး။

မုန်းမရ ဟီးခနဲငိုချ၍

“တောင်းပန်ပါတယ် နော် ။ရှင်တို့ ဘာလိုချင်တာလဲ ဟင်”

ဟု အက်ကွဲသံနှင့်ကတုန်ကယင် မေးသည်။

“အဟင့်... ကိုကိုတို့လိုချင်တာ ဒါပဲ”

ပက်ထရစ် နှာခေါင်းပွရှုတ်၍ပြောပြီး ခြေလှမ်းရှေ့တိုး လာကာ
မုန်းမရ ခါးသိမ်သိမ်လေးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မကိုင်လိုက်သည်။

“အို”

ထိုအခါ ‘မုန်းမရ’ ကိုယ်သေးသေးလေး လေမှာမြောက်ခနဲ
ဝဲသွား၏။

“အင့်”

တစ်ဆက်တည်းသိလိုက်တာက မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေး အိပ်ရာ
တစ်ခုပေါ် အရှိန်နဲ့ကျသွားသည်။

အိစက်နေတဲ့ မွေယာပေါ်မှာ မုန်းမရ ကိုယ်လေးလှုပ်ခါ
နှစ်ဝင်မတတ်ဖြစ်၏။

‘ရှင် ရှင်’ မုန်းမရ အထိတ်တလန့် အော်သည်။

‘လူယုတ်မာတွေ လွှတ် လွှတ်’

မုန်းမရ အစွမ်းကုန် ရုန်းကန် ငြင်းဆန်ပေမယ့် မရပေ။
ဒေတာနဲ့ ချန်ချန်က ခေတ္တရှောင်ပေးလိုက်သည်။

‘ပက်ထရစ် ရှင် နော် ဟင့် ဟင့်’

ကြောက်စိတ်၊ ရှက်စိတ်တို့နှင့် ချွေးစတွေပြန်လာကာ တစ်ကိုယ်
လုံး မီးခဲပေါ်ရောက်နေသလို ပူခြစ်နေသည်။

‘ဟင့် ဟင့် ဟင့် လွှတ်’

ဒီလို ကြိမ်ဆိုးနဲ့ ကြုံရတာ ဘယ်ဘဝကဝင်ကြေးကြောင့်လဲ။
ပြောပါ ဘွားဘွားရယ်။

တိ ... တိ ... တိ ...

ဒေတာ့ ခါးကြားမှ လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်လာသည်။ ဖုန်းသံက နှစ်ယောက်လုံးကို ဖိလင်ပျက်စေသည်။

“ ဘာ ”

ဖုန်းနားထောင်နေရင် ‘ဒေတာ’ အသံလျှံထွက်လာသည်။ ဒေတာ အသံကြောင့် ဖိလင်ပျက်သွားတဲ့ ချန်ချန်မျက်မှောင်ကြွတ်၍

“ဘာလဲ ဒေတာ”

ဒေတာ ဖုန်းကို နားမှ ခွာ၍ အံတစ်ချက်ကြိတ်သည်။ ဒေတာ အံကြိတ်တာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်မှန်း ချန်ချန် နားလည်သည်။

“တောက် ဟိုလူကြီး လိုက်မွေ့နေတယ်တဲ့၊ သွေး ဆက်ဟာ”

“ဟင် ဘာ ကွ”

ချန်ချန်ခံပြင်းသွားသည်။ မကြာခင် ရောက်လာမယ့် အလှည့် အတွက် သွေးဆူနေတဲ့ ဆန္ဒကို နောင်အယုတ်အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ နှစ်ယောက်လုံး ဆန္ဒက တိုင်ပင်စရာမလို ။

မျက်ရိပ် ပြိုင်တူပြုကာ

အားကုန် ကြိတ်နွဲ့နေတဲ့ ပက်ထရစ် အခန်းဘက် တစ်ချက် ဝဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပက်ထရစ် နောင်ယုတ်မခံရဖို့ သူတို့နှစ်ယောက် ကာကွယ်ရမယ့်အသိနဲ့ ခြေလှမ်းတွေ ရွေ့လျားခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ် လှေခါးထစ်မှ ပြိုင်တူဆင်းလာလျှင် တိုက်ထဲဝင်လာတဲ့ အမြင်သစ် နဲ့ဘွားခနဲဆုံသည်။

“ဦးအမြင်သစ် ခင်ဗျား ရှေ့မတိုးနဲ့”

လှေကားထစ်တွေကိုအထစ်ကျော်ဆင်း၍ လက်ညှိုးထိုးပြီး

‘ဒေတာ’ ဟန့်တားသည်။

ဟန့်တားသံအဆုံးမှာ အသင့်မြှောက်ထားတဲ့ လက်သီးတစ်လုံး အမြင်သစ် ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ခွပ်”

ခနဲမြည်သံ တစ်ဆက်တည်းပေါ်လာသည်။ မေးရိုးကို ထိချက် ပြင်းကာ ဒေတာခေါင်းက ပွဲဦးထွက်လည်ပြီး ငိုက်ခနဲ ခွေကျသွားသည်။

“တောက် ခင်ဗျားကြီး”

ချန်ချန် တောက်ခတ်ကာ ကိုယ်ကိုမြှောက်တက်အောင် ခုန်၍ ခြေဖနောင့်နဲ့ အမြင်သစ် မျက်ခွက်ကို စုံကန်သည်။

အမြင်သစ် ကိုယ်ကိုရိုက်ကာ အချိန်မီ ရှောင်လျှင် ချန်ချန် ဘိုင်းခ

နဲ့မြည်အောင် ဖင်ထိုင်လဲကျသွားသည်။

ချန်ချန်နဲ့ ဒေတာကိုကျော်၍ ‘အမြင်သစ်’ လှေကားထစ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်သည်။

အမြင်သစ် ဧကင်းနောက်ကို အရှိန်နဲ့ ပြေးဝင်လာတဲ့ ပန်းအိုး။ အမြင်သစ် လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ချလျှင်

ကြောပေါ်သို့ ဝိုးခနဲ ဖြတ်ပြေးလျက် နံရံမှာထိပြီး ခွမ်းခနဲကွဲကာ အပိုင်းအစတွေ လှေကားထစ် တစ်လျှောက် ပြန့်ကြဲသွားသည်။

ဖင်ထိုင်ကျတဲ့ ချန်ချန် နာကျင်တာ အောင်းခံသလို ဒီလူကြီး ကို အလွတ်မပေးနိုင်တဲ့ မာနစိတ်ကြောင့် ချက်ချင်းပြန်ထ၍ စဉ်ဖန်အိုးနဲ့ တွယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“တောက်”

အရှောင်တော်တာ မြင်ရတော့ ဒေါသ ပိုထလာသည်။ ကုန်းရုန်းထကာ အမြင်သစ် နောက်လိုက်လာသည်။

ကျွန်းလှေကားပေါ် ခြေနှင်းသံ တဒုန်းဒုန်းမြည်လာသည်။

ဖန်ကွဲစတွေနှင့်ပြီး လှေကားထစ်အဆုံး အပေါ်ထပ် ရောက်သည်အထိ အမြင်သစ် တရှူးထိုးပြေးတက်ခဲ့သည်။

ချန်ချန်ထပ်ကြပ်မကွာ ပါလာမှန်းသိသည်။

အပေါ်ထပ် ကြမ်းခင်းပေါ်ခြေချသည်နှင့် ချန်ချန်ကိုယ်လုံးက ဂျွန်းနဲ့မြှောက်တက်လာကာ အမြင်သစ်ရှေ့မှာ တိုက်ခိုက်ဖို့အသင့်ဖြစ်နေသည်။ ချန်ချန် တွေဝေမနေပါ။

ဘယ်ဝိုက်၊ ညာဖက်လက်သီးတွေ၊ တရစပ်ပစ်သွင်းသည်။

အမြင်သစ် ဘယ်ရှောင်၊ ညာရှောင်နဲ့ကိုယ်က နံရံနဲ့ ကပ်လျက် သားဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်လည်ခွေကျကာ မိုက်ခနဲမှူးသွားတဲ့ ဒေတာချက်ချင်း ကုန်းရုန်းထ၍ လှေကားထစ်တွေကို အဆင့်ကျော် နင်းတက်လာသည်။

အခုတော့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်။

ဒီကောင်လေးတွေ အရင်ကထက် ကိုယ်ခံညာကောင်းလာမှန်း အမြင်သစ် သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ဒေတာရဲ့ ကန်ချက်က ရင်ကိုလာမှန်သည်။

အမြင်သစ် ရင်အုံကို နောက်ဘက်သို့ ရှုပ်ဆုတ်လိုက်လို့ တော်သေးသည်။

ချန်ချန်ကျွမ်းပစ်၍ မေးဖျားကိုကန်လျှင် ရှောင်ချိန်မရလိုက်၊ လည်မျိုကို မှန်း၍ ခြေနဲ့ကန်ချတဲ့အခါ အမြင်သစ် ဘိုင်းခနဲ

ကျနေရာမှ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ကိုယ်ကို သေးသို့ လိုခိုချ ရှောင်ချိန်လက်မတင်ကလေးမြန်သွားလို့သာပေါ့။

“အား ... ကျား ...”

ချန်ချန် ညာသံပေး၍ အမြင်သစ် နောက်ကျောကို တစ်တောင်နဲ့ ထောင်းချသည်။

“အွတ်ခနဲ”

အမြင်သစ် ရင်ခေါင်းထဲက မြည့်သလို ဒေတာလည်း အလစ်မပေး၊ ဖနောင့်နဲ့ ‘အမြင်သစ်’ ခေါင်းကို ပတ်ကန်သောကြောင့် အမြင်သစ် ခေါင်းလည်သွားသည်။ မျက်ဝန်းထဲ ကြယ်ရောင်တွေ လက်ဖြာပြီး ကိုယ်ကလည်း ဝုန်းခနဲ ကျသည်။

နှစ်ယောက်လုံး ခြေမြန်လက်မြန်နဲ့ အမြင်သစ်ကို ဆွဲထူ၏။

ထို့နောက် လက်သီးလေးလုံး မရပ်မနား ပစ်သွင်းသည်နှင့် ‘အမြင်သစ်’ တစ်တောင်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဦးစွာအားကုန် တွက်ထည့်၏။

“အွတ်” ချန်ချန်တို့ ရှောင်ချိန်မရတော့ပေ။ ရင်ညွန့်အလယ်

တည့်တည့် အောင့်မျက်ကာ အသက်ရှူဖို့ ခဲယဉ်းသွားသည်။

လက်က ရင်ဘတ်ဖိ၍ ကိုယ်ရှေ့ကိုင်းကျလျှင် နှစ်ယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်သလို ဖြစ်၏။

အမြင်သစ် လက်မနှေးတော့ပါ ...။

နှစ်ယောက်လုံးရဲ့ ဖက်ဖိုးကိုချုပ်ကိုင်၍ ခေါင်းချင်းဆောင့်ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“ဒိန်း”

ခနဲမြည်သံနောက်မှာ နှစ်ယောက်စလုံးပျံ၍ တွန်းပစ်လျှင်

လှေကားထစ်ပေါ်မှ အရှိန်နဲ့ကျသွားသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး လှေကားထစ်အောက်ဆုံးဆင့် ခြေရင်းမှာ ကျတဲ့အတိုင်း ငြိမ်သွားရှာပြီ။

“ရှင် ရှင် လူ့ယုတ်မာ”

အော်သံနက်ကြီး ပျံထွက်လာသည်။ ပြာအက်နေထောင့်လည်း မုန်းမရ အသံမုန်းသိ၏။ ချက်ချင်း အသံဝင်လာကာ အသံလာရာဆီ ခြေဦးလှည့်၏။

ညာဘက်အခန်းက ပေါ်လာတဲ့ ထိုအသံ။

အမြင်သစ် ဘာဘာ ညာညာ မစဉ်းစားတော့ပေ။

အခန်းတံခါးကို အားနဲ့ခုန်ကန်လျှင် တံခါးက ကျွဲခနဲသံရည် မြည်ကာ တုန်ခါလျက်ပွင့်သွားသည်။

ဘွားခနဲတွေ့ရတဲ့မြင်ကွင်း။

ဣန္ဒြေသိက္ခာမဲ့ကာ ယုတ်မာလွန်းလှသည်။

ဖောတစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်နေတဲ့ ‘ပက်ထရစ်’ အခန်းပြင်မှာ တိုက်ကြ၊ ခိုက်ကြတဲ့ အသံတွေကိုလည်း ကြားဟန်မတူ။

ရုန်းကန်ငြင်းဆန်နေတဲ့ ‘မုန်းမရ’ ရဲ့ ဟစ်အော်သံကိုလည်း ၊

အရေးမထား။

ဖောအရှိန်မြင့်နေတဲ့ သွေးသားဆန္ဒနောက် ၊ သတိလက်လွတ် ဖြစ်နေပါသည်။ ပက်ထရစ်လည်တိုင်ကို ဖိညစ်ရုန်းကန်နေတဲ့ မုန်းမရ လက်နှစ်ဖက် ဖိအားကြောင့် ပက်ထရစ် လည်မျိုအစ်ဆို့လာသည်။

ထိုအခါ

“တောက်”

‘ပက်ထရစ်’ ဆန္ဒဖောနောက်မှာ ခံပြင်းစွာ တောက်ခတ်လေသည်။

လိုချင်တာတွေ ချောမောမလာတဲ့အခါ စိတ်ခံစားချက်က ရမ္မက် ဒေါသကိုနှိုးဆွသည့်နယ်။

ထိုအခါ

“ဖြန်း”ခနဲ

မုန်းမရ မျက်နှာကိုဖြတ်ရိုက်ချ၏။ ရိုက်ချက်ပြင်းသည်မို့ ဆုပ်ကိုင် ဖြစ်ညစ်ထားတဲ့ မုန်းမရလက် အားပျော့ကာ လျော့ကျ၏။

ထို့နောက် ပက်ထရစ် စိတ်ရိုတဲ့အတိုင်း အရှိန်ယူလိုက်လျှင် ဖြောင့်တန်းနေတဲ့ ပက်ထရစ် တစ်ကိုယ်လုံးဆွဲခွါခံရသည်နယ်။

“လူ့ယုတ်မာ”

ရင်ထဲမှာအခဲမကြေ ရွတ်၏။ ဂုတ်ပိုးကနေ မြဲမြံစွာဆွဲကိုင်လိုက်တဲ့ အမြင်သစ် လက်ထဲမှာ ပက်ထရစ် အငိုက်မိပါလာသည်။

ချစ်သူရဲ့ငိုရိုက်သံဟာ အမြင်သစ်အသည်းနှလုံးကိုပွက်ပွက်ဆူစေသည်။

ရိုးသား ဖြူစင်လွန်းတဲ့ချစ်သူလေးကို အရှက်တက်ဖွဲ့ဖြစ်ပြီး ဘဝပျက်စေဖို့ ရမ္မက်ဖောကြုံနေတဲ့ လူ့ယုတ်မာ။

အမြင်သစ် နှလုံးသားမှာ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့သွားသည်။ ပက်ထရစ် မျက်နှာဆီ အမြင်သစ် လက်သီးချက်က စက်တစ်

ထားသလို ပြေးဝင်သွားသည်။

‘ခွပ်’ ‘ခွပ်’

ကန်တာတွေရော ၊ တံတောင်နဲ့ ထောင်းထားတွေရော။

ပက်ထရစ်မျက်နှာတစ်ခုလုံး လက်သီးချက်တွေမင်းမူသွား၏။
နှုတ်ခမ်းလည်း ဟက်တက်ကွဲ၍ နှာခေါင်းရိုးကျိုးကာ သွေးချင်းချင်း
နီရဲလေပြီ။

ဒါတောင် အမြင်သစ် မရပ်သေး။။

နံရံနှင့်ကပ်လျက်ရှိနေတဲ့ ကျွန်းထိုင်ခုံကို အားနဲ့ မြှောက်ပြီး
ရိုက်ချ၏။

“ဂုန်း ”

‘သား အမြင် ’

‘အမြင် အမြင် တော် တော့ ကွာ’

ခြေသံတွေနဲ့ ဟန့်တားသံတွေ။

အဖေနဲ့ မင်းသံ အသံတို့ထွက်လာသည်။ မင်းသံ အတင်းဆွဲ
ထားမှ ပက်ထရစ်ကို အမြင်သစ် ဆော်ခွင့်မရတော့ပေ။

ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပုံကျနေတဲ့ ပက်ထရစ်ကို ‘မင်းသံ’နဲ့
နောက်ကပါလာတဲ့ တာဝန်ကျ ရဲဝန်ထမ်းနှစ်ဦး ဆွဲမ ဖမ်းခေါ်သည်။

ဒေတာနဲ့ ချန်ချန် ပါမကျန်ပေ။

အခြေအနေကို စိတ်ပူပန်ပြီး၊ လာကြည့်တဲ့ ဒေါ်ဆွေဆွေမြင့်
ဦးကျော်စွာစိုးနဲ့ ရနံ့သွေးတို့ သုံးယောက်စလုံး တိုက်ထဲပြေးဝင်လာသည်
နှင့် အသင့်စောင့်နေတဲ့ ရဲသားတွေ ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

‘မင်းသံ’ တိုင်ချက်အတိုင်း အချိန်မီရောက်လာတဲ့ တာဝန်ရှိ
ရဲအဖွဲ့က ‘မုန်းမရ’ကို အမေ့ကြံ့စည်သူ၊ အားပေးစီစဉ်ခိုင်းသူ
အတ္တသမားအားလုံး သိမ်းကြိုးဖမ်းခေါ်သွားတာ မျက်မြင်ဖြစ်ပေမယ့်
အမြင်သစ်ရင်ထဲသောက မငြိမ်းချမ်းသေးပါ။

အဖေနဲ့ မင်းသံ ဆွဲတားနေတဲ့ကြားက ထိုသုံးယောက်ကို အမှုန်
ကြိတ်ပစ်ချင်တဲ့ ဒေါသလှိုင်းထန်နေဆဲဖြစ်သည်။

“ဟီး ဟီး ဟီး ဟင့်”

အဝတ်အစားမလုံခြုံတဲ့ ကိုယ်ကို အိပ်ရာခင်း အဝတ်ထူဖြင့်
ကိုယ်မှာ ဆွဲပတ်လိုက်တဲ့ မုန်းမရ။

ခေါင်းလေးဝှက်ကာ ငိုရိုက်နေသည်မှာ အမြင်သစ် နှလုံးသား
ကို တသိမ့်သိမ့် လှုပ်ခတ်သွားစေသည်။

‘အမြင်သစ်’ ရင်ခုန်သံငြိမ်သက်မနေနိုင်တော့ပါ။ မင်းသံ
လက်ကို ဖယ်ချသည်။ ရှေ့မှပိတ်ကာနေတဲ့ အဖေကို ကျော်ကာ
ချစ်သူဆီသို့။

အခန်း (၃၃)

“ မရ ”

ရင်ခုန်သံအမှန်ဖြင့် အမြင်သစ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခေါ်မိသည်။
အသောမသတ်ရှိက်ငိုနေတဲ့ မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေး တသိန်သိန်

တုန်ခါနေပါသည်။

“အမြင်သစ်” မုန်းမရ ရှေ့ထိုင်ချကာ။

ဖရိုဖရဲနှင့်ပွဖွဲ၍ ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်နေတဲ့ ကိုယ်ပေါ်ပြန်ကြဲနေသော

‘မုန်းမရ’ ဆံပင်ကို တယုတယ သ ပေးပါသည်။

မုန်းမရ ခံစားနေရတဲ့ ရှက်ကြောက် ဝေဒနာတွေကို နှစ်သိမ့်

ပေးနိုင်တဲ့ နှလုံးသားနဲ့ ကောင်မလေးကို အမြင်သစ်ပွေ့ထူလျင်

“ဖယ် ဖယ် ကြောက်တယ် ဟီး ဟီး ”

အမြင်သစ် ရင်ခွင်ထဲကို မုန်းမရ ကိုယ်လေး အလိုက်သင့်

ပါမလာ၊ လက်ကာငြင်းဆန်ပြောပြီး ဟီးခနဲ ငိုချသည်။

“မရရယ် ဘာမှမကြောက်ပါနဲ့နော်၊ ‘မရ’ကို ‘လူကြီး’ တစ်
သက်လုံး စောင့်ရှောက်မှာပါနော် ကလေး ”

‘ဟင့် ဟင့် မစောင့်ရှောက်နဲ့၊ ဘယ်သူမှ မစောင့်ရှောက်နဲ့၊
‘မရ’ ဘဝနဲ့ မရ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပါစေ၊ ဟင့် ဟင့်”

ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြစ်နေရှာတဲ့ ကောင်မလေးအသံကို နား
ထောင်ရင်း “အမြင်သစ်” နှလုံးသားလေး တောင့်တင်းမခံနိုင်တော့ပါ။

ခမျာလေးအတွက် ဝမ်းနည်းကာ ရင်မှာဆို့နှင့်လာသည်။

“ဟင့် ဟင့် ‘မရ’ ဘဝကတစ်သက်လုံးအနှိမ်ခံဘဝပါ၊ အခု
တစ်ခါ အစော်ကားခံဘဝဖြစ်နေတယ်၊ ‘မရ’ ဘာကိုယုံရမှာလဲဟင်”

“မရ ဘာမှ မသိရတဲ့ကိစ္စအတွက်၊ မရ ကို အငြိုးထားပြီး
လူကြီး မောင်းထုတ်ခဲ့တယ်၊ လူကြီးကြောင့် ‘မရ’ ဘဝ အရှက်တကွ
ဖြစ်ရတာ အားလုံးအနိုင်ကျင့်ကြတယ်၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ‘မရ’ ကို အနိုင်
မကျင့်ကြပါနဲ့ ဟီး ဟီး ”

“ မရ လေး ရယ် ”

စာနာစိတ်ကြောင့် အမြင်သစ် မျက်ဝန်းအိမ်မှာ ကရုဏာ
မျက်ရည်တွေ စိုစွတ်တွဲခဲ့လာလေပြီ။

အိပ်ရာခင်းထူထူနှင့် ပတ်ထားတဲ့ကိုယ်၊ ထောင်ထားတဲ့ ဒူး
နှစ်ဖက်ကိုပွေ့ငိုက်ကာ ‘မရ’ မျက်နှာနုနုလေး ဒူးပေါ်မှောက်တင် ငိုကြွေး
နေရှာတဲ့ ချစ်သူ။

‘အမြင်သစ်’ ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်တော့ပါ ။

ကောင်မလေး ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်ပန်ပါမယ်။

ပြေသိမ့်နိုင်အောင် ချောမော့ပါမယ်ဆိုတဲ့ ရင်ခုန်နှလုံးအား

နွေးထွေးကြင်နာသော ရင်ခွင်ဖြင့်၊ မုန်းမရ ကိုယ်လုံးလေးကို တယုတယ ပွေ့ဖက်မိလျှင်။

“သွား သွား ထွက်သွား။ ‘မရ’ကို ဒီထက်နာကျင်အောင် မရက်စက်ပါနဲ့ လူကြီးရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ‘မရ’စိတ်နဲ့ ‘မရ’ ကံကြမ္မာ အတိုင်း နေပါရစေ၊ သွား။ လူကြီးကိုလည်း ‘မရ’ကြောက်သွားပြီ ဟင့် ဟင့် ဟင့် ”

အတင်းတွန်း ဖယ်ရင်း စိတ်မထိန်းနိုင်အောင် ခိုက်ခိုက်တုန် ဝိုက်တုန် မုန်းမရ။

အမြင်သစ် နှလုံးသားကြော့ကွဲမတတ်ဖြစ်ကာ။

ဝမ်းနည်း မျက်ရည် ပေါက်ခနဲ လှိုင့်ကျလာသည်။

“ မရ ရယ် ”

ကြင်နာနွေးထွေးခွင့်၊ နှစ်သိမ့်မြတ်နိုးခွင့်နဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခွင့် တွေ မပေးနိုင်တာ ဘာကြောင့်လဲ မုန်းမရ ရယ်။

‘လူကြီး’နှလုံးသားကို မုန်းမာန်ပွားနေလို့လား ဟင်။

မုန်းမရ စိတ်ကို အမြင်သစ်နားလည်ပါသည်။ နှစ်သိမ့်မှုတွေ ပေးချင်သည်။

မုန်းမရ နာနာကျင်ကျင် ငြင်းဆိုတာ ခံရတော့ အမြင်သစ် ယူကြီးမရ ကြော့ကွဲသွားသည်။

ထိုနေ့ကတည်းက အမြင်သစ်နဲ့ အတွေ့မခံတော့တဲ့ ကလေးမ။

ပိုဆိုးတာက

“ဘာဘရယ် ‘မရ’ လေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် ဒုက္ခ သောကနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတယ်၊ ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေရှိလို့တစ်မျိုး၊ မရှိလို့ တစ်မျိုး ခံစားရတဲ့

သောကကို ရှေ့ဆက်မခံစားနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီပိုင်ဆိုင်မှုတွေ အားလုံး ဘွားဘွား ရေစက်ချလျှာခဲ့တဲ့ ဘုရား။ ကျောင်းကန်အတွက် လူပါရစေ၊ ပြီးတော့ ‘မရ’လည်း အဲဒီကျောင်းမှာပဲ ငြိမ်းငြိမ်း ချမ်းချမ်း နေတော့မယ်။ ‘မရ’ ကို မတားပါနဲ့တော့ ဘာဘတဲ့’

အမြင်သစ် မျက်လုံးစုံစုံတိကာ လက်သီးကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထွေး လိုက်ပါသည်။ မရ ရယ် လူကြီးအသည်းကို တကယ်ခွဲပစ်လိုက်တာ လား ဟင်။

• “သမီး ဆန္ဒအတိုင်း ကြိုက်သလို လှူလိုက်ပါ။ ဘာ ခွင့်ပြု တယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီး ဘွားဘွား ဆန္ဒအတိုင်း အဘသားနဲ့

အဖေ ဖျောင်းဖျော့ပေမယ့် ‘မုန်းမရ’ အကြိမ်များစွာ ခေါင်း ရမ်းလေသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ ဘာဘရယ်၊ ‘မရ’ ဆုံးဖြတ်ချက် မပြင်ပါရစေနဲ့၊ ‘မရ’မှားတယ်ဆိုရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ‘မရ’တစ်ယောက်တည်းပဲ နေ တော့မယ် ”

ရုတ်ခြည်းပြောပြီး ကျောခိုင်းသွားတဲ့ ချစ်သူ။ အမြင်သစ် တကယ် အသည်းကွဲလေပြီ။

အဖေလည်း မကယ်နိုင်။ သူငယ်ချင်းလည်း မကူညီနိုင်။ နောက်ဆုံးတော့ ညည်းလေးက ငါ့အသည်းနှလုံးကိုဆွဲဖြုတ်သွားတာပေါ့ ဟုတ်လား ဟင် ။

ဒီလိုတွေဖြစ်လာမုန်းသိရင် ညည်းလေးကို ပါရမီအိမ်က နှင်မထုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်။ အထင်လွှဲပြီး နှင်ထုတ်ခဲ့မိတဲ့အတွက်

၂၀ ◊

ပိန်းကလေး

ခုတော့
တောင်းပန်ခွင့်မရတဲ့ နှလုံးသား
ငါ့အချစ်တွေ ရေစုံမျောပြီကွ။

အခန်း (၃၄)

ည

ညက တိတ်ဆိပ်ငြိမ်သက်ခြင်းတို့ ကင်းပဲ့နေပါသည်။ ဖြတ်ခနဲ
လက်ဖြာသွားတဲ့ လျှပ်ရောင်အောက်မှာ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ ခုန်ချသံက
ကျွတ်ကျွတ်ဆူညံနေသည်။

လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့အတိုက်မှာ၊ မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ခိုစီးထား
တဲ့ သစ်ပင်ကိုင်းလက်တို့ ယိမ်းထိုးကာ ညွတ်အိန်မိုဆင်းလိုက် လှုပ်ကြွ
မြင့်တက်လိုက်နှင့်၊ ကနာမငြိမ်လှုပ်သရမ်းသွားသည်။

မရမ်းပင်ပျိုရဲ့ ကိုင်းဖျားတစ်ခုက အိပ်ခန်းမှန်ပြတင်းတံခါး
ကို အဆက်မပြတ်ပုတ်ခတ်လျှက်ရှိသည်။ ရာသီဥတုက ချမ်းစိန်စိန်နဲ့
အအေးကဲနေပေမယ့်၊ 'မုန်းမရ' ရင်ခွင်မှာ မအေးချမ်းနိုင်ပေ။

ဘယ်လက်က နဖူးပေါ် ရောက်ကာ ဖွင့်ထားတဲ့ မျက်ဝန်းက
အဖြူရောင်ခြင်ထောင်ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲဖြစ်သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ
မိုးသံလေသံနှင့်အတူ။ မုန်းမရ နှလုံးသားဆုံးဖြတ်ချက်

မှန်သလား။

မှားသလား။

ထိုသို့ တွေးတောနေပါသည်။

'မုန်းမရ' ဆန္ဒအတိုင်း ဘွားဘွားကိုးကွယ်တဲ့ လောကနိဗ္ဗာန်စံ ကျောင်းတော်ကြီးကို ပိုင်ဆိုင်သမျှ အားလုံးလှူပစ်ခဲ့သည်။

'မရ' ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုကျောင်းတော်မှာ ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စတွေ လုပ်ကျွေးရင်း တည်းခိုကျောင်းဆောင်မှာပဲနေခဲ့မိသည်။

ဘဘ က "မရ" သဘောအတိုင်း လိုက်လျောရှာသည်။

"မရ" လုပ်ဆောင်ချက်တွေကို ဘွားဘွား ရောက်ရာဘဝက သာဓုခေါ်နိုင်မယ် ထင်တယ်။ ခုတော့ 'မရ' ဘဝငြိမ်းချမ်းနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဘွားဘွား ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာတော် ဦးစန္ဒာသာရက

'ဒကာမလေး စိတ်နှလုံးအေးငြိမ်းတဲ့အထိ တည်းခိုပါကွယ်။ ဒကာမလေးရဲ့သောကလည်းကြီးရှာပါတယ်။ စိတ်ပြေ လက်ပျောက်ဖြစ် တဲ့အထိ နေတော်မူကွယ်' လို့ မိန့်ဆိုသည်။

ဆရာတော် ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း မရ ကျောင်းတိုက်နဲ့ တစ်ဝင်း ခြားသည့် ကျောင်းတိုက်ပိုင်တည်းခိုဆောင်မှာနေခဲ့ပါသည်။

နေရင်း ဆရာတော်အတွက် နေ့စဉ် ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စ စီစဉ် ဖြည့်ဆည်းနေခဲ့ရာ စိတ်နှလုံး အတန်အသင့် ငြိမ်းချမ်းခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဘယ်သူနဲ့မှ အတွေ့မခံ၊ အဆက်အသွယ်လည်း မလုပ်ခဲ့ပါ။

ထိုက်သင့်တဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကျသွားတဲ့ မာမိဆွေနဲ့ မမသွေးကို

သနားသော်လည်း ပြတ်သားတဲ့စိတ်နဲ့ ကြောခိုင်းခဲ့သည်။

ဒါတင်မက ဘဘဦးကျော်ထက်၊ မင်းသံနဲ့ လူကြီးကိုပါလေ။

'ကိုမင်းသံ' ဖျောင်းဖြပေမယ့် 'မရ' လက်မခံ။ လူကြီး အချိန်

အယောင်လာပြသော်လည်း မုန်းမရ လှည့်မကြည့်ခဲ့ပါ။

ဒီလိုနဲ့ နေလာခဲ့တာ ခြောက်လတင်းတင်းပြည့်ခဲ့ပြီ။

ဒါပေမဲ့

နေ့ခင်းက ဆရာတော်ဆီ 'ဘဘ' ရောက်လာတာမြင်ရသည်။

ဘဘကလည်း ဘွားဘွားလိုပဲ ဒီကျောင်းတိုက်ရဲ့ ဒကာရင်းမို့ ဆရာတော်နဲ့ ဘဘ ကြား ဆက်ဆံရေးလည်း ရင်းနှီးပွင့်လင်းလျက်ရှိသည်။

ထိုနေ့က ဘဘနဲ့ ဆရာတော်ပြောနေတဲ့စကားတွေ မုန်းမရ

နားထဲ စက္ကန့်မလပ် ပဲ့တင်ထပ်ကြားယောင်နေခဲ့သည်။

"အရှင်ဘုရား။ တပည့်တော်တော့ ဒီသား အတွက် ခံစားရတဲ့

သောက က တပည့်တော် ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဝေဒနာတွေထက် ဆိုးဝါး နေပါတယ်။ ဒီဝေဒနာတွေကို တပည့်တော်ရှေ့ဆက်မခံစားနိုင်တော့ဘူး

ဘုရား။ တပည့်တော် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ အကြံပေးတော်မူပါ ဘုရား"

"အိန်း ခက်ပေသားပဲ၊ ဒါနဲ့ တကာလေးအခြေအနေ ဘယ်လို

ရှိလဲ"

"မထူးဘူး ဘုရား"

"တကာလေးကြောင့်လဲ၊ ခက်ပါတယ် တကာကြီးရယ်"

"တင်ဖို့ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမုန်းမသိ တော့ဘူး။ မစားမသောက်နေရာက ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်နေမုန်း မသိဘူး။

ရောဂါအတွက် ဆေးလည်း မှန်မှန်မစားဘူး။ ညလည်းမအိပ်ဘူး။

ဒီလိုပဲ ငေးတေး ဝိုင်းတိုင်းနဲ့ပိုင်းပြီးနေတာ။ နာတာရှည် လူမမာချည်းလို့ပဲ။ သားကို မြင်တိုင်း၊ တပည့်တော် နှလုံးသား ထိခိုက်လှပါတယ် ဘုရား။ ဖြစ်နိုင်ရင် တပည့်တော် သေပစ်လိုက်ချင်တော့တယ် တကယ်မခံစား နိုင်တော့ဘူး ဘုရား”

စိတ်နှလုံးထိခိုက်သံနောက်မှာ၊ မျက်ရည်တွေပြိုကျ လာတဲ့ ဘဘရယ် ‘မုန်းမရ’ ရင်မှာ နင့်ခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘုရားပန်းအိုးထိုးဖို့ အဖြူရောင်နှင်းဆီပန်းစည်းကြီး ဆုပ်ကိုင် ထားတဲ့ ‘မုန်းမရ’ လက်ချောင်းများပင် တုန်လာသည်။

ညှော်ခန်းဆောင်ထဲ လှမ်းဝင်မယ့်ခြေလှမ်းလည်း တန့်သွားကာ ဝမ်းနည်းသွားတဲ့စိတ်ကြောင့် ‘မုန်းမရ’ ကိုယ်ကို နံရံဖြူဖြူနဲ့ ကွယ်လိုက်မိ သည်။

“တကာကြီးလည်း စိတ်နှလုံးပင်ပန်းလွန်းပြီ၊ အိန်း တကာ လေးဆီ ဘုန်းဘုန်းကြွပြီး ဖျောင်းဖျပေးပါမယ့် တကာကြီး စိတ်အား မငယ်ပါနဲ့ စိတ်ထောင်းတော့ ကိုယ်ကြေတယ်၊ တကာကြီးရဲ့”။

ဘဘ မျက်ရည်တွေကို လက်ချောင်းတွေနဲ့တုန်တုန်ယင်ယင် သုတ်ရှာပြီး

“မုန်ပါ့ဘုရား။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် တပည့်တော်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒမပြည့်ဝတာကံအဆိုးဆုံးပဲ ဘုရား။ သိရိကို ပေးခဲ့မိတဲ့ ကတိအတွက်၊ တပည့်တော် နောင်တအကြီးကြီးရတယ် ဘုရား။

သား ဒီလိုဖြစ်နေလေ ပိုပြီးနောင်တရလေပါ ဘုရား”

“အိန်း သောက၊ သောကလည်း သိပ်လွန်းပါလား တကာကြီး

ဘုန်းဘုန်းလည်း တပည့်တော်မကလေးကို ဖျောင်းဖျပါဦးမယ် တကာ ကြီး”

ဟင့်အင်။

‘မုန်းမရ’ မှ နားမဆင်ရက်တော့ပါ။

ညှော်ခန်းဆောင် ဘုရားခန်းမှာ ဘုရားပန်း အသစ်လဲဖို့လည်း သတိမရတော့ပါ။ ပန်းစည်းကြီးပိုက်ကာ မုန်းမရ တည်းခိုတဲ့ အဆောင် ဘက် ကူးလာခဲ့မိသည်။

ဘဘစိတ်နှလုံးထိခိုက်စေဖို့ မုန်းမရ ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီး ဒီမှာ ဇွတ်နေသလို ဖြစ်နေတာလား။

ဘဘတို့ စိတ်ထိခိုက်စေဖို့ ‘မရ’ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး။ ‘မရ’ နှလုံးသားငြိမ်းချမ်းချင်လို့ပါ။

ပြီးတော့ လူကြီးကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ရှက်တာလည်းပါ ပါတယ်။

မုန်းမရကို ရတနာမြိုင်စံအိမ်အရောက် နှင်ထုတ်တဲ့ လူကြီးကို မုန်းမရ နာကြင်တာလည်းပါတယ်။

အခုလည်း ဘဘ စိတ်နှလုံးထိခိုက်နေတာ၊ မရ ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘဲ ။

လူကြီးကြောင့်လေ။ နေပါဦး။

လူကြီးက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊

မစားမသောက်ဘဲနေတယ်တဲ့၊ ရောဂါအတွက် ဆေးလည်း မုန်မှန်မစားဘူးတဲ့။ မစားမသောက်ဘဲနေရင် ကျန်းမာရေးထိခိုက်မှာပဲ၊ ရောဂါအတွက်ဆေးမစားရင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်နိုင်မယ်လေ။

လူကြီးက ဘာရောဂါရနေလဲ ။

ရင်ထဲမှ ထိုမေးခွန်းက သက်ဝင်လှုပ်ခတ်နေသည်။ ထိုအခါ မုန်းမရ ထိုင်မရ၊ ထမရနဲ့ အခန်းထဲခေါက်တုနဲ့ ခေါက်ပြန် လျှောက်၍ သောကနှင့် ဗျာများနေပါသည်။

လူကြီးရယ်။

ရေရွတ်သံနောက်မှာ လူကြီးပုံရိပ်က 'မရ' ရင်ထဲမှာ တစ်ခုလည်လည် ပေါ်လာသည်။

ဘယ်လိုမှ မောင်းနှင်ထုတ်ပယ်လို့မရတာ ခက်လှအံ။

အားကိုး အားထားပြုစရာကောင်းလှအောင် လက်ရုံးရည်နဲ့ ပြည့်တဲ့ လူကြီး။

'မရ' ကိုကယ်တင်ခဲ့ရုံမက 'မရ' ကိုလည်း ဆေးကုပေးခဲ့တယ်။

ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်။ ကြင်နာနွေးထွေးစွာ ဂရုစိုက်ခဲ့တယ်။ တသက်လုံး တာဝန်ယူမယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးကာမှ။

'မရ' ကို နှင်ထုတ်တာကို ပြန်တွေးမိတိုင်း နာကြင်ရပါတယ်။

ဒါပေမဲ့

မိတွေးနဲ့ မမသွေးရဲ့ အကြံအစည်အောက်မှာ၊ ပက်ထရစ်တို့ အပိုင်ကြံခဲ့တဲ့အဖြစ်က အရှက်သည်းစရာကောင်းလှသည်။

အဲဒီတုန်းက

'လူကြီး' သာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင်၊ ဖူးကြုံပျိုမျှစ်လှပသော 'မရ' ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝနုနုလေး လူယုတ်မာ သုံးယောက်ရဲ့ ရမ္မက်ခိုးတွေ အောက်မှာ ဘာတွေဖြစ်စေမလဲ။

အတင်း ငြင်းဆန်ရင်။ ပက်ထရစ် လည်မျိုကို ဖိညှစ်

ထားမိတဲ့ 'မရ' ခွန်အားက တာရှည်မှာ ခံနိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။

ပက်ထရစ် ဆန္ဒပြည့်တဲ့အခါ 'မရ' ပါးနုနုကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချ လိုက်တော့၊ နာကျင်မှုကြောင့် 'မရ' အင်အားမဲ့ကျသွားသည်။

နှလုံးသားနဲ့ ဦးနှောက်မှာ၊ တစ်ပါတည်း သိသွားသည်က ပက်ထရစ်ရဲ့ ဆန္ဒစောနေောက်မှာ အင်အားမဲ့နေတဲ့ 'မရ' ဘဝလေးပျက် ရတော့မယ်လို့။

ထိုစဉ်

လေးလံဖိကျလာတဲ့ ပက်ထရစ်ကိုယ်က 'မရ' ကိုယ်ပေါ်မှ အခွါခံ လိုက်ရတာ သိလျှင်၊ မုန်းမရ ရင်မှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာလိုက်လှဲကာ ဟီးခနဲ ဝိုချမိသည်။ လူကြီးရယ်လို့၊ ရင်ထဲမှာ မြတ်မြတ်နိုးနိုး ရေရွတ် ကာ ကျေးဇူး အထပ်ထပ်တင်မိပါသည်။

'မရ' ရဲ့ အပျိုစင်ဘဝလေးကို လူယုတ်မာတွေလက်ထဲက ကယ် လိုက်တာ 'မရ' တကယ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့

ရှက်တဲ့စိတ်တွေက

တွေးရင်း မျက်ရည်တွေ ပြိုကျလာစေသည်။

အပြင်မှာ မိုးတွေရွာနေသလို 'မရ' နှလုံးသားမှာလည်း မိုးတွေ ရွာနေပါပြီ။

မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း မွေ့ရာထက်က 'မရ' လူးလိုမို့ထ မိသည်။

"တကာမလေး။ ရင်ထဲမှာ အငြိုးအတေးမထားသင့်ဘူးကွယ်။ အငြိုးထားမိတယ်ဆိုရင် ဖြေချိန်တန်တဲ့အခါဖြေနိုင်မှ တော်ကာကွယ်။

ဖြေချိန်တန်လို့ မဖြေနိုင်ရင်၊ စုဠသုဘဒ္ဒါလို ရင်ကွဲနာကျတတ်တယ် တကာမလေးရဲ့။ ဘုန်းဘုန်း၊ ဘာကိုဆိုလဲဆိုတာ တကာမလေး နားလည်မှာပါကွယ်။ အိန်း တကာလေး စိတ်နုလုံးမချမ်းမြေ့ဘဲ နေမကောင်း ဖြစ်နေရှာတယ်။ တကာမလေးရဲ့ ဒဏ်ရာကို တကာ လေးပြုစုပေးတယ်။ တကာမလေးကိုလည်း စောင့်ရှောက်ပေးတယ်။ အဲဒီကျေးဇူးတွေ ထောက်ထားပြီး နေထိုင်မကောင်းဖြစ်နေတဲ့ တကာ လေးကို တကာမလေး ပြန်ကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဘုန်းဘုန်း ဒီ လောကပဲခိန့်ပါရစေ တကာမလေး ဆုံးဖြတ်ပေါ့ကွယ်။ အချိန်လွန်မှ နောင်တမရစေနဲ့၊ ဒါပဲကွယ်”

ဘာ ပြန်သွားပြီးတဲ့နောက် ဘုန်းဘုန်း ခေါ်၍ ‘မရ’ကို ထိုသို့ဆုံးမ၏။ မရ ကို ဆုံးဖြတ်ခိုင်းသည်။

‘မရ’ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမလဲ။

ရှက်တာတွေ၊ နာကျင်ဟာတွေ ဘေးချိတ်ရမလား။

‘မရ’ကိုကယ်တင်ပြီး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ လူကြီးရဲ့ ကျေးဇူး တရားကို နှလုံးသားနဲ့ပြန်ဆပ်ပေးရမှာလား ဟင်။ လောလောဆယ် လူကြီးက နေမကောင်း ဖြစ်နေသတဲ့။

“ဘာ သူနာပြု။ ဟုတ်လား။ ညည်း ငါ့ကို ရွံတာပေါ့လေ၊ ငါ သယ်လုပ်လိုက်ရ”

ဆိုပြီး မုန်းမရ ခေါင်းကို လက်ဖဝါးဖြင့် အုပ်ကိုင်၍ လှုပ်ခါ သည်။

လူကြီး ဘာဖြစ်သွားပါလိမ့် ။ ငါ့ကို ရွံတာလားတဲ့။

“ခစ်”

‘မုန်းမရ’ သဘောပေါက်စွာ ‘ခစ်ခနဲ’ ရယ်သံထွက်သွားသည်။ မုန်းမရ ဒဏ်ရာနဲ့တုန်းက ‘လူကြီး’ဆေးထိုး ဆေးတိုက် ၊ အစာစားဖို့ အစစ အရာရာ ပြုစုတာလေ။

‘ဘာရယ်တာလဲ ကောင်မလေး။ ညည်း လူကြီးကို ဒီလိုပဲပြောရ လား။’

‘လူကြီးဟာ လူကြီး နားလည်မှုလွဲနေတာပါ။ ‘မရ’ တကယ် ‘သူနာပြု’လုပ်ချင်တာ၊ လူကြီးကို ကူညီချင်လို့’

ဒီတော့မှ လူကြီးမုက်နာပြီးအိသွားသည်။ ‘မုန်းမရ’ဆံပင်တွေကို ချစ်စနိုးဆွဲဖွပြီး

‘ညည်းလေး စကားဆိပ်တတ်နေပါလား ဟေ့။ အေး ညည်း သူနာပြုလုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ငါနေမကောင်းဖြစ်ကြည့်လိုက်မယ်၊ ညည်းလေး လူနာကို ဘယ်လောက်စိတ်ရှည်နိုင်မလဲလို့။’

‘အောင်မယ်။ လူကြီးနော်။ ‘မရ’ကို အထင်မသေးနဲ့၊ မယုံရင် ခုချက်ချင်း လူနာလုပ်ကြည့် ‘မရ’ပြုစုပြုမယ် ဟွန်း’

‘တကယ်လား’

‘အင်းပေါ့’

‘အေး တကယ်ဆိုရင် ပြီးရော။ ငါနေမကောင်းဖြစ်လို့ ညည်း လေးမပြုစုလို့ကတော့ တွေ့မယ်’လို့

တစ်ချိန်က ရင်ခုန်လှိုက်မောစွာ ပြောခဲ့ကြတဲ့အဖြစ်။

လူကြီးရယ်။

‘လူကြီး’က ‘မရ’ ပြုစုတာခံချင်လို့ နေမကောင်းဖြစ်အောင် ပေပေတေတေ နေလိုက်တာလား။

ဟင့် အင်း။

'မရ' နောင်တ မရချင်ပါဘူးကွယ်။

'မရ' ပြောခဲ့တဲ့ စကားအတိုင်း 'မရ' စကား သစ္စာတည်ပါရစေ
လူကြီးရယ်။

ထိုစဉ် အပြင်က မိုးသားတွေ တဖြည်းဖြည်း ကြဲပါးသွားကာ
မိုးသားတွေကင်းသွားတဲ့ကောင်းကင်က တဖြည်းဖြည်းပြာလဲ့

ကြည်လင်လာသည်။

ထို့အတူ 'မရ' နှလုံးသားသည်လည်း။

အခန်း (၃၅)

'မရ'ကို မနှင်ပါနဲ့။ အထင်မလွဲပါနဲ့ လူကြီးရယ်။ လူကြီးကို
'မရ' ချစ်တယ်။ လူကြီးကို 'မရ' တကယ် ချစ်တယ်။ အားလည်းကိုးတယ်။
လူကြီးရင်ခွင်မှာ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း ခိုလှုံချင်တယ် လူကြီးရယ်။ လူကြီးနဲ့
ဝေးရာ ရတနာမြိုင်စံအိမ်မှာ 'မရ' မနေပါရစေနဲ့။ ဟင့် ဟင့် ရတနာမြိုင်
စံအိမ်က 'မရ' ဘဝနဲ့ နှလုံးသားအတွက် မလုံခြုံပါဘူး။ လူကြီးရယ်
ဟင့် ဟင့်။

'မရ' အသံလေး ကြားမိတိုင်း အမြင်သစ် ဆန္ဒကို အမြင်သစ်
မှန်းလာသည်။ တကယ်ဆို ထိုစဉ်ကတည်းက 'မရ'ကို အမြင်သစ်
ရင်ခွင်ထဲ ထည့်ထားရမှာ။

အခုတော့ 'အမြင်သစ်' မာနက အမြင်သစ်ဘဝနဲ့ နှလုံးသားကို
လက်စားချေလေပြီ။ မှားတယ် 'မရ' ရယ်။ လူကြီးအမြင် မှားခဲ့တာ
ပေါ့ကွယ်။

အဲဒီအတွက် လူကြီးကို တစ်သက်လုံး ရက်စက်တော့မှာ

လားဟင်။

လူကြီး ဘယ်လိုဖြေသိခိုရာမှာလဲ ကလေးရယ်၊
ဖြေသိမိမရနိုင်တဲ့ စိတ်နှလုံးသားနဲ့ 'အမြင်သစ်' ကိုယ်မှာ
အင်အားတွေ့ခဲ့ကျနေပါသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်းတံခါး ဟဟလေးဖွင့်လာသည်။
ထို့နောက် ခြေလှမ်းသံရွှရွ ရွေ့လျားတာကို အမြင်သစ် နှလုံးသားက
သိရှိခံစားရကာ။

မွှေးညက်သော ကိုယ်သင်းရနံ့လေး ပျံ့လှိုင်လာသည်။
ထိုရနံ့မွှေးကို အမြင်သစ် တရိုက်ရှုကာ 'မရ'လေးကို တောင်း
ပန်ချင်စိတ်နဲ့ တောင့်တမိသည်။

ထိုတောင့်တခြင်းနောက်မှာ အမြင်သစ် မဟာနဖူးပေါ် လက်
ချောင်းလေး နွေးခနဲထိခတ်လာ၏။ အမြင်သစ်မျက်လွှာဖွဖွ ဖွင့်ကြည့်
တော့။

'ဟင် မရ'
အမြင်သစ် အံ့ဩကာ မျက်နှာနှစ်ဖက်ပင့်တက်သွားလေသည်။
မျက်ဝန်းဝိုင်းနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း တိုးတိုးရွရွ ရွတ်မိသွားသည်။

'မရ ရယ်'
မယုံနိုင်တဲ့မျက်ဝန်းနောက်မှာ မျက်ရည်တွေဝိုင်းတက်လာ
သည်။ ထို့နောက် ကြင်နာပြုံးလေးနဲ့အတူ လဲလျောင်းနေတဲ့ အမြင်သစ်
ကိုယ်ကို 'မရ' ပွေ့ထူလျှင် အမြင်သစ်ကိုယ်မှာ အားအင်တွေပြည့်လာလေပြီ။

ဒါ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး။
စိတ်ကူးထဲကြီးစိုးနေတဲ့ ပုံရိပ်ယောင်လည်းမဟုတ်ဘူး။
ချစ်မျက်ဝန်းဝိုင်းလေး။

ဗျူးစာပေ

အကြင်နာနဲ့ ချိုမြတဲ့ နှုတ်ခမ်း
ပြုစု ယုယမယ့် လက်ချောင်းကလေးများ။
ဒါ တကယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။
တကယ်ထိတွေ့မြင်ရတာ 'မရ' ပေါ့။

'မရ' လူကြီးဆီ တကယ် လာတယ်ပေါ့။ နှလုံးသားအသိက
အူးမြူးကာ အမြင်သစ် ရင်ခွင်မှာ ချစ်ခြင်းတွေက အတာအဆီး
ဖဲ့သွား၏။

'လူကြီးကို မရ ပြုစုပါရစေ။ လူကြီး နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်
မဟုတ်လား။ 'မရ' ပြုစုပေးမယ်နော်၊ တစ်သက်လုံးပြုစုပေးပါမယ်။
ယုံပါ။ လူကြီးရယ်'

'မရ' စကားလုံးတွေနောက်မှာ ပြည့်အိုင်နေတဲ့ ဝမ်းသာ
မျက်ရည်က 'အမြင်သစ်' မျက်ဝန်းနှစ်ဖက်မှ ပြိုကျ၏။

ဒီမျက်ရည်တွေက ဘာကြောင့်ကျတယ် ထင်သလဲ။ ကောင်
မလေးရယ်။

အချစ်ကြောင့်လား။
ဟုတ်တယ်၊ အချစ်ကြောင့်ပေါ့။

အချစ်ကြောင့်ဆိုတဲ့အသိက ဣန္ဒြေလည်း မဆည်နိုင်တော့ပါ။
ချစ်ငွေ့ ရွှန်းရွှန်းဝေနေတဲ့ 'မရ' ကိုယ်လုံးလေးကို 'အမြင်သစ်'
လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲယူပွေ့ဖက်ပျစ်ညှစ်လိုက်၏။

'မရ' မရုန်းသလို နွေးသောကိုယ်က အမြင်သစ် ရင်ခွင်ထဲတိုး
ဝင်လာသည်။

'မရ' လက်နှစ်ဖက်နှင့် အမြင်သစ် လည်ပင်းကို သိုင်းဖွင့်၏။

ဗျူးစာပေ

“အလို”

အမြင်သစ်နည်းသားမှ ရင်ခွန်ရထားကြီး တကုံးကုံး၊ ခုတ်မောင်း
လေပြီ။

အမြင်သစ် နှုတ်ခမ်းအစုံက ချစ်သူ ဆံစတွေကအစ ဘာတွေ
မှမကျန် အနမ်းနုနု တွေပေးရင်း။

“ချစ်တယ် ‘မရ’ရယ်၊ ညည်းလေးကို လူကြီး ချစ်တယ်” ဟု
ရင်ခွန်သံမရပ်သရွေ့ အမြင်သစ် ဒါပဲ ဟစ်ကြွေးနေတော့သည်။

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ
ပိန်းကလေး
အမှတ်(၄၅)(၆-A)
ဦးလွန်းလမ်း
အရိုးကုန်းရပ်ကွက်
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
၀၉၈၀၂၁၁၃၇

၀၂၂:၀၁၆၀